COLECȚIA SFINX

30

FINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

OLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

Iv MARTINOVICI

Am lăsat graurii să zboare

EDITURA MILITARĂ

Iv MARTINOVICI

Am lăsat graurii să zboare

EDITURA MILITARĂ — 1976

Ilustrația copertei
AL. ANDREI

Mustangul roșu

Am ezitat mult timp pînă m-am hotărît să povestesc toate acestea. N-am știut, și — mărturisesc foarte sincer — nu știu nici acum, cînd aștern primele fraze, cum voi începe și cum voi sfîrși. Și toate aceste rețineri le am nu pentru faptul că nu ar putea interesa tot ce mi s-a întîmplat în ultimele luni, ori că n-aș fi în stare să mă fac înțeles.

Dar totul s-a petrecut într-un ritm, uneori, halucinant. N-aș putea afirma că mi-a fost ușor, ori că viața nu mi-ar fi fost în pericol.

E drept, prea multă experiență nu am. Sînt încă foarte tînăr și lucrez în serviciul de contrainformații de puțin timp.

Acum, după ce mi-am încheiat misiunea, trebuie să vorbesc. Să mă audă cît mai mulți, cît mai mulți adolescenți, fete și băiețandri, abia ieșiți din vîrsta poveștilor cu feți frumoși. Dealtfel, de unii dintre ei nu mă despart chiar așa de mulți ani.

Nu vreau decît să fiu auzit — aș striga în gura mare la intersecții vaste de străzi, în piețe, în scuaruri. Pentru că m-a durut tot ce s-a întîmplat, m-a durut pînă la urlet tot ce au trăit tinerii, foarte tinerii mei prieteni.

Mă vor înțelege ? Andrei, Ursula, Sebastian, Cuore, ea poate, cea mai rănită în visul ei adolescentin, și toți ceilalți ?

Parcă o aud pe Cuore, parcă o văd în spontaneitatea ei contaminantă, cu ochii ei mari, verzi, tulburători, cu chipul ei oval, prerafaelit, parcă îi aud ultimele cuvinte, abia șoptite, de parcă nici nu le-a rostit decît înlăuntrul ei : „Am lăsat toți graurii să zboare, ce mi-a mai rămas ?“

N-ai dreptate, i-am spus, eşti o copilă încă, îţi vei reveni, trebuie să-ţi revii, n-am să te las. Dincolo de ziduri este cerul întreg, nu decupat de răutate şi fals. Dincolo de bariere este suflul imens al respiraţiei eliberate de teamă şi constrîngeri. Ce ştii tu despre viaţă ? Orice rană se vindecă, numai să vrei.

Şi cîte n-aş fi vrut să-i mai spun în acele tulburătoare clipe, înainte de a-i strînge mîna cu degete lungi, subţiri, care tremurau în pumnul meu. Dar simţeam că nu mai am aer, că mă sufoc, deşi undeva, la capăt, parcă o vedeam alergînd pe nisipurile plajei, cu părul fluturînd în briza cu miros de alge şi sare a mării. Îi plăcea enorm marea. Îi plăcea să umble, să hoinărească. Voia să călătorească, să vadă alte locuri, alţi oameni, să cunoască tot, de peste tot. Eram convins că aşa se va întîmpla, dar în cu totul alte condiţii, în alte coordonate. Eram convins că va vedea şi Rinul şi Dresda şi Franţa şi Adriatica. Şi rîuri şi palmieri şi muzee şi săli de concerte. Şi rochii şi pantofi şi peruci. Şi arhipelaguri. Şi Lufthansa şi Boeing-uri şi Sabena. Da, va trebui să le vadă, să-şi astîmpere foamea aceasta de spaţii.

Ştiu că se va întoarce bogată, în suflet şi discernămînt, bogată. Cu şapte valize de cărţi şi de discuri şi de pliante şi de nimicuri, adunate de peste tot. Ştiu că va împrăştia toate aceste bogăţii cu dărnicie, ca o prodigă.

Ştiu că într-o zi voi auzi glasul ei în receptor, cu timbrul ei de neconfundat : hei, omule, m-am întors. Treci după amiază să mă vezi. Am nişte discuri grozave. Vino să mă vezi. Am mai crescut şi am mai slăbit puţin (era ca o trestie plină de seve ciudate, nemaiîntîlnite). Treci neapărat să mă vezi, ţi-am adus ceva. Sper să-ţi placă. Nu, nu mă întreba că nu spun. Te aştept, neapărat, te aştept.

Cînd m-a chemat maiorul R... în biroul lui, în dimineaţa aceea de toamnă timpurie, automobilul străin, cu iniţială olandeză, un Ford Mustang roşu, ultimul tip, staţiona de mai multă vreme în apropierea Institutului de cercetări genetice.

Maiorul era un bărbat încă tînăr, cu ochi negri luminoşi, cu un surîs uman, cald, pe care îl simţeai aproape de cum îţi întindea mîna, de parcă atît aşteptai ca să te aşezi şi să-l

asculți. Avea dinți mari albi, puternici, de lup. îmi spuneam în timp ce îl priveam cum își aprindea țigara la flacăra albastruie a unei brichete argintii. Pe birou avea deschis un caiet cu foi mari, acoperite de scrisul său mărunt, ordonat, în rînduri așternute fără prea multe ștersături. Cred că l-am ascultat aproape două ore. Vorbea curgător, fără reveniri, cu voce egală dar nu monotonă. Doar cînd voia să reliefeze o idee deosebit de importantă, glasul lui căpăta o nuanță aparte, ușor electrizantă.

Asupra mea exercita o atracție aparte. Totdeauna — în răstimpul nu prea lung de cînd lucram în serviciul său — reușea să-mi insufle un plus de încredere în mine însumi. Netulburat, mă lăsa să-l întrerup cînd aveam vreo nedumerire, ori anticipam voluta logicii sale, continuîndu-i ideea. După ce îmi expunea complexul unor date, cu tot ansamblul lor, în final, cu o dexteritate de magician, îngroșa ori hașura liniile și spațiile de esență, în cuvinte care păreau tăiate în piatră.

De data aceasta l-am ascultat fără să scot o vorbă. Misiunea care mi se încredința nu mi se părea nici dificilă, nici ușoară. Mai degrabă se contura lesne de îndeplinit. Un Ford Mustang roșu, ultimul tip, fusese semnalat că staționează de cîteva zile în același loc, parcat în imediata apropiere a Institutului de cercetări genetice. Putea să însemne și să nu însemne ceva important. Totuși devenise suspect prin însăși vecinătatea acestei instituții, care pentru știința medicală românească prezenta o importanță cu totul deosebită. Și aceasta pentru că acolo un grup de savanți români își desfășurau cercetările în domeniul geneticii, iar statul nostru investise un important capital material și moral. Lucrau în acest institut medici, oameni de știință de prestigiu mondial. De rezultatul cercetărilor lor, cu posibile urmări în domeniul sănătății publice, poporul nostru era în mod cu totul aparte interesat. Evident, nu cunoșteam amănunte despre aceste cercetări, dar ceea ce maiorul R.... îmi spuse deocamdată îmi era suficient.

Știam, fără îndoială, că spionajul modern este adeseori un spionaj la nivelul inteligențelor. Rețelele străine de informații aruncă în joc oameni dotați cu rezerve deosebite de aur cenușiu. Evoluția științei, mijloacele multiple de cer-

cetare, ajunse la un grad de investigații de-a dreptul uluitoare, implicau contramăsuri de dimensiuni sensibil egale.

Trebuia deci să aflu dacă staționarea acestui Mustang roșu era pură coincidență sau nu.

— E limpede, tovarășe locotenent ? m-a întrebat bărbatul din fața mea, observîndu-mă atent.

— Întru totul, tovarășe maior. In răstimpul ordonat, voi raporta.

Maiorul R.... m-a învăluit cu privirea lui liniștitoare, s-a ridicat din fotoliu și mi-a întins mîna.

Am oprit automobilul la o distanță convenabilă de parcul în care, după cîteva sute de metri, clădirea institutului se proiecta maiestuoasă în liniile ei ultramoderne pe fundalul cerului albastru. Era senin. Cerul părea mai înalt, mai atotcuprinzător în lumina aceasta de început de toamnă. Toamna, se spune, își impune prezența fascinantă cu deosebire pe înălțimile munților, ori în parcuri imense. Am privit frunzele arborilor giganți, în vreme ce traversasem strada și mă îndreptam spre una din alei, care avea să mă poarte spre locul în care Mustangul roșu fusese observat. Frunzele erau încă verzi, seva urca viguros prin tuburile de lemn din trunchiurile uriașe. Dar, nu știu cum, se simțea apropierea toamnei. Poate din cerul nespus de înalt și de albastru. Poate din țipătul cîte unei zburătoare, ori din liniștea calmă care stăpînea parcul. Am pătruns sub platani și pe neașteptate o plasă de răcoare m-a cuprins. Parcă păsisem în interiorul unei peșteri. O ceată de copii zgomotoși izbucni din boschete și se împrăștie în jurul meu. Am atins cu vîrful degetelor creștetul bălai al unui puști de vreo cinci ani, care se pierdu într-o puzderie de rîsete de parcă s-ar fi rostogolit din senin nenumărate cristale. Am înaintat pe alee, urmărindu-i șerpuirile lungi, după cîteva minute am ieșit din parcul imens, am traversat strada liniștită, ferită de agitația circulației, și curînd aveam să mă aflu la capătul unui mic scuar, unde, pe una din laturi, urma să mi se arate Mustangul roșu. După cele relatate de Maiorul R... era posibil ca undeva, în interiorul acestuia, să fie instalat un magnetofon cu un dispozitiv de înregistrare, microfonul găsindu-se cine știe unde, într-una din încăperile Institutului de cercetări genetice.

Pe cînd aceste gînduri mi se derulau pe un ecran interior, cu privirile atente la tot ce se întîmplă în jurul meu, înaintam cu prudență. O poartă se deschise în apropiere și dintr-o curte năpădită de flori și iederă ieși o femeie tînără cu un cărucior, în care stătea pe cale să adoarmă un copil foarte bronzat. Pe una din aleile de acces ale institutului apăru silueta masivă a unei Dacii 1301 negre, în care doi bărbați între două vîrste continuau o discuție, începută parcă înainte de a coborî treptele impunătoarei clădiri. Mă apropiam de intrarea în acel mic scuar, cînd am auzit șuieratul ascuțit scos de pneurile unui automobil care lua un viraj scurt și, cu o viteză neîngăduită, Mustangul roșu țîșni pe lîngă mine, silindu-mă să mă feresc în ultimul moment. Abia am avut răgazul să zăresc la volan silueta unui bărbat care purta ochelari cu lentile foarte mari, întunecate. Pînă să-mi revin, Mustangul roșu dispăruse. De la unul din oamenii cu care aveam să lucrez în această misiune am aflat că bărbatul de la volan apăruse din direcția opusă din care veneam eu, se urcase în automobil fără grabă, dar demarase puternic și pornise așa cum l-am văzut. Era un om înalt, cu siluetă și mișcări ce trădau pe cel care își petrecuse mult timp în sălile de gimnastică, sau pe terenurile de sport. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani.

■

Prin Luciana am cunoscut-o pe Cuore. De fapt o cheamă Corina. Dar ea îi spune Cuore, pentru că fiindă e numai suflet, numai inimă.

Sosisem la locul de întîlnire cu cîteva minute înaintea ei. N-a trebuit să aștept. Prin forfota mulțimii i-am zărit silueta înaltă, bine făcută, cu părul cînepiu lăsat în voie să fluture. Luciana trecea cu grație dezinvoltă printre pietoni. Părea ușor neliniștită, dar nu știam dacă starea aceasta se datorește întîlnirii noastre, celor ce avea să-mi vorbească, ori mai degrabă este o trăsătură dominantă a firii sale. Avea optsprezece ani, abia îi împlinise. Ceva mai tîrziu aveam să-mi dau seama că este o ființă stăpînită de o veșnică neliniște, de o accentuată agitație interioară. Dar

această afirmație mi se pare destul de convențională. Nu. Luciana este altfel, este altceva, nu numai atît. Pe parcursul răstimpului misiunii mele am reușit să o cunosc îndeajuns. Am găsit în ea o posibilă ipostază a Isadorei Duncan. Dar la început de viață. Avea toate șansele să ajungă un om împlinit. Am asemănat-o Isadorei Duncan, celebra dansatoare, pentru că astfel mi-am imaginat-o pe Luciana, dacă ea ar fi avut acest har. Psihic, amîndouă aveau o structură dionisiacă. Se dăruiau, pînă la uitarea de sine, una dansului, cealaltă cuvîntului. Poate Luciana va scrie, poate va fi poetă. Este unul din îndemnurile pe care i le-am dat, în lungile sale ore de confesiune.

Ședeam alături de ea, pe o banchetă de catifea de culoarea vișinii putrede, în această cafenea elegantă de pe bulevard. Ne retrăsesem într-un fel de firidă, la etaj, mai ferită de acel du-te vino din încăperea de la parter. Din cînd în cînd răzbătea pînă la noi, periferic, rumoarea de la mesele de marmoră, ca un zumzet nedefinit, de stup de albine poate.

Luciana, Luc, cum o alintă Cuore, este elevă în ultimul an de liceu. Profesorii ei o apreciază, dar pe unii, poate pe cei mai mulți, îi intrigă, îi deconcertează firea ei aparte, ciudată. De altfel, vorbindu-mi despre profesorii ei, Luc mi-a spus că nu știu să se apropie de sufletul elevilor. Nu pot să-i înțeleagă, sau nu vor. Parcă au uitat că și ei, într-un timp mai îndepărtat ori mai apropiat, au fost adolescenți. Cum e cu putință ? se întreabă Luc. Ce să-i răspund ? Că sunt și altfel de oameni la catedră ? Să-i povestesc despre dascălul meu de franceză care, cu puțini ani în urmă, cînd eram în penultima clasă de liceu, mă invita la el acasă, îmi dirija lectura, îmi împrumuta cărți, pe care apoi le discutam la o cafea și o țigară, în franțuzește ? Că prin el l-am descoperit pe Picasso și pe Reverdy, pe Apollinaire și Lautréamont ? Pe Bach ? Să-i spun cum îmi cumpăra bilete la filme pe care el le alegea, ori la teatru ? Da, am să-i povestesc despre toate acestea, cîndva. Dar acum vreau să-mi vorbească despre Cuore. Simt că fata aceasta, Cuore, este un inel central în dezlegarea enigmei care se țese în jurul acelui Ford Mustang roșu, ultimul tip. Tatăl lui Luc — mi-a povestit ea — este pensionar, fost vagonetar miner. Cu ani în urmă a suferit și

o condamnare de drept comun. N-am întrebat pentru ce. Este un tip care nu și-a găsit locul în viață, obsedat de puterea banului. Sunt tentat o clipă să-i cer amănunte, dar cred că e mai bine s-o las să se destăinuie. Și Luc continuă. Îmi dau seama că este foarte emoționată, nu prezența mea o stînjenește, asta e firea ei. Retrăiește cu acuitate momentele, episoadele, gesticulează, închide ochii, roșește. Parcă scoate cuvîntul din suflet, cald, aburind parcă. Zîmbește cu gura deschisă, i se văd dinții foarte sănătoși, mici, frumoși, albi.

— Evident, o ducem greu acasă, numai cu pensia tatei. Pentru asta, el încearcă fel de fel de combinații. De pildă, într-un timp s-a apucat să crească iepuri. Nu se pricepe să-i îngrijească, se îmbolnăvesc ușor și mor pe rînd. Altă dată și-a cumpărat un cărucior prăpădit, a început să colecteze sticle. Dar nici cu asta nu i-a mers. E rău, bea, înjură. Pe fratele meu — are douăzeci și patru de ani — care n-a realizat nimic pînă acum pe placul tatei, îl disprețuiește. Față de mine are aceleași izbucniri. Mama e sub influența lui, o sclavă. În secolul nostru, o sclavă, închipuie-ți.

Și văd cum o cuprinde revolta. Împinge brusc ceașca din fața ei, farfurioara zornăie. Roșește, se scuză.

— Lasă, nu-i nimic, intervin. Și așa ți s-a răcit cafeaua, gata, am să-ți comand o citronadă.

— Nu, mai bine o portocală. Nu te superi, nu ? Prefer fructul, viu, nu strivit. Și rîde iar cu dinții albi, mici, de rozătoare.

Îi comand o portocală. Mai mult se joacă, o prinde în palmă, îi pipăie coaja groasă, zemoasă, o miroase. Închide ochii și respiră adînc, cu gura întredeschisă, voluptuos. O privesc și apoi îi întrerup clipe de beție lăuntrică :

— Spune-mi ceva despre fratele tău. Cred că ți-e un om apropiat, nu ?

Luc deschide mari ochii ei albaștri, își adîncește privirea într-a mea, fără să mă vadă, parcă nu înțelege, dar după aceea reia :

— A, fratele meu ! E grozav ! Nu-i pasă de ce zice tata. Are un singur țel : să intre la Teatru. Vrea să facă regie. A dat examen de mai multe ori, dar n-a reușit. Sunt convinsă că pînă în cele din urmă va reuși. Nu se poate să nu

reușească. E talentat. Joacă în echipa de teatru a studenților, pe care a botezat-o „Podul", probabil pentru că spectacolele se joacă într-un fel de pod al căminului. A fost și în străinătate. A avut succes. Apoi, tresărind, ca și cînd aș fi obiectat ceva : Nu crezi că va reuși la teatru ?

— Fără doar și poate, Luc. Cunosc o parte din băieții de care vorbești. Știu că au o echipă bună. Nu numai că merg și eu din cînd în cînd la spectacolele lor, dar — să-ți mărturisesc cinstit — acum cîțiva ani, în anii mei de studenție, am jucat și eu în vreo două roluri episodice.

— Tu ? întrebă Luc de-a dreptul uimită.

— Eu ! Și amîndoi am izbucnit în rîs.

— Nu mi-aș fi închipuit ! Un medic atît de preocupat de cercetări savante !...

Cînd am ieșit în stradă, se întunecase. Luc mergea puțin înaintea mea. Forfota străzii se domolise. Pășea dezinvoltă, legănîndu-și geanta ei mare, din lînă colorată, împletită. Din cînd în cînd mă cerceta printre șuvițele părului, care în mișcare bruscă îi acoperea obrazul. Nu dădea atenție oamenilor care treceau pe lîngă noi. Privirea ei aluneca fără să-i atingă. Aveam impresia că nu vedea decît cerul de cerneală, în care se iveau, însingurate, stele. Ori abia prindea, ca o îndrăgostită, frunzișul unuia dintre pomii exotici de pe marginea străzii pe care cotisem. Adulmeca aerul, mișcarea verde și răcoroasă.

— Mă simt neînsemnată, năpădită de bucurie, nimeni nu mă înțelege. Iubesc viața, cui o pot spune ? Un singur om știe ce port în ființa mea. Și acesta e Cuore.

I-am făgăduit s-o caut într-una din zilele viitoare. Ne-am despărțit în stația de autobuz.

A doua zi, la prima oră, m-am prezentat la maiorul R...

— Te așteptam. Să-mi relatezi cum au decurs lucrurile ieri la institut, mă întîmpină ridicîndu-se și făcînd cîțiva pași spre mine, îndată ce am deschis ușa. M-a cuprins după umeri. Era înalt, dar eu îl întreceam aproape cu un cap.

Ne-am așezat unul în fața celuilalt, în două fotolii scunde. Mi-a întins cutia de metal, cu incrustații siriene, în care își păstra țigările preferate.

— Ei, dă-drumul ! L-ai cunoscut pe Profesor ? Nu-i așa că e o mare personalitate ? Ce impresie ți-a făcut ? Nu uita să-mi vorbești și despre asistentul lui, doctorul P... Știi că este colaboratorul lui cel mai apropiat.

— Profesorul, într-adevăr, este un om de excepție. Întîlnirea cu el m-a fascinat, pur și simplu. Îl cunoașteți, de bună seamă — și observînd că maiorul înclină capul afirmativ am continuat. A trebuit să aștept o zi întreagă, ca să pot pătrunde în cabinetul său. Mi-am dat seama că echipa de medici și biologi din imediata sa apropiere îi păstrează nu numai un respect ieșit din comun, de altfel lesne de explicat, dar chiar un adevărat cult.

— Nu e de mirare, dragul meu, interveni maiorul R. Profesorul este una din personalitățile centrale pe plan mondial, în domeniul studiilor genetice.

— Da, mi-am dat seama din puținele cuvinte pe care le-am auzit de la doctorul P..., cu care am reușit să stau ceva mai mult. El a fost primul om din institut înștiințat, cînd am stăruit că trebuie să-l văd pe Profesor.

I-am povestit maiorului R..., cu toate amănuntele, din clipa în care am intrat pe poarta institutului, felul în care a decurs întîlnirea mea cu marele savant.

Am oprit automobilul chiar în spațiul destinat parcării din fața clădirii, lîngă alte cîteva mașini. Înainte de a păși pe aleea lungă, mărginită de straturi geometrice de flori, minuțios îngrijite, dincolo de care se profilau contururile majestuoase ale platanilor, am privit încă o dată silueta de bijuterie arhitectonică.

Pătrunzînd în interior, am simțit că intru într-un adevărat sanctuar al științei moderne. Coridoarele luminoase, treptele de marmoră albă ale scărilor, dispunerea lină, deși uneori sinuoasă a altor culoare, cromatica pastelată, odihnitoare, plantele exotice, atît de minunat aclimatizate la noi, cu verdele frunzei mat, ori aproape transparent în razele soarelui, apariția rară a bărbaților și femeilor în halate albe, totul contura și definea impresia inițială.

Am fost îndreptat spre cabinetul Profesorului, situat la primul etaj. Secretara, o femeie tînără, de o sobră frumusețe, mi-a răspuns extrem de cuviincios, dar cu o in-

flexiune în voce care nu admitea replică aproape, că Profesorul se află în laboratorul său de cercetări, că tocmai aşteaptă rezultatul unor analize extrem de importante şi nu poate fi deranjat sub nici un motiv.

În faţa unor atari argumente, am gîndit o clipă că trebuie să renunţ la intenţia mea de a-l vedea pe Profesor în acea zi şi să revin într-un moment propice. Dar tocmai cînd ezitam, a intrat acela care s-a recomandat doctor P..., un bărbat de statură potrivită, slab, cu faţa de o paloare izbitoare. Are ochi albaştri, pătrunzători, uşor mobili, părul şaten lins, un nas proeminent. Secretara i-a comunicat dorinţa mea de a-l vedea pe Profesor. L-am rugat pe doctorul P... să-mi prilejuiască o scurtă convorbire personală. Înţelegător şi amabil, m-a poftit în cabinetul său.

— Mă numesc Dan Basarab şi sînt ofiţer în Ministerul de Interne, m-am prezentat, după ce, la invitaţia lui m-am aşezat pe o canapea alături de el. Am dispoziţie să-l văd pe Profesor şi să-i vorbesc într-o chestiune care interesează patrimoniul ştiinţei medicale româneşti.

— Înţeleg, răspunse medicul, cu o surprindere pe care nu căuta de fel să şi-o disimuleze. Trebuie însă neapărat să te previn, ţi-o mărturisesc deschis, Profesorului nu-i plac probleme de soiul ăsta. Nu te supăra, dar îl şochează tot ce iese din sfera preocupărilor sale, preocupări care în ultimul an îl absorb cu atîta, cum să mă exprim ? cu atîta demonism, dacă-mi îngădui, încît uită să doarmă, să mănînce, uită pînă şi de faptul că are un copil.

Făcu o pauză, insuficient de lungă pentru a-mi îngădui să intervin, apoi reluă :

— Ţi se poate părea prea mult tot ce ţi-am confiat, dar, trebuie să ţi-o spun, nutresc cumva iluzia că vei renunţa.

— Iluzie, într-adevăr, am replicat eu, surîzînd. Stărui să-l văd, gîndindu-mă tocmai la o posibilă conexiune între cercetările sale şi ceea ce vreau eu să-i spun.

Doctorul P... m-a privit fără menajamente, s-a ridicat, a făcut cîţiva paşi prin încăpere, înăbuşiţi de lîna covorului cu motive populare stilizate, s-a oprit apoi în faţa mea şi a zis :

— Te rog să mă ierţi, dar nu văd nici o legătură între cercetările şi preocupările Profesorului şi activitatea serviciului de contrainformaţii.

— Tovarăşe doctor, nu e cazul, poate va fi, dar nu acum, să vă dau amănunte. Repet, am dispoziţie strictă să-l văd şi să-i vorbesc. Dacă acum este absolut cu neputinţă, dar absolut cu neputinţă, trebuie să ajung la dînsul neapărat în cursul zilei de mîine.

Doctorul P... şi-a reluat plimbarea prin cabinet, de data aceasta mai agitată, mi s-a părut, s-a apropiat de uşa de sticlă prin care se vedea coroana bogată a unui platan, am avut impresia că a uitat că mă aflu acolo, s-a desprins apoi, s-a dus la biroul său, mai mult o masă de o simplitate curioasă, şi a continuat să tacă. Într-un tîrziu, văzînd că încep să dau semne de nerăbdare, şi-a întors privirea spre mine, părînd că încă mai reflectează, apoi mi-a spus :

— Nu. Nu văd nici o legătură între cercetările Profesorului şi prezenţa dumitale aici. Totuşi, adăugă, văzînd că am intenţia să vorbesc, voi încerca, repet, voi încerca să găsesc o modalitate pentru a fi primit de Profesor. Să ştii, însă, că astăzi îmi e cu neputinţă să-l deranjez.

— Atunci, neapărat mîine, am intervenit eu.

— Vom vedea, vom vedea, îmi răspunse asistentul Profesorului. Cercetările sale în domeniul geneticii par a fi ajuns la o fază delicată, dar, după cît am înţeles, extrem de importantă. Poate nu mă vei crede, dar de ieri de la prînz n-a mai ieşit din laborator. Nu ştiu dacă a dormit două — trei ore astă-noapte.

— Tovarăşe doctor, în această situaţie, ce credeţi că se poate face ca să ajung cîteva minute să-i vorbesc ? Pentru că trebuie, înţelegeţi ?

— Te rog să vii mîine dimineaţă — şi după cîteva minute — să zicem în jurul orelor unsprezece.

— Vă mulţumesc. Voi fi aici la această oră. Mă bazez pe concursul dumneavoastră.

— Am să încerc, am să încerc, nu pot să-ţi făgăduiesc mai mult.

Am străbătut din nou culoarele foarte luminoase, rezonante, am coborît largi trepte, line, în spirală, am pătruns

din nou în holul spațios de la intrare și prin ușile înalte de fier forjat și sticlă am ieșit în parcul institutului. Încă sub impresia inconsistentă lăsată de doctorul P..., am deschis portiera mașinii mele, am pornit motorul și, cu un viraj scurt, am ieșit în strada liniștită, de la intrarea principală.

Mai mult ca să-mi rememorez întîlnirea și discuția cu asistentul Profesorului, decît ca să-mi iau cafeaua obișnuită, am intrat, ceva mai tîrziu, în barul în care îmi plăcea să merg din cînd în cînd. Clădirea, oarecum impropriu denumind-o astfel, este o parte din bastionul de formă poligonală, construit pentru a contribui la apărarea fostei fortificații, dezgropată de cîțiva ani, în urma unor săpături arheologice. Pereții exteriori și interiori au fost lăsați, în mod inspirat, în cărămida roșie originală. Înalt de cîțiva metri, bastionul avea o patină din veacurile trecute. În loc de acoperiș, deasupra plafonului sinuos, plat, avînd o lățime la rîndul său de cîțiva metri, creștea o iarbă bine îngrijită ,iar din loc în loc își înălțau silueta cîțiva pomi de mărime mijlocie.

Am intrat în bar, cu senzația, încă nedefinită, că doctorul P..., nu este omul în care să ai deplină încredere. Privirile sale, uneori foarte directe, alteori ușor piezișe, paloarea parcă bolnăvicioasă a feței despicată de nasul proeminent, tăcerile prelungite, (firești, ori avînd tîlcul lor ?) dezvăluiau un portret psihic pe care îl simțeam adumbrit de ceva, de ceva care putea contura tabloul moral al responsabilității omului de știință, dar și altceva.

Oricum, îmi zisei, închizînd ușa cu ramă și nervuri de fier forjat, e mult prea devreme să pot conchide existența, chiar posibilă, a unei realități. Vom vedea.

Abia am pășit în interiorul barului, că m-au și învăluit, simultan, fumul dens albăstrui de țigară și murmurul ca de scoică al vocilor. Un tonomat, cu difuzoare amplasate în firide și în celelalte încăperi, care comunicau fără uși, răspîndea o muzică suficient de voalată, ca să constituie un fundal sonor melodios. Printre cei poate peste o sută de tineri, mi-am găsit loc la o masă rotundă, mare, neagră, lucioasă, joasă, așezată chiar în centrul uneia dintre camere.

Pe fata tînără, foarte tînără, îmbrăcată în fustă neagră mini, foarte mini, și bluză albă, care m-a întîmpinat aproape indată ce m-am așezat pe taburetul scund, am rugat-o să-mi aducă o cafea amară și un pachet de țigări bulgărești. Am privit în jur, în vreme ce din tonomat se prelingea o melodie a formației Phönix. Deși cunoșteam bine acest bar, ca și atmosfera tinerească, dominantă, contaminantă, starea în care mă găseam după convorbirea cu doctorul P... și abia conturatele nedumeriri care începeau să apară în ceea ce îl privea, în atitudinea lui, care parcă mi se părea destul de ambiguă, după un obicei al meu, priveam în jur, ca și cînd aș fi văzut totul pentru intîia oară.

Între timp, fata înaltă, în fustă mini îmi adusese cafeaua și țigările. Aburii calzi, diafani, se înălțau și îmi învăluiau fața. Am sorbit din ceașcă lichidul aromitor și mi-am aprins țigara. Ziduri de cărămidă peste care vremea își lăsase amprenta. Din loc în loc, în partea de sus, rame dreptunghiulare de fier cu sticlă mată gri-verzuie, aproape de baza acelor care susțineau, în boltă, plafonul. Sînt și ferestre mari, cu rame și nervuri de fier, cu sticlă semitransparentă.

Am coborît privirea de-a lungul pereților cărămizii. Din loc în loc, grilaje de lemn, culoare naturală, servind de cuiere sau ornamentație. Mesele sînt mici, joase de un negru lucind, fotolii, comode, în care te afunzi, ori taburete.

Am cercetat, ca să zic așa, chipurile celor de la mese. Unii se adună grupuri în jurul mesei, îngrămădind taburete printre fotolii. Sînt tineri și foarte tineri. Studenți, elevi în ultimele clase de liceu și de alte categorii, băieți și fete, îmbrăcați în blue-jeans, unii cu bluze viu colorate. Ici-colo și militari, ofițeri, foarte tineri. Sînt printre ei și mîngîiați, ori cîte o fată și un băiat, care caută adăpostul unei firide, ca să-și piardă privirile unul în celălalt, cu discrete mîngîieri.

In plină zi, iluminația este asigurată de aplice din fier forjat, cu un bec-luminare, sau de lustre care atîrnă din plafon, un imens cerc de fier, de care sînt prinse sfeșnice din același fier forjat, cu aceleași becuri-lumînări. Podeaua

e pardosită cu dale de marmură ușor cafenie cu striații, din loc în loc, negre.

Se bea cafea, coniac, apă minerală. Se fumează, destul de mult. Am impresia, poate fugară, că sînt chipuri de băieți și fete pe care îi întîlnesc aici, ori de cîte ori vin.

Trebuie să mărturisesc că apropiata întîlnire cu Profesorul, după cele spuse de asistentul său, îmi provoca emoții. Nu mai întîlnisem un astfel de om, un om de știință o somitate pe plan mondial în domeniul geneticii. Gîndesc că de felul în care mă va întîmpina, va depinde reușita vizitei mele. Încerc să-mi imaginez modul cel mai propice de abordare. Cunoștințele mele despre genetică le consideram destul de sumare. Să-i mărturisesc direct, deschis scopul vizitei mele ? Ezit. În această situație nu risc, după cum afirmase Doctorul P..., o lecție, nu numai neplăcută, dar ineficace pentru ceea ce urmăream ? Și după o pauză Poate ar fi fost mai puțin stînjenitor dacă aș fi fost primit astăzi de Profesor.

Și am continuat să-mi sorb în liniște, aparentă liniște, cafeaua și să aprind a doua, sau a treia țigară.

Dar vizita mea la Profesor, felul în care m-a întîmpinat și mi-a vorbit, aveau să mă scoată din impas. Cel puțin pentru un moment. Pînă cînd avea să bată ceasul, ca să discut la modul cel mai direct pericolul în care se afla.

Ceea ce m-a șocat în primul rînd la întîlnirea mea cu savantul român a fost modestia sa. Firească, izvorînd din străfundul ființei sale, nealterată nici de satisfacția adusă de valoarea lucrărilor și descoperirilor sale în domeniul geneticii, nici de aura de glorie mondială, care prindea un contur tot mai pregnant în ultimii ani.

Cînd am intrat însoțit de Doctorul P..., în dimineața aceea luminoasă de toamnă, ședea la biroul său, îmbrăcat într-un halat de un alb imaculat, cu capul aplecat deasupra unor pagini pline de formule și note.

După un timp parcă și-a dat seama că nu mai este singur. S-a ridicat. Și-a scos fără grabă ochelarii de pe nas și mi-a întins mîna, invitîndu-mă apoi să mă așez în fotoliul din fața biroului său.

Era un om de statură potrivită, cu umerii puțin aduși. Calviția îi cuprinsese fără milă craniul, dar la tîmple părul, odinioară bogat, mai vorbea despre culoarea de abanos de altădată. Avea fața aproape măslinie, ochii negri, pătrunzători. Cu o voce domoală, cu timbru muzical, s-a adresat asistentului său :

— Îmi lipsesc ultimele date, de la ora opt dimineața, despre influența factorilor fizici S asupra culturii din zona D. Te rog, fii bun și adu-mi-le. După ce doctorul P... a ieșit, fără să rostească nici un cuvînt, Profesorul m-a privit mai atent. Cîteva clipe, apoi mi s-a părut că, deși nu-și desprinsese ochii de pe mine, nu mă mai vede, ci urmărește firul interior al gîndurilor, ori combinațiilor de formule.

Începusem să-mi dau seama că sînt stăpînit de emoție. Mă aflam lîngă omul care poate va revoluționa genetica, lîngă omul care poate va ajunge să realizeze ceea ce niciodată, nimeni, nicăieri, n-a cutezat să viseze măcar.

Cum să îndrăznesc să-i vorbesc ? O fracțiune de secundă parcă m-a îndemnat cineva să mă ridic fără zgomot, să părăsesc încăperea în care soarele se revărsa cu dărnicie, să-l las pe acest om singur, netulburat, în lumea lui de unde va dezlega cutremurătoare taine ale naturii. O fracțiune de secundă numai m-a stăpînit acest gînd, ca de îndată să-mi spun că rostul prezenței mele aici era tocmai să-l apăr pe acest om, dacă va trebui într-adevăr apărat, să-l apăr pe el și lumea lui, pentru ca lumea lui să fie a lui și a noastră, a tuturor.

Am început să privesc cu atenție încăperea. Mi-am dat seama că aici Profesorul nu făcea altceva decît să-și centralizeze datele cercetărilor, să reflecteze și să dea dispoziții, ori el însuși să efectueze anumite operații în cadrul ideii urmărite prin cercetările sale.

În afară de biroul acoperit cu cărți, reviste și hîrtii, erau două fotolii, o canapea și o măsuță joasă. Pe pereți un portret și două tablouri de pictură modernă. Draperiile de la ferestre erau transparente. Atmosfera era oarecum înviorată în austeritatea ce domina de un covor cu motive olținești și cîteva plante decorative.

În zadar am căutat un obiect în care s-ar fi putut ascunde un microfon. Nu, nu vedeam nimic, răgaz am

avut destul, deoarece Profesorul, uitînd de mine, se adîncise iar în notele aflate pe biroul său. Devenisem calm, stăpîn pe nervii mei. Într-adevăr, nici un obiect propice unor înregistrări, de la distanță, a unor discuții. Eram hotărît, acum, într-adevăr, să mă ridic și să părăsesc încăperea în tăcere. Dar, cînd să traduc în gesturi această intenție, am auzit glasul Profesorului :

— Pe măsură ce sînt descifrate tainele eredității se apropie și momentele cînd accidentele survenite în universul genetic vor putea fi corectate printr-o intervenție directă în materialul ereditar.

— Dar pînă la apariția „chirurgului-genetician" un rol de seamă este chemată să-l joace profilaxia genetică, am intervenit eu. Am citit nu de mult că medicina cunoaște de pe acum metode pentru e elimina o serie de dereglări care stau la baza unor maladii metabolice.

— Da, zise Profesorul, fără a părea nedumerit de afirmațiile mele, știu, te referi la cercetările lui John Gurdon. Sînt foarte importante. El a dovedit că în fiecare celulă este înscrisă informația genetică, completă, a organismului. Iar de aici, concluzia că din fiecare celulă pot lua naștere, în anumite condiții, noi organisme, nu este departe.

— Prin aceasta, Gurdon readuce în actualitate ipoteza reproducerii asexuate, lansate de Aldous Huxley în cartea... vedeți, zisei eu înciudat, îmi scapă titlul. Profesorul zîmbi cald, apropiat :

— „Brave New World", nu ?

— Asta e, am exclamat.

— Ai dreptate, continuă Profesorul, cu timbrul catifelat. În felul acesta, Gurdon a transferat această ipoteză a lui Huxley din domeniul purei speculații, în cel al realității.

În acest moment ușa capitonată se deschise și Doctorul P... înaintă, punînd cu grijă pe masa Profesorului o serie de însemnări.

— Mulțumesc, zise Profesorul, trebuie să le verific de îndată.

— M-am ridicat, am strîns timid mîna pe care marele savant mi-o întinsese și am părăsit clădirea institutului.

Maiorul R... m-a ascultat foarte atent, fără să mă întrerupă. A continuat să reflecteze un bun interval de timp. Apoi a zis :

— Fără îndoială că ai observat cu toată minuțiozitatea obiectele din cabinetul Profesorului... S-ar putea ca staționarea acelui Mustang roșu în imediata vecinătate a institutului să fie o simplă întîmplare.

— După cum s-ar putea și să nu fie, am intervenit eu.

— De bună seamă, așa e. Rămîne să vedem. Ce părere ai ? Ce propui ?

— În primul rînd mi s-a părut că în institut este foarte lesne să pătrunzi. Nu credeți că se impun anumite măsuri restrictive ?

— Deocamdată, nu, îmi răspunse maiorul R... Deocamdată. Să luăm o altă măsură, mai eficace pentru noi, dacă, într-adevăr, Profesorul, prin valoarea cercetărilor sale, este ținta spionajului internațional.

— Tovarășe maior, am continuat eu, nu sînt date noi în ceea ce privește Mustangul roșu ?

— Pînă la ora asta nu. Sînt alertate toată rețeaua de circulație și posturile de frontieră. Cred că în scurt timp vom da de acest Mustang și, mai ales, de proprietarul lui. Dumneata, adăugă el, îndreptîndu-se spre masa de lucru, continuă observațiile și caută să stabilești relații cu oamenii apropiați de Profesor. Nu-l uita nici pe asistentul său, doctorul P... Este cel mai intim colaborator al său.

— Ciudat, am răspuns, la omul acesta m-am gîndit și eu. Tovarășe maior, nu credeți că ar fi util să dispuneți verificarea lui ?

— Nu. Cel puțin deocamdată. Spor la lucru. Te aștept să discutăm.

Luc
(dintr-un jurnal imaginar)

Început de vară. O zi cu soare darnic, sub un cer albastru, limpede. O pasăre zboară singură, prinde înălțime. A întins aripile și planează ca într-o beție neștiută, inaccesibilă. După orele de curs, elevii s-au împrăștiat pe aleile parcului, pe străzi. Sevele pămîntului, tari, proaspete sînt aceleași care urcă prin rădăcini nevăzute în oameni, ca și în trunchiurile și crengile arborilor. Frunza e verde, verde tonic. Parcul se umple de uniforme, băieți și fete din ultimele clase de liceu.

Cuore e singură. Pășește, ori mai degrabă plutește, pe sub arbori. E amețită pur și simplu de anotimp. Într-o mînă ține servieta, în cealaltă o ramură subțire, înfrunzită, pe care o flutură, o joacă. E cu totul desprinsă de ceea ce se petrece, ori nu se petrece, în jur. Părul lung, negru, lung, foarte lung și l-a desfăcut pe spate : îi acoperă probabil, din cînd în cînd, fața. Lumina soarelui se reflectă, la anumite mișcări, în șuvițele negre, ca într-o oglindă.

Așa o întîlnește privirea mea. Rămîn o clipă uimită, descumpănită. Un flux magnetic simt cum trece de la făptura din fața mea la mine, cum se scurge prin toate canalele. Apoi, ca în transă, pornesc spre ea, ca și cînd noi două am fi fost singurele ființe pe pămînt.

O strig, sau numai mi se pare că o strig :

— Cuore !

Nu mă aude.

— Cuore ! Cuore !

Mirată, a stat în loc. Nu a întors capul. Aștepta. Simțeam cum așteaptă. Cu cît mă apropiam de ea, cu atît aveam senzația înfrigurată a așteptării.

Am ajuns-o. Am îmbrățișat-o. Nici acum nu și-a întors capul, fața acoperită de șuvițele negre, lungi. Mi-am lipit obrazul de al ei. A închis ochii. Respirația ne devenea lentă, tot mai lentă. Nimic nu se mai putea adăoga clipei.

— Cuore !

— Luc !

A fost întîia dată, cînd am simțit că sînt fericită, că pot fi fericită.

Cuore se îmbracă modern. La școală vine cu fustă bleumarin scurtă. Are picioare foarte frumoase, cu o linie care zvîcnește, genunchiul mic, glezna subțire. Se îmbracă modern. Dar pentru că i s-au făcut observații la școală, și-a lungit exagerat uniforma.

Este forfota obișnuită, specifică, înainte de adunarea elevilor în careu. Se schimbă impresii imediate, se restabilesc relațiile întrerupte de un șir lung de zile, se istorisesc crîmpeie de peripeții. Coboară muntele cu miresme de brad, de potecă mărginită de rugi de zmeură și mure,. se aude foșnind marea, cu miros de alge și de sare. Se alcătuiesc grupuri, se aud rîsete pure, nealterate încă de convenienție. Sînt și priviri triste și zîmbete frînte la jumătate.

Vocile se aud ca un zumzet de cristale venit din depărtări. Este forfota caracteristică de început de an, de sfîrșit de vacanță din curtea școlii, înainte de adunarea elevilor în careu, pentru deschiderea festivă a noului an școlar. Vezi uniforme care au rămas prea strîmte pe sînii fetelor. Vezi haine care au rămas prea scurte pentru mîinile lungite nefiresc ale băieților.

O caut pe Cuore. N-am văzut-o de atîta timp. Eu am fost plecată la bunici, într-un sat dintr-o regiune deluroasă. Am mîncat multe fructe, mi-am zdrelit genunchii cățărîndu-mă prin pomi după zarzăre galbene, luminoase, transparente, zemoase, după prune albăstrii, cu pieliță brumată. Brațele mele bronzate sînt zgîriate de rugii murelor. Mi-a rămas în păr mirosul acela nedefinit al fînului răsturnat pe brazdă, cu puțin înainte de a fi adunat în căpițe.

Văd și acum umbrele serii cum cad peste sat. O văd pe bunica abia mișcîndu-se, supraveghind pregătirile în curtea imensă, la soba mare de cărămidă, cu plită lată și lungă, pentru cină. Miroase a pește prăjit și a mămăligă. Undeva, aproape de un șopron, arde foc puternic sub cazan. Se face magiun. Cu linguri de bașm se amestecă pasta brună, violacee. Flăcările șerpuiesc pe sub cazan, prelingîndu-se pe pîntecul arămiu, scoțînd trecător din umbră fețele strînse în jur, ca la un priveghi străniu. Din cînd în cînd, pe deasupra capetelor noastre fîlfîie aripă de liliac.

Abia aștept ca toate acestea să i le povestesc lui Cuore. Unde o fi ? O caut, numai pe ea o caut. Știu că nu se simte bine, acum, cînd nu va fi alături de colegii ei din anul trecut. A pierdut un an. Nu e mare lucru, spusese ea, dar știu că suferă. Cum să nu sufere ? A, uite-o. Stă retrasă, singură. Ori mai degrabă colegii mei, foștii ei colegi, au izolat-o. Dacă aș fi fost mai atentă, aș fi observat la timp cum o evită cu o nuanță de dispreț în priviri, în gesturi. Băieții, pentru disparițiile ei ciudate, poate pentru că nu sînt ei cei aleși, prezumtiv aleși. Fetele o ignoră, ori mai degrabă, simulează. Ce-or fi gîndind ? Eh, în definitiv, puțin îmi pasă. M-am apropiat de Cuore. Încă nu m-a văzut. Se simte o străină.

— Cuore !

— Luc !

Și rămînem, nu știu cît timp, prinse de mîini, privindu-ne în ochi, lung, nesfîrșit.

Ne trezim cînd cineva a strigat să ne adunăm în careu. Elevii se precipită, aleargă, fiecare spre locul unde se află clasa lui. Unii, cei mai mulți. Alții, din clasele ultime, sînt mai calmi, cu un aer grav, afișat matur. Apar directorul și profesorii. Nu mi-am desprins mîna dintr-a lui Cuore. O simt cum freamătă speriată. Spune că nu-i pasă, dacă nu va fi alături de colegii din anul trecut. Dar mie, într-adevăr, nu-mi pasă. Băieții și fetele șușotesc, se agită, dar nu îndrăznesc să protesteze. Nici profesorii care se găsesc înaintea noastră, la cîțiva pași, nu protestează. Încet, încet, o simt pe Cuore cum se liniștește. Mîna ei nu mai freamătă. Și nu mă mai strînge pînă la țipăt. Ne privim și zîmbim. Cuore, puțin forțat. Dar totuși, surîde.

Larma s-a potolit. Directorul a început să vorbească. osteşte un discurs plat, anost.

Privesc arborii adunaţi în pîlc, peste capetele brune şi londe. Arborii sînt verzi, majestuoşi. Deodată privirea ea descoperă cerul. Cerul e senin, foarte senin. Încep -l privesc. La fel face şi Cuore. Cerul e senin, foarte enin. Înalt, foarte înalt. Albastru, foarte albastru.

Deodată pe linia albastră a zării, văd un şir de păsări u aripile larg desfăşurate. Încep să le număr. O simt pe 'uore făcînd la fel. Sîntem numai noi, amîndouă, aici pe ămînt, cerul şi zburătoarele în înalt. Cînd am terminat u număr paisprezece păsări, mă trezeşte o adevărată cas- ădă de rîsete. În primele clipe nu realizez ce se întîmplă, nde sînt, unde sîntem. Instinctiv o privesc pe Cuore. chii ei, măriţi, mă cercetează cu aceeaşi uimire. Îmi re- m, ne revenim. Privirea mea întîlneşte privirile profesoa- lor, care probabil, nu ne-au abandonat o clipă. Citesc n ochii lor stupoare ? Indignare ? Dar încet masca e uncată de pe chipul lor şi le văd rîzînd liber, deschis, proape juvenil. Întîlnesc ochii directorului. Pare descum- ănit. O clipă. Apoi sfîrşeşte discursul inaugural şi rîde şi Îmi întorc privirea spre Cuore. Mîinile noastre s-au prins una dintr-alta. Izbucnim amîndouă în rîs.

— Cuore !

— Luc !

Cuore :

— Luc, vreau să fumez o ţigară. Hai să plecăm. Eram la mine acasă.

— ?

— Cunosc un băiat. Îmi place să-l văd. Îl cheamă Daniel. E student la „poli". Îi plac automobilele la ebunie.

Am plecat. După cîteva minute urcăm uşor o străduţă n pantă şi ne oprim înaintea unei vile cu un singur etaj. ara să spună un cuvînt, Cuore deschide portiţa gardului năpădit de iederă şi dispare în interiorul casei. Am rămas afară, s-o aştept. Nu m-am întrebat dacă trebuia s-o rmez, ori nu. Priveam vilele, cercetam balcoanele invadate de flori şi verdeaţă. Am început să fac cîţiva paşi. După n timp mă strigă cineva. M-am oprit şi am întors capul

mirată. Venea spre mine un băiat înalt, fluturînd o mînă. Purta un pantalon de catifea reiată și o bluză portocalie. S-a apropiat. Avea ochii verzi, învăluiți de o nuanță de soare în asfințit. Mă privea deschis, surîzînd.

— M-a trimis Cuore după tine. Nu vrei să urci puțin ? Și apoi, puțin stînjenit : Mă numesc Daniel.

— Luc, am răspuns eu. Hai, du-mă la Cuore.

Am pătruns în interiorul vilei, într-un hol semiobscur, apoi am urcat o scară de lemn, la etaj, apoi de aici Daniel a deschis o ușă în dreapta noastră și mi-a făcut semn să intru.

Cuore ședea răsturnată în micul fotoliu scund, comod din încăpere și trăgea cu voluptate din țigară. Daniel m-a invitat să iau loc pe un divan acoperit cu o scoarță mare, țărănească. M-am așezat, după ce Daniel a strîns revistele răspîndite pe pat. Cuore ținea pleoapele lăsate. Am privit în jurul meu. Odăiță de student, mobilată modest. Pereții erau acoperiți de poze colorate, tăiate din reviste. Numai automobile, multe de curse. Văzîndu-mi privirea, probabil nedumerită, Daniel îmi explică :

— Sînt ultimele tipuri expuse la salōanele internaționale de la Paris, Torino, cele mai importante de altfel. Am și unele dintre cele expuse la Geneva și Tokio. Acestea de curse sînt de formula unu. Sau nu te pricepi ? rîse el.

— Nu, nu prea. Dar sînt așa de frumos colorate. Și unele au o linie, nu știu cum să zic, parcă zboară, cîntă. Am auzit că și Johnny Hallyday a luat parte la un concurs de automobile. E adevărat ?

Daniel îmi confirmă foarte serios :

— Da. E vorba de o cursă de coastă din Franța. A pilotat un Porsche Carrera.

— Fain, am exclamat eu. Vorbești despre mașini, ca și cînd ai vorbi despre o iubită.

Am rîs amîndoi. Cuore părea absentă. Își aprinsese altă țigară.

— Ai să lucrezi într-o uzină de autoturisme ? l-am întrebat după o pauză, în care răsfoisem revistele strînse de Daniel la intrarea mea. Erau tot cu automobile.

— Așa aș vrea, mi-a răspuns el cu surîsul cald, care mă cîștigase definitiv. Și a continuat : Trag tare la școală,

mai am un an pînă termin, ca să obțin o repartiție bună. Vreau să ajung pilot de încercare.

— Nu ți-e teamă ?

— Nu. De ce mi-ar fi ? Motorul e ca un copil. Trebuie să-l cunoști. Și ca să-l cunoști, trebuie să-l iubești. Atunci te ascultă și n-ai probleme.

Și m-a privit senin.

Mi-am spus atunci : iată un om cu picioarele pe pămînt, un om care știe ce vrea.

Ca și cînd mi-ar fi ghicit gîndul, Cuore mă întrebă :

— Îl invidiezi ?

— ?

— Așa mi s-a părut, și rîse. Apoi către Daniel, care arăta puțin stînjenit și căuta o muzică bună la tranzistor :

— N-ai ceva de băut ?

— Nu, tu știi că nu prea beau.

— Da, ești grozav, l-a întrerupt Cuore, nu fără ironie. Nu bei, nu fumezi. Vei fi un soț model...

— Tu știi că toată viața mea am făcut foarte mult sport. M-am învățat cu o anumită disciplină, răspunse el, parcă scuzîndu-se. Dar pot să-ți ofer o țuică bună, chiar foarte bună. E bătrînă, rîse, are cîțiva ani. Am primit-o recent.

— Hai, scoate-o, ce mai aștepți, îl zori Cuore.

După vreo două ore ne-am întors la mine acasă. Nu era decît tata. Întunecat, morocănos. Mi-a cerut să pregătesc cina. Am oprit-o pe Cuore la mine, deși nu aveam să-i ofer cine știe ce. Dar nu voiam să fiu singură, cu tata. Simțeam că scandalul plutește în aer. La masă, tata inchizitorial, adresîndu-se lui Cuore :

— Unde ați fost ?

Tăcere.

— Unde ați fost ?

Tăcere.

Cu glas din ce în ce mai răstit :

— Unde ați fost ?

Tăcere.

Cuore privește ciucurii de la fața de masă. Începe să se joace cu ei, îi împletește.

Cuore gîndește, probabil : Cum nu știu părinții să se apropie de sufletul propriilor lor copii. Probabil, tristă, mîhnită : Glasul acestui om parcă e tunet. Se rostogolesc bolovani. E cu desăvîrșire lipsit de orice umbră de căldură, incapabil să rostească un cuvînt apt să faciliteze o apropiere de la om la om. Ce să mai spun de o confesie între un astfel de tată și copilul său ? Simt că Luc îl urăște. Ce-o fi gîndind ea acum ?

— Unde ați fost ?

Tot timpul s-a adresat lui Cuore.

Atunci intervin și strig :

— Tată, las-o pe Cuore în pace ! Cu mine trebuie să discuți.

— Unde ați fost ?

Îi spun. Cina se sfîrșește rece, ca și mîncarea rămasă aproape neatinsă. I-am spus tatei că în noaptea aceea Cuore rămîne la noi și ne-am retras în odăița mea. Tîrziu, după ce tata s-a culcat și a adormit, știind că nu se mai trezește pînă dimineața, am sărit pe fereastră și ne-am dus la Cuore acasă. Avea cheia de la intrare a vilei. Ne-am strecurat nesimțite înlăuntru, ne-am scos sandalele să nu facem zgomot și am urcat treptele scării de lemn, la etaj, în picioarele goale.

Odaia lui Cuore e mare, spațioasă, cu un perete de sticlă spre balcon. Dincolo de balcon este parcul. Un covor mare acoperă o bună parte din parchetul galben, lucios. În părți sînt două fotolii roșii. În unghiul opus o sofa largă, apoi o masă lungă, joasă.

Ne hotărîm să ne culcăm pe covor. Cuore aduce mai multe pleduri. Cer de vară tîrzie, înspre toamnă, în noapte tîrziu. Puzderie de stele. Ne-am lungit amîndouă, una lîngă cealaltă, pe pleduri. Cît timp să fi trecut ?

Ca din altă lume, o simt pe Cuore cum s-a desprins de lîngă mine. S-a dus la fereastra uriașă. Privește cerul. Orele trec. În fundal un murmur cosmic. Nu mai poate suporta parcă atîta cer, atîta noapte, atîtea miliarde de stele.

Mă strigă șoptit :

— Luc ! Lucule !

Deschid ochii, îi întredeschid. Dormeam ? Nu dormeam ? Mă ridic și mă apropii de Cuore. O simt brumată.

Eu sînt caldă, aburind din așternut. O cuprind și o strîng la pieptul meu.

— Vezi ? mă întreabă ea cu glas foarte scăzut, arătîndu-mi cerul.

— E fantastic !

Ochii noștri cată spre hăul albastru de cerneală, împoînărat de stele. Clipa e unică. Părem o singură suflare, un singur destin. Sîntem o singură ființă în imensitate.

În troleibuz, în amurg.

Pe bancheta din fața mea stau o fată foarte tînără și un adolescent. Fata parcă doarme cu tîmpla pe umărul lui. Doarme sau visează ? El a cuprins-o cu amîndouă brațele. O aură îi învăluie pe amîndoi.

— Ce frumoși sînt, am exclamat, fără să-mi dau seama. Oarecum jenată, de ce oare ? mi-am întors privirea. Mă uit numai pe fereastră. Se pierd estompate siluete de blocuri, de pietoni, de automobile.

— Ce frumoși sînt, Doamne ! Cum pot fi atît de frumoși ? Și fără să vreau, îi mai cuprind o dată într-o privire furișă. Fata are un ochi acoperit de părul care îi curge peste piept. Cu celălalt ochi mă privește. Tresar. Mi s-a părut, sau văd, într-adevăr, ură, nesfîrșită ură, în ochiul ne ascuns al fetei ? Cum se poate ? Cum se poate ?

Cobor buimacă, la prima stație, urmărită de ochiul acela tînăr, încărcat de ură.

Strania necunoscută din Poiana Soarelui

— Mustangul roșu a fost semnalat la Ho-
telul Alpin din Poiana Soarelui, îmi spuse maiorul R.
de îndată ce am schimbat salutul de rigoare. Ia loc, urmă
apoi, în continuare : Ieri se găsea parcat în fața hotelului
— Ce dispuneți ? l-am întrebat.
— Te duci imediat în Poiana Soarelui. Nu iei trenul,
ci un autoturism, la nevoie să te poți deplasa ușor. Dacă
e cazul, să-l poți urmări.
— Am înțeles, tovarășe maior.
Se uită la cadranul ceasului brățară, reflectă o clipă
— În două ore și jumătate ajungi. Ia tot ce crezi c
ți-e necesar. Dacă e nevoie să rămîi mai mult de o zi,
anunță-mă. Sau dacă intervine ceva neprevăzut.

Peste o jumătate de oră, la volanul unui autoturism
Dacia 1100, culoarea nisipului, îmbrăcat într-un pantalon
și o bluză sport, mă apropiam de marginea marelui oraș
și curînd înaintea mea se întinse una din șoselele naționale
ce străbat țara de la un capăt la altul.

Vremea era frumoasă, cerul senin, fără fir de nor.
Rulam lejer, strecurîndu-mă printre celelalte mașini, apoi
m-am înscris pe o bandă care îmi îngăduie să accelerez
după voie. Am deschis magnetofonul și în muzica unei for-
mații engleze ce urcase pe locul întîi din ultimul top
am început să savurez bucuria acestui drum spre inima
munților. Aproape nu știu cînd am ajuns și am străbătut
orașul meu natal. Am trecut aproape de străduța pe care
locuiau părinții mei și mi-am propus ca la întoarcere să-i
văd neapărat, chiar și în fugă. Bulevardul larg, mărginit

cu castani uriași, mă primi sub bolta lui cu toate aminti-
rile din adolescența nu prea îndepărtată. La ora aceea era
pustiu. Ca și centrul orașului, cu oamenii absorbiți de
treburile rafinăriei, în școli, în instituții.

Cam după o oră și jumătate de la plecare am făcut o
pauză între crestele munților, la ieșirea dintr-o stațiune
balneoclimaterică.

Aerul era răcoros, îl sorbeam cu gura larg deschisă.
La poale se desfășura serpentina șoselei, prin pădurile de
brazi. Piscurile se conturau foarte clar pe albastrul
cerului.

În clipa în care mă pregăteam să intru la volan am
auzit o voce :
— Hei, maistre, te-ajut să mergi pînă la Brana ?
Am întors capul în direcția de unde venise întrebarea
și am zărit — cum oare nu-l observasem ?, în dreapta
mea, răsturnat pe taluzul de la marginea șoselei un băiat
foarte tînăr și foarte bronzat, care tocmai strivea capătul
unei țigări. L-am privit atent, în timp ce se ridica. Era
destul bine legat, părea să aibă 18—19 ani, purta o pereche
de blue-jeans cam albicioși și un pulovăr alb. Avea o
privire directă și un început de zimbet pe gura frumos
arcuită.
— Cu mine vorbești ? l-am întrebat.
Autoturisme variate, ca marcă și culoare, foiau în
jurul nostru.
— Ce părere ai ? îmi răspunse tînărul, care se apropie
de mine.
Îmi strînse mîna și se recomandă sec :
— Sebastian !
— Dan ! am răspuns și am zîmbit amîndoi. Unde vrei
să mergi ? l-am întrebat.
— O K. Nu prea departe. La Brana, de acolo urc în
Poiana Soarelui.
— Poiana Soarelui ? Te duc pînă acolo ; hai sus !
Fără să mai aștepte alt îndemn, Sebastian se instală
lîngă mine. Descoperi imediat magul, apăsă pe clapă,
ascultă doar o clipă, nu-i plăcu se vede, derulă banda cu

iuțeală de expert, strîmbă din nas (îl priveam pe furiș) apoi spuse, cu o nuanță de zeflemea în glas :

— Cînd eram mai mic, ascultam și eu Chuck Berry' ăsta. Acum ascult Sweet, sau Terry Jacks. Să-ți dau eu niște benzi, le-am primit de două zile de la un tip care a venit din străinătate.

Scoase din buzunarul de la piept un pachet de Gitane, îi dădu un bobîrnac, făcu să iasă o țigară, mi-o întinse cu pachetul sub nas :

— Fumezi ?

— Îhî, și nedesprinzîndu-mi ochii de pe șoseaua care cobora acum vertiginos, în sinuozități scurte, îi smulsei cu buzele țigara.

Sebastian scăpără bricheta, apoi se servi și el.

— Frumoasă brichetă, zisei, în timp ce ieșeam din ultima curbă. E străină ?

— Te cred. Tot de la gagiu o am.

— Care gagiu ?

— Tipul care mi-a adus și benzile pentru mag.

— Bine, dacă îmi vei da adresa ta, ori un număr de telefon, am să te caut. Îți promit. Mă interesează benzile.

— O.K. Mîine, ori poimîine, cel mai tîrziu, sînt acasă. Să-ți notezi telefonul meu, cînd vom coborî. Apoi, după ce trase un ultim fum și strivi țigara în scrumieră, declară cu o ușoară emoție : Ești un tip pe gustul meu. Îmi placi. Poate ne vom împrieteni. Am să te invit la mine, dacă vrei, am o discotecă a-ntîia. Am și muzică clasică. Ador la nebunie preclasicii. Ori nu te aranjează ? zise el, văzînd că tac.

— O, nu, dimpotrivă, mă grăbii să-i răspund, în timp ce depășisem un autocamion TIR pe drumul cu plopi foarte înalți, din apropierea orașului Brana. Nu, nu. Te asigur că preclasicii sînt printre cei preferați și de mine. Asta nu înseamnă că aici se limitează toate opțiunile mele.

O vreme am tăcut amîndoi. Simțeam că Sebastian mă privește cu insistență. Părea că vrea să mă întrebe ceva, dar părea că și ezită. Ca să-l scot din încurcătură, i-am zis :

— Hai, dă-i drumul. Ce vrei să știi ?

— Mă întrebam, totuşi, ce fel de tip eşti.

— Eu ? am rîs.

— Da. Tu. Văd că te porţi sportiv, declari că te plictiseşte muzica serioasă. Şofezi mişto. Nu refuzi nişte viteze de muzică, ultimul răcnet, muzică uşoară. Apoi ca parantezăă. Ştii, nu sînt deloc de acord cu distincţia asta, muzică clasică, muzică uşoară. Muzică e una : bună, indiferent de orice criterii. Ce părere ai ?

— S-ar putea să ai dreptate. Dar, vezi că am intrat în oraş. Vrei să rămîi aici, ori urci direct în Poiană ?

— Mai mînă niţel, că mă hotărăsc eu, răspunse Sebastian, parcă urmărindu-şi firul gîndurilor.

Drumul era foarte aglomerat, eram în zona unor mari întreprinderi. Toată atenţia mi-am concentrat-o asupra volanului şi o clipă am uitat de adolescentul din dreapta mea, a cărui francheţe, deşi era o caracteristică a vîrstei în general, mă impresiona plăcut. Pe parcursul celor cîteva zeci de kilometri de cînd îl cunoscusem pe Sebastian (cunoscusem, e un fel de a spune), îl privisem ca pe o comunicare foarte agreabilă, menită să preceadă, prin destindere, binevenita întîlnire, chiar şi la modul neprevăzutului, cu bolidul acelui Ford Mustang roşu, care, după o dispariţie relativ scurtă, reapăruse.

Mă apropiam de centrul oraşului Brana şi eram hotărît să merg direct în Poiana Soarelui. Vremea era splendidă, vecinătatea munţilor dădea o anumită frumuseţe aparte, maiestuoasă oraşului. Soarele scălda într-o lumină albă-albastră casele, străzile, pietonii. Încetinisem viteza, faţa mea era un troleibuz pe care nu puteam însă să-l depăşesc, cînd îl auzii pe Sebastian strigînd :

— Opreşte, Dane ! Vreau să cobor. Am văzut pe cineva cunoscut.

L-am privit nedumerit, nici eu n-aş putea spune de ce, uitasem de el, pur şi simplu prezenţa lui îmi devenise cumva neutră.

— Hai, bătrîne, opreşte odată. Nu vreau s-o pierd.

Am ales un loc potrivit, am stopat, Sebastian a ţîşnit din maşină, spunînd înainte de a trînti portiera :

— Ciau ! Îţi mulţumesc. Am să te caut.

I-am făcut semn cu mîna, i-am zîmbit și am apăsat p
accelerator, întrebîndu-mă, amuzat, unde avea să m
caute Sebastian. Nu puteam prevedea în secunda aceea
pe Sebastian aveam să-l întîlnesc în curînd și că, puți
mai tîrziu, avea să-și joace cum se spune, rolul său,
complicarea și apoi în dezlegarea misiunii mele.

Am străbătut centrul orașului atît de cunoscut mie
după cîteva minute am intrat pe drumul în serpentin
care urca spre Poiana Soarelui. În stînga mea, orașul c
clădiri medievale apărea și dispărea la curbe, arătîndu-ș
în toată splendoarea, panorama policromă a clădirilo
silueta masivă, dominantă, a bisericii gotice. Cuprins într
prelungirile imediate ale munților, Brana respira, în
tr-adevăr, atmosfera de trecut și prezent a vremilor în
noitoare.

Cîțiva kilometri și urcasem la aproape de 1000 m. 1
poalele munților împăduriți cu verdele tonic al conifer
lor, vedeam hotelurile moderne, într-o geometrie ca
surprindea și încînta deopotrivă.

După o voltă largă, am oprit automobilul în fața Ho
telului Alpin, unde mi se rezervase o garsonieră. S
înainte și după ce am coborît din mașină căutasem c
privirea Mustangul roșu, dar nu-l zărisem. Am pătrun
în holul spațios și elegant al hotelului pe care îl cunoșteam
bine, ca și întreaga Poiană de altfel, și, după formalită
țile obișnuite la recepție, am urcat în camera mea, dec
să nu rămîn decît un minim timp necesar înlăturării ur
melor lăsate de acest drum neprevăzut, parcurs într-u
interval sub limita fixată de maiorul R...

Într-adevăr, după cîteva minute coboram scările d
marmoră albă, peste care mochete de culoarea măslinii
așterneau panglica, am străbătut holul și am ieșit i
scuarul din fața hotelului. Primul lucru pe care l-am gîndi
și l-am realizat a fost acela să trec prin fața tuturo
hotelurilor — nu erau multe de altfel — și pe străduțel
puține, laterale, care se desfăceau radiar din piața p
liedrică a stațiunii Poiana Soarelui. Purtam o pereche d
blue-jeans, o bluză cu mîneci lungi, de culoarea măr
geanului, iar pe umeri îmi aruncasem un vindiac. Pr
ochelarii de soare, cercetam atent, cu o simulată curiozitat

...ent de dozată de un aer de nepăsare, toate locurile
...bile de parcare. Erau mașini de tipuri și mărci va-
..., din țară și din străinătate, în culori diferite ; Mus-
...gul roșu mi-ar fi sărit în ochi, cum se spune, prin cu-
...rea lui stridentă. Mă întrebam chiar ce l-ar fi putut
...rina pe posesorul acestei mașini, superbe într-adevăr,
...folosească un astfel de vehicol, care atrăgea atenția
... Ori, poate era nu om pașnic, un simplu turist, ca
...alții, fără intenții dăunătoare nouă ?

Tocmai acest fapt trebuia eu să-l determin și să-l
...Nu mi-a trebuit prea mult ca să străbat întreaga sta-
...și să cercetez fiece loc unde Mustangul roșu ar fi
...parca. Nu l-am găsit nicăieri. Să fi plecat ? Și dacă
...plecat, încotro s-a dus ?

N-am mai zăbovit prea mult, cu toată tentația aerului
...de o puritate pe care o simțeam în plămîni, și
...hotărît să cobor la Brana. M-am urcat la volan.
...pe șosea, nici în oraș, pe drumul spre centru, n-am
...pe cel căutat și semnalat în ajun, în Poiana
...lui.

Intenționam să-mi las mașina la parcarea din centrul
...ului, de unde mă puteam îndrepta spre toate arterele
...ante. Cu un viraj scurt m-am înscris în ultima
...a serpentinei și după vreo trei sute de metri, profi-
...de lumina verde a stopului am trecut îndată pe
...din dreapta mea. Curînd patrulaterul aproape regu-
...al pieții care se aduna în jurul unei vechi clădiri cu
...etaj, muzeul orașului, al fostelor bresle de negustori,
...deschise larg. Mulțimea forfotea. Am oprit, am ieșit
...încuiat ușa. Era ora prînzului și aglomerația spe-
...prezenței elevilor și studenților ieșiți de la cursuri
...se amprenta, printr-un plus de larmă și vioiciune,
...această zi atinsă de toamnă, pe orașul de munte. În
...printre zecile de mașini parcate, nu am zărit pe
...care o căutam. Evident, ceea ce aveam de făcut era
...de urma Mustangului roșu, în felul acesta reușind
...întîlnesc și să văd pe proprietarul său. Mi-am spus
...în van aș încerca să-l caut pe acest om, din moment
...nu știam cine este și nici cum arată. Vaga impresie
...îmi rămăsese de acum cîtăva vreme, din preajma Insti-
...de cercetări genetice, nu o puteam considera un

Am lăsat graurii să zboare

punct de reper. Cunoșteam bine orașul în care mă aflam în acest moment, așa că nu-mi va fi greu să cercetez locurile de parcare. Cred că nu trecuse nici o jumătate de oră, cînd le epuizasem, fără nici un rezultat. O umbră de teamă și de neliniște începuse a prinde contur, temîndu-mă că străinul necunoscut ar fi putut să părăsească nu numai Poiana Soarelui, dar chiar și orașul Brana. Îmi mai rămăseseră cîteva străduțe pe care se găseau mici restaurante și cafenele. Am recapitulat mintal localurile care ar fi fost în măsură să atragă pe vizitatorii străini. Procedînd prin eliminare, rămăseseră trei. Dintre acestea, restaurantul Piscul Cerbului mi se părea mai ispititor.

Strada pe care se afla restaurantul Piscul Cerbului era perpendiculară, pe coasta muntelui. De îndată ce m-am aflat pe această stradă, am și zărit Mustangul roșu, care atrăgea privirile tuturor trecătorilor, mai ales ale celor tineri. M-am alăturat acestora, simulînd același interes pentru a privi de aproape Fordul. Era frumos, foarte frumos. Mi-am memorat inițialele țării și numărul. Apoi, cu un aer nepăsător, am pătruns în restaurant. Nu era multă lume — restaurantul cu atmosferă elegantă, intimă, plăcută, nu era atît de frecventat la această oră. Nu știam cum îl voi identifica pe proprietarul mașinii. Părînd că sînt în căutarea unei persoane cunoscute, mi-am plimbat privirile, cît mai degajat, pe la mesele din jur. De la intrare, în sala discret dar suficient luminată, aveam o perspectivă de ansamblu a tuturor meselor. Am zărit cîțiva redactori de la revista literară ce apărea în Brana, ceva mai retrași, apoi un bărbat între două vîrste, distinsă cu un tînăr, probabil fiul lui, poate student, alte cîteva chipuri mai puțin semnificative. Privirile îmi alunecau, în timp ce făceam cîțiva pași spre interior, cu intenția simulată de a mă așeza la o masă, cînd nu mi-am putut reține o ușoară tresărire. Într-un spațiu cu discreție ales, am întîlnit pe omul care, cu cîtva timp în urmă, la volanul Mustangului roșu, era să mă răstoarne, în apropierea Institutului de cercetări genetice. Purta aceiași ochelari cu lentile foarte mari, întunecate. Aceeași siluetă ce trăda pe omul care își petrecuse multă vreme în sălile de gimnastică sau pe terenurile de sport. Păru să aibă în jur de patruzeci de ani.

După o clipă de ezitare, cu aparența celui indecis să [illegible] la o masă ori la alta, m-am apropiat de necunoscut. Mai era cineva cu el. M-am oprit la o distanță convenabilă, ca să nu trezesc nici un fel de suspiciune, [illegible] locuri libere erau destule, și m-am așezat la una din mese, într-un astfel de unghi, încît aveam în fața mea profilul celor doi necunoscuți. Am observat că erau oare-[illegible] la începutul dejunului. Am hotărît să iau masa de prînz [illegible] nici, așa că am comandat chelnerului, după o scurtă consultare a meniului, o friptură la grătar, salată și [illegible] de bere. În așteptare, mi-am aprins țigara și, [illegible] a gîndi fără adresă precisă, priveam cînd mozaicul [illegible] din fața mea, cînd ficusul enorm crescut sub plafonul parțial de sticlă glisantă. Chelnerul mi-a adus [illegible], mi-a turnat în paharul înalt și am sorbit, cu adevărat însetat. Străinul necunoscut avea în fața sa o tînără [illegible] un profil de basorelief, linia nasului prelungindu-se [illegible] fără nici o sinuozitate, în linia frunții înalte. Un [illegible] izbitor, remarcabil, cu totul ieșit din comun, de mă [illegible] cum de n-am observat-o de îndată ce am pășit în [illegible]. Are părul lung, cu firul negru drept, căzut [illegible] umeri. Este îmbrăcată cu o eleganță discretă. Mă [illegible] la bărbatul din fața ei. O privește degajat. Fata nu [illegible] deloc stinghерită, dimpotrivă, atmosfera e aproape [illegible]. Discută cu dezinvoltură. Încerc să prind [illegible] cuvinte, reușesc și îmi dau seama că vorbesc en-[illegible]. Fata spusese că preferă o altă marcă de whisky. Chelnerul i-a servit îndată și s-a retras politicos.

Eram în vecinătatea proprietarului automobilului semnalat. Un prim pas îl făcusem. Știam cum arată, nu știam [illegible] numele său, ori numele sub care se găsește la noi în [illegible]. Iată-l însoțit de o fată tînără, de o distincție stranie. [illegible] puțin așa pare din profil. Fata a întors privirea în [illegible] mea, nu sesizez dacă spre mine. Oricum, o clipă [illegible] cuprins în raza ei. Este într-adevăr de o frumusețe stranie. Pe bărbatul care o însoțește l-am văzut în [illegible] figură cînd i-a vorbit chelnerului. Pare un om [illegible]. Deși conversația se desfășoară în englezește, străinul [illegible] limba noastră, la prima impresie, foarte corect. [illegible] vedea. Între timp mi s-a adus friptura și încep să [illegible]. Îmi dau seama că, în afară de cafeaua băută azi-

dimineață, înainte de plecare, n-am mîncat nimic. Sînt abia acum foamea și încep să înfulec cu poftă. Salata e gustoasă. Mai comand o sticlă de bere. Continui să privesc, din cînd în cînd, pe deasupra meselor din fața mea, învăluindu-i, ca din întîmplare, și pe cei doi străini. În afară de cuvinte răzleţe, fără semnificație pentru mine, nu mai disting nimic, mai ales că încă doi tipi s-au așezat în apropiere. Am chemat chelnerul și am plătit. Mi-am aprins încă o țigară și, cînd am avut impresia că străinii intenționează să plece, am părăsit Piscul Cerbului. În stradă, Mustangul roșu continua să fie centrul de atracție al tinerilor pietoni. M-am îndreptat spre capătul străzii, în direcția pieții, unde aveam parcată mașina. După un moment de ezitare, m-am hotărît să stau în apropierea Daciei mele, chiar am descuiat portiera, în așa fel încît să pot porni motorul îndată ce Fordul Mustang ar fi apărut.

Din unghiul în care mă situasem aveam perspectiva restaurantului. Transpunîndu-mă în locul bărbatului necunoscut, dacă aș fi fost însoțit de o astfel de ființă, cum părea să fie strania fată, după masa de amiază aș fi invitat-o la o cafea. Și singurul loc în acest oraș unde m-aș fi dus, era barul de zi al marelui hotel Perla Alpină. Dacă aș fi intenționat să beau cafeaua în oraș. Dar în altă parte ? Un stol de porumbei se ridică din apropierea mea și pala de vînt stîrnită de bătaia aripilor îmi înălță privirea spre cer. Albastru și înalt, pur și fără umbră de nor. În altă parte, în afara orașului, cu acea fată unde m-aș fi dus ? În Poiana Soarelui, ori aș fi coborît într-una din șiragul de stațiuni de pe Valea Frumoasei ? La capătul străzii care mă reținea aici, muntele se arăta în toată măreția. Pete de culoare se conturau sub ploaia de lumină. Da. Perechea mea a ieșit din restaurant și s-a apropiat de Mustangul roșu. Bărbatul e înalt. Fata îi ajunge la umăr. Am urcat la volan și am pornit motorul. Peste cîteva clipe Fordul s-a ivit maiestuos în piață și a traversat-o pe una din laturile înțesate de magazine, apoi a coborît în direcția în care putea însemna ori intenția de a se opri la Hotelul Perla Alpină, ori de a urca în Poiană. I-am urmărit de la o distanță convenabilă, lăsînd să se interpună între noi alte două trei automobile. La ora

Aici circulația era foarte intensă. Troleibuzele arhiplin trotuarele, de o parte și de alta aglomerate. Programul de lucru în întreprinderi și instituții se terminase și oamenii se îndreptau spre casă, ori se abăteau, femeile mai ales, după diverse cumpărături, în magazine. Coboram strada în pantă. Într-adevăr, Mustangul roșu viră la dreapta, unde la nici o sută de metri se găsea Hotelul Perla Alpină. Foarte ușor, după ce bărbatul străin — era, într-adevăr înalt, părea să aibă în jur de 1,85 m, bine făcut — și ciudata lui însoțitoare, au intrat pe ușile cu celulă fotoelectrică ale hotelului, am adus mașina la parcare, ceva mai la distanță de Mustangul roșu. După ce am încuiat portiera, am rămas în loc să reflectez dacă era bine ori nu să intru îndată după cei doi. Nu sînt sigur dacă bărbatul străin m-a văzut la Piscul Cerbului și nici chiar fata mi-a reținut prezența. Ea, știu, mă privise în treacăt. Tocmai în acest moment indecis, m-am pomenit cu ochii acoperiți din spate de palmele cuiva, cuiva care tremăta și un spontan și cristalin glas întrebă :

— Ghici, cine e ? Hai, spune repede.

Surprins, cum puteam indica tocmai numele celei care stătea strîns lipită de mine ? Cunoșteam cîteva fete în Brana, dar cine știe care putea fi ?

— Astrid, am zis, la întîmplare.

— Nu.

Ezit.

— Culmea ! Nu-mi recunoști vocea ?

— Marina, tu ești ?

— Dan, te mănînc !

Și atunci am intuit :

— Ursula !

— În sfîrșit, spuse ea și își desprinse palmele prea apăsate pe pleoapele mele.

M-am întors spre ea. Era Ursula, o fată subțire, cu părul cîrlionțat, rebel pe tîmple, cu ochii căprui și sprinteni. Studentă la franceză — în care an, oare ? —, o cunoscusem în vara trecută, la mare. Își făcea practica la recepție, la Casa Scriitorilor. Venisem să întîlnesc un bun prieten, poetul, care își petrecea vacanța cu familia, pe litoral.

M-a îmbrățișat cu o bucurie nedisimulată și mă privea direct, fără ascunziș. În toate liniile feței și în pupile transpărea bucuria.

— Ce faci ? De cînd ești aici ? De ce nu m-ai căutat ? Nu meriți să mă bucur atît că te văd.

— Ho, oprește-te ! Lasă-mă să-ți răspund. Nu te-am căutat, pentru că abia am sosit și am niște treburi grozav de importante. Dar fii sigură că mă bucură deopotrivă această revedere. Și ca într-o străfulgerare, am zis : De unde vii ? Ai mîncat ?

— Da. Și sînt la dispoziția ta.

— Foarte bine, ce-ai zice să bem o cafea și să stăm puțin împreună ?

— O.K. Sînt liberă pînă spre seară, cînd am un seminar la universală.

— Atunci, vino.

Și am prins-o ușor de braț, urcînd împreună cele cîteva trepte de marmură albă de la intrarea hotelului Perla Alpină, unde intraseră, ceva mai înainte, bărbatul necunoscut și fata aceea stranie.

Ușile mari de sticlă transparentă s-au deschis cînd ne-am apropiat și am pătruns în holul imens. Coloane înalte de marmură închisă sprijineau plafonul. Cu toată ora, oarecum neutră, atmosfera era aceea caracteristică marilor hoteluri internaționale. La recepție, la intrarea din dreapta spre restaurant și braserie, din fundul adînc al hotelului, pe canapele și fotolii largi și comode dispuse cu mult gust, lume pestriță stătea, vorbea, se agita, mergea grăbită ori liniștită. Am străbătut cu Ursula de mînă (ea nu-mi mai dădea drumul) holul acela nesfîrșit și în capătul lui, la dreapta, am intrat în barul de zi. Era o încăpere nu prea mare, lumină clarobscură, cîteva mese și fotolii joase, în piele neagră. De la intrare, după ce ochii mi s-au obișnuit cu lumina, i-am văzut pe cei doi necunoscuți. Erau două mese libere : una chiar lîngă ei, cealaltă ceva mai retrasă. Sub impulsul clipei am ales-o pe aceasta din urmă. Ursula s-a așezat, iar eu am mers la bar să comand două cafele și coniac. Luînd loc apoi în fața Ursulei, mi-am dat seama că stăteam pe trei sferturi cu spatele spre cei doi necunoscuți. Trebuia să găsesc un pretext

să schimbăm locurile. Pînă atunci mă gîndeam cum hazardul mi-o scoase pe Ursula în cale, tocmai într-un moment necesar. Chiar dacă fusesem remarcat la Piscul Cerbului, prezența mea aici putea însemna o simplă coincidență, alături de Ursula, cu care, de ce nu ? aș fi putut avea o întîlnire. Aproape îndată ni se aduse coniacul și cafeaua. De la difuzorul amplasat cu discreție fonică, se auzea o muzică bună.

— Dan, ce faci ? Unde te gîndești ? De ce nu-mi dai o țigară ?

— Iartă-mă, uitasem că fumezi. Ți-am spus că sînt plin cu niște treburi care mă absorb.

La privirea ei protestatară, șăgalnică, pe jumătate serioasă, am spus :

— Uite, îți promit să fiu aici numai cu tine răstimpul pe care-l avem.

— Să știi că nu am uitat nici acum clapa pe care mi-ai tras-o în ziua plecării tale de pe litoral, anul trecut.

Am simulat un aer de nedumerire.

— Mă revolți, s-a precipitat ea, cum ? nu-ți amintești ?

— Exagerezi, i-am răspuns. Știi că ești o fată în preajma căreia mă simt bine.

— Mulțumesc, zise ironic, din ce în ce mai măgulită. Și sorbi din ceașca mare cafeaua cu aburi învăluitori. Pe cînd mă aplecasem ușor să scutur scrumul de țigară, ochii mi s-au oprit pe genunchii Ursulei. Avea picioarele lungi, destul de bine făcute, rotula genunchiului era mică, liniile coapsei se prelungeau dinspre șolduri și fugind înspre rotulă păreau că se întîlnesc undeva aproape. Ursula mi-a surprins privirea și inconștient încîntată, mi-a surîs, cosmidu-se, dar nu și-a modificat poziția trupului cufundat în fotoliu. I-am spus ce gîndeam.

— Știu, mi-ai mai spus-o. Dar, nu știu ce ai azi, ai devenit uituc.

Convins că trebuie să schimb locul și negăsind ceva mai plauzibil, i-am spus :

— Ursula, nu vrei să schimbăm fotoliile ? Nu-mi place cum cade lumina pe fața ta. Te adumbrește, nu știu cum, pune niște pete care îți modifică prospețimea. Și m-am ridicat, înainte de a consimți. Nu mi s-a părut deloc intrigată și am trecut unul în fața celuilalt. Puteam astfel

să-i privesc pe cei doi necunoscuți, în voie. Fumau și beau, probabil tot coniac. Discutau lejer. Fata era, într-adevăr, extraordinar de ciudată. Profilul acela, pe care acum îl vedeam de la o distanță mult mai mică decît la Piscul Cerbului, avea ceva din specificul vaselor vechi, caldeene, asiriene. Parcă simțindu-se privită cu destulă insistență — pe care, probabil nu reușisem s-o evit — fata întoarse privirea și ochii noștri se întîlniră. Ochii ei erau mari, enormi, negri, buzele arcuite foarte pronunțat, poate și datorită fardului. O fracțiune de secundă, în care forțe magnetice au circulat pe nevăzute canale de la ea la mine și de la mine la ea. Aș fi prelungit, ori aș fi ținut locului clipa, dacă ar fi fost cu putință. Ursula îmi reproșa din nou aerul meu distrat.

— Dan, dragule, nu-ți dai seama că ești nepoliticos ?

— Eram atent la mag. Nu reușesc să-mi amintesc numele formației. Este Moody Blues, ori Carpenteris ?

— E Slade toată ziua, spuse Ursula, după o scurtă pauză, în care ascultasem discul.

Și luînd încă o țigară din pachetul de pe măsuța neagra lucioasă, se întinse spre flacăra brichetei pe care o scăpărasem. Ursula era vizibil prinsă în țesătura unor trăiri de nuanță cu totul lirică, cauzată de întîlnirea noastră. Firea ei expresivă, cuminte, sinceră, era de natură să aducă un calm orei pe care oricine și-l dorea. Povestea multe, cu un debit antrenant — în alte situații, oricare în afara celei în care mă găseam — avea duh în cele ce spunea și vorbea mai mult despre diverse întîmplări de la facultate, despre prietenele ei, Katy și Cristina. Mi le reaminteam. Cristina era studentă la engleză, o fată cu un trup superb, campioană universitară la gimnastică. Cealaltă, Katy, o unguroaică șatenă, puțin ciudată, nu vorbea prea mult, dar gîndurile și le exprima, atît cît și le destăinuia, foarte precis, cu economie de vorbe și ironia ce trăda omul inteligent.

Băusem cafelele, aproape și coniacul. Ursula fuma enorm și povestea mai departe. Pe necunoscuții din fața mea îi vedeam, nu știu cum să spun, fără să-i privesc.

— Știi că am fost îndrăgostită de tipul de la mare, prietenul tău, poetul. Asta s-a întîmplat după ce ai plecat. Nu pentru faptul că era poet, doar acolo, în aceeași

erau și alții pe care îi consider mai talentați, sau poezie îmi place mai mult, Sorescu de pildă. În ploua cu scriitori la Casă, pe litoral.

Casa ? Ce casă ?

Casa scriitorilor, evident.

Nu mi-ai spus chestia asta ! am exclamat eu. De altfel nu mă surprinde. E un bărbat care place. Și cum a comportat ?

Tipul s-a prins. Dar nevastă-sa nu-l slăbea o clipă din ochi. Cînd eram în tură, mai reușeam să schimbăm cîteva cuvinte. Odată i s-a îmbolnăvit copilul, eram de serviciu toată noaptea și m-a rugat să-l trezesc la anumite ore, cînd trebuia să-i dea antibiotice. Nu aveam ceas și eram supus după ce îl asigurasem că nu-mi era greu ce îmi cerea. Și-a scos ceasul de la mînă și mi l-a întins. L-am ținut în palmă și l-am ținut așa cîteva momente. El a observat, probabil roșisem. Mi-a spus, nu mai reținem ce, ceva care mi-a plăcut. Îți închipui că peste noapte, la orele fixate, abia așteptam să-i bat în ușă. O făceam cu sentiment, evident, nu lipsită de emoții și de vis, că îmi va deschide și mă va chema înăuntru. Nu știu, în această situație neverosimilă, dacă aș fi intrat sau nu. Probabil nu. Îmi imaginez că nu. Sau ?

Oricum, nu e de mirare, am spus, și ca s-o flatez, la scriitorii, nu toți desigur, îți dădeau tîrcoale.

Dan, fără ironii ! Dar aș putea să-ți povestesc multe pe tema asta.

Ei, lasă, nu exagera !

Crezi ?

Și ce s-a mai întîmplat cu prietenul meu, poetul ?

L-am așteptat, fără să știe, de cîteva ori, diminețile, pe plajă. Dar nu ne-am întîlnit. El mergea în alt loc, cu nevasta și copilul. O singură dată, cînd m-a întrebat unde cobor pe plajă și i-am spus, a trecut să mă vadă. Erau cu o droaie de puști, liceeni, ori studenți în primii ani, copii de-ai scriitorilor. Erau o puzderie.

Studenți, puști ? am întrerupt-o. Doar și tu ești studentă.

Haide, dragule, nu fă pe naivul... Dar să-ți continui. Tipul nu a venit la mine, eu nici nu-l văzusem, mi-a spus abia vreo două zile.

— Și cum s-a sfîrșit acest episod, acest început de episod ?

— La plecare m-a întrebat în ce oraș locuiesc și i-am dat numărul de telefon.

Necunoscuta a mai căutat o dată, ori de două ori să-mi prindă privirile. Am evitat, deși, sincer să fiu, mă atrăgea. Și ca să-mi creez pentru viitor o eventuală ieșire am prins mîinile Ursulei într-ale mele și m-am aplecat spre ea, într-o linie de intimitate. Necunoscutei nu i-a scăpat gestul, și după aceea, cît am mai rămas în barul marelui hotel, nu m-a mai privit. Ori nu am mai observat eu.

Curînd au dat semne că se pregătesc de plecare. M-am ridicat înaintea lor și, sub pretextul că îmi cumpăr un pachet de Kent de la bar, am achitat ce ni se servise și se apropia și ora cînd Ursula urma să meargă la seminar și am ieșit cu ea, prinzînd-o de după umeri, fără a privi în urmă.

Larma din holul imens al hotelului Perla Alpină parcă se mai domolise, în afară de recepție unde sosise un grup de turiști străini, cu autocarele O.N.T. Am ieșit în stradă.

— Mă conduci pînă la facultate ? m-a întrebat Ursula.

— Te rog să mă ierți, dar mi-e imposibil, pur și simplu, imposibil.

— Te mai văd ?

— Acum, nu-ți promit. Poate altă dată. S-ar putea să plec în noaptea asta, ori mîine dimineață. Nu știu. Cînd voi reveni în Brana îți promit că te caut. Dacă nu va fi aici prietenul nostru, poetul.

— Mai știi ? Atunci îți voi spune, fii sigur !

După ce m-am despărțit de Ursula, m-am îndreptat spre automobilul meu, m-am urcat la volan și am așteptat ivirea celor doi necunoscuți. N-a trecut mult timp și i-am zărit ieșind pe ușa translucidă a hotelului. Au zăbovit puțin pe trotuar privind cerul, munții, strada. Rîdeau amîndoi. S-au apropiat apoi de Mustangul roșu, străină fată mergînd ușor înaintea lui. Își balansa geanta pe care o ținea de o curea lungă. S-a urcat alene, după ce i s-a deschis portiera. Am pornit motorul și cînd Mustangul

a ieșit din locul de parcare, îndreptîndu-se în direcția Soarelui, am accelerat fără grabă, știind încotro mă îndreptau, știind că dincolo de splendida stațiune monden nu aveau unde merge. Am lăsat chiar cîteva mașini să mă depășească. La cîteva minute, după ce considerasem că am lăsat răgaz suficient celor doi necunoscuți să [illegible], mi-am parcat la rîndul meu automobilul în fața Hotelului Alpin.

Se înserase. S-au aprins luminile într-o beție policromă. Umbrele munților începeau să-și estompeze conturul. Aerul s-a împrospătat, încărcat de ozon. După larma orașului, liniștea din Poiană părea nefirească, dar reconfortantă.

In seara aceea nu s-a mai întîmplat nimic care să reclame atenția. Cei doi necunoscuți au cinat în salonul elegant al hotelului, au ascultat orchestra, au fumat și au dansat. Spre miezul nopții s-au ridicat de la masă și au plecat. Eu am stat în tot acest răstimp la o masă într-o latură de unde aveam posibilitatea să-i văd dintr-un astfel de unghi încît sînt convins că nu am fost observat. De la recepția hotelului am aflat numele celor doi necunoscuți. Numele bărbatului era Hugo van Dermeer, iar ciudata fată se inscrisese sub numele de Patricia Sheridan. Tot acolo mi s-a spus că vor pleca în dimineața următoare. Nu se știa cumva în ce direcție ? Da. Hugo van Dermeer dăduse o convorbire telefonică la București cu numărul [illegible] și își anunțase sosirea. Ceruse la recepție să fie trezit în zorii zilei următoare, la ora 6,30.

Am urcat în camera mea și după un duș cît am putut suportă apa de rece, m-am vîrît în pat. Am recapitulat, derulînd filmul celor petrecute peste zi, și am reflectat. A doua dimineața următoare, la ora 6.30 eram în holul elegant al hotelului și am achitat nota de plată. De pe una din terase am asistat la plecarea Patriciei Sheridan și a lui Hugo van Dermeer. Era către ora șapte și jumătate. După aproximativ 30 de minute și după ce am făcut plinul, am urcat șoseaua în serpentină, am trecut prin Brana fără să mă opresc și cînd am ieșit în șoseaua națională am apăsat pe accelerator pornind cu toată viteza posibilă.

În prima staţiune, după ce am trecut munţii, am oprit şi i-am telefonat maiorului R...

— Bine, bine, a zis el, după ce în puţine cuvinte i-am raportat. Acum unde eşti ?

I-am răspuns, apoi am continuat :

— Tovarăşe maior, oamenii nu ne scapă. Vor sosi într-o oră, o oră şi jumătate cel mult. Curînd după sosirea lor, voi ajunge şi eu şi mă voi prezenta de îndată la dumneavoastră. A urmat o pauză foarte scurtă.

— Da, da, a răspuns maiorul R... şi a mai adăugat : Te aştept, vino cît poţi de repede.

După ce am primit aprobarea maiorului, m-am urcat la volan şi am mers tot drumul fără nici un fel de incident. Desigur, Mustangul roşu nu l-am mai ajuns şi nici nu vroiam să-l ajung. Ştiam că alţi colegi de-ai mei îl vor întîmpina pe parcurs. Am trecut prin oraşul copilăriei mele din nou pe bulevardul acela, pe sub cupola încă verde a castanilor, am regretat că, la doi paşi fiind de casă, nu mă pot abate să-mi văd părinţii. Era încă o amînare şi astfel, gîndeam, amînăm azi, poate şi mîine, uneori reţinuţi de treburi, alteori din comoditate, alteori pentru cine ştie ce pretext.

Am redus viteza cînd am intrat în marele oraş, silit de circulaţia intensivă. Am înjurat în gînd cîteva stopuri prelungite, dar, pe unele străzi laterale, am scurtat drumul cît a fost cu putinţă.

Maiorul R... m-a primit îndată.

— Înainte de a-mi raporta totul, vreau să te anunţ că fata care îl însoţea pe necunoscut a fost condusă direct de acesta la aeroport şi s-a îmbarcat la bordul unui Boeing 727 cu destinaţia Amsterdam. Bărbatul s-a întors în oraş. Închipuie-ţi, şi-a parcat Mustangul în acelaşi loc lîngă Institutul de cercetări genetice, după care a intrat într-o vilă din apropiere, de pe aleea Căprioarei nr. 4 bis.

I-am raportat maiorului R... datele esenţiale din scurta mea călătorie la Brana şi în Poiana Soarelui. După cum am constatat, relatarea mea a fost destul de completă.

Concluzionînd, a spus :

— Da, cred că ai procedat corect.

Apoi mi s-a părut că maiorul derulează în interior momentele pe care le consideră de esenţă. A zis :

— Această Patricia Sheridan n-a locuit în aceeaşi garsonieră cu Hugo van Dermeer, în Poiana Soarelui... Mă întreb ce rost a avut prezenţa ei acolo ?

— Aceeaşi întrebare mi-am pus-o şi eu pe drum, la dumpoiere. Dacă ar fi existat între ei o anumită relaţie, ar fi stat împreună.

— De bună seamă... Probabil că van Dermeer a dispărut zilele trecute, odată cu Mustangul roşu, ca să o întîlnească pe această femeie... Ori nu putea s-o ţină la el, aici, ori nu voia să fie văzută.

— Va trebui să vedem şi unde stă van Dermeer, la cine stă pe aleea Căprioarei, am zis eu.

— Da. Şi asta să ţi-o notezi... Ori o dau altcuiva s-o rezolve. Vom vedea. Deocamdată gîndeşte-te şi asupra acestui amănunt... Mă întreb unde s-au întîlnit cei doi ? A aşteptat-o la sosire, altundeva, ori direct în Poiana Soarelui ?

— Am verificat, tovarăşe maior. La Hotelul Alpin, în Poiana Soarelui, au sosit împreună, fără să fi reţinut camere anticipat.

— Bravo. E bine.

A urmat o perioadă de tăcere. I-am respectat aceste clipe şi aşteptam să înceapă el discuţia. A spus :

— Ceea ce mă intrigă este faptul că acest Hugo van Dermeer şi-a lăsat automobilul în acelaşi loc, din apropierea Institutului. Nu poate fi o simplă coincidenţă. Hai să admitem că în primele zile, înainte de dispariţia şi apariţia în Poiana Soarelui, a fost o pură întîmplare. În curtea vilei unde locuieşte, nu este loc de parcare. În faţa vilei, ar bloca oarecum circulaţia sporadică, ce e drept, pe aleea Căprioarei. Merg mai departe şi înclin să admit, deşi greu, îţi mărturisesc, dar, să zicem, spaţiul din apropierea vilei şi în acelaşi timp a Institutului ar fi o justificare.

— Dar, tovarăşe maior, am intervenit eu, la capătul celălalt de pe aleea Căprioarei — o cunosc, a locuit acolo un prieten din facultate — poate tot aşa de bine să-şi lase Mustangul. Scuarul acela e şi mai nimerit.

— Tocmai, îmi răspunse maiorul. Dar ce să mai discutăm ? Sînt convins că nu e o coincidență. Și trebuie să lămurim totul în cursul zilei de azi, cel mai tîrziu.

— Ce propuneți ? am întrebat eu. Și am continuat : Nu e o scuză, dar încă n-am avut răgaz să gîndesc.

— Deh, să admitem. Nu-ți ascund însă că vreau mai multă spontaneitate. Un reflex mai prompt. Nu, nu protesta, știu că ești o fire care deliberezi îndelung, știu în același timp că nu ești lipsit de reacții spontane. În fine, să nu lungim vorba.

— Vă ascult, tovarășe maior, am zis, nu fără a mă simți oarecum jenat. Ați afirmat mai înainte că se impune să elucidăm într-un răstimp foarte scurt povestea acestui Mustang roșu. Deduc că ați și fixat anumite repere.

— Uite despre ce e vorba, îmi răspunse maiorul R... după ce mă privi pătrunzător, nu fără o umbră de zîmbet. E necesar să-mi verifici încă o dată, cu și mai mare atenție — nu, nu pun deloc la îndoială exactitatea celor relatate cu prilejul primei întîlniri avute cu Profesorul — dar, repet, cu și mai mare atenție, să cercetezi cabinetul Profesorului. Apoi vom vedea ce facem cu Mustangul acesta.

Am privit cadranul ceasului. Era aproape ora 15. N-am mai ezitat și i-am spus :

— Tovarășe maior, îmi permiteți să plec ? Merg direct la Institut. Poate îl mai prind pe Profesor. Spre seară vă raportez.

Maiorul R... n-a obiectat, dar mi-a răspuns amuzat :

— Sper că n-ai de gînd să te prezinți la Profesor în blue-jeans și în acest bluzon galben ? Deși nu-ți stă rău deloc, a mai spus puțin malițios.

Soarele lumina puternic orașul, dar transparența aerului nu mai avea rezonanța și parfumul muntelui. Instinctiv am simțit acestea în respirație. Am pornit motorul Daciei mele, am demarat puternic și în scurt timp am fost în fața blocului în care locuiam. M-am schimbat în grabă și peste o jumătate de oră opream automobilul în același loc unde îl lăsasem în ziua în care, străbătînd parcul secular, la ieșire, Mustangul roșu m-a aruncat aproape pe trotuar.

Același parc, aceiași platani maiestuoși, dar mai loviți de întomnare, aceiași copii parcă, același țînc al cărui creștet l-am mîngîiat. Aceleași cascade cristaline de rîsete, același gîlgîit de viață pură. Am traversat așadar parcul, răcoarea lui m-a învăluit din nou, apoi în locul știut am zărit Mustangul roșu. Nu era nimeni în interior. Am trecut fără a-i acorda cea mai mică atenție, am intrat puțin după aceea pe poarta institutului și urcînd treptele line de marmură, pe culoarul cunoscut, am pătruns la secretara Profesorului.

— Bună ziua, i-am spus. Mă temeam că ați plecat. Aș dori să vorbesc cu doctorul P...

— Nu, nu încă, a zis, cu surîsul ei distins, după ce mi-a răspuns la salut. A, dumneavoastră sînteți de la facultatea...

— De biologie, m-am grăbit eu să adaug.

— Regret, dar doctorul P... a plecat puțin mai înainte.

— Dealtfel nu-l căutam decît pentru a ajunge la Profesor. Am să-i comunic un mesaj din partea decanului nostru.

— Domnul Profesor e aici. Într-unul din laboratoare. Nu poate fi deranjat. Dar dacă vreți să-l așteptați, puteți trece în cabinetul său.

Am mulțumit și am intrat în cabinetul Profesorului, același în care fusesem cu cîtva timp în urmă. Momentul îmi era prielnic. Mi-am rotit privirea. Lumina pătrundea în voie prin sticla ferestrelor, prin perdelele foarte transparente. M-am așezat pe unul din fotolii. De aici, cu minuțiozitate, am început să privesc fiecare metru din încăpere. Nimic suspect. M-am ridicat. Am verificat draperiile strînse, tablourile, cu aerul omului curios și admirativ. Nimic. Pe masa de lucru a Profesorului cîteva planșe, un pulpet închis cu scoarțe negre. Într-un pahar de lemn, o mulțime de creioane ascuțite, de diferite culori. O statuetă orientală, un Budha, în jad. N-o observasem data trecută. Am tresărit. Am luat-o în mînă și am început să-i cercetez unghiurile și suprafețele mici. Am apăsat pe fiecare parte. N-a cedat. Am scuturat-o în pumn, la ureche. Nu s-a auzit un sunet. Intrigat am lăsat-o din mînă. Am continuat investigațiile. Alte obiecte nu se găseau. Am revenit la statueta aceea de jad. Din nou am luat-o în mînă. Am

privit-o. Ochii impersonali ai lui Budha treceau prin mine, dincolo de mine. Ciudată senzație. Am apăsat cu degetul, iarăși, fiecare centimetru, fiecare minusculă muchie. Nimic. Am dus-o din nou la ureche. Era mută.

N-am mai zăbovit și după ce mi-am format convingerea că nu se găsea nici un microfon, ori alt aparat de înregistrat în cabinetul Profesorului, am deschis ușa capitonată, răsuflînd mai în voie, că nu l-am întîlnit pe Profesor. Nu prea era limpede conturat în mintea mea cum aș fi început discuția. Mă bazam pe intuiție și pe moment, oarecum și încercam să mă justific în acest fel, în propriii mei ochi, spunîndu-mi că tot el m-ar fi ajutat să ies din încurcătură, așa cum a făcut-o și la prima întrevedere.

I-am spus secretarei că nu mai puteam aștepta, am motivat aceasta cu o ședință urgentă de la care nu mi-era îngăduit să lipsesc. Am zis că voi reveni curînd, dacă decanul meu nu-l va întîlni el personal pe Profesor. Am ieșit în grădina institutului. La locul destinat parcării mai erau cîteva autoturisme. Un bărbat în salopetă, între două vîrste, spăla o Dacie 1301. M-a privit piezîș, ridicînd două degete la sprînceană în semn de salut. Pe lîngă mine au trecut apoi cîteva persoane, bărbați și femei, o parte îndreptîndu-se spre o ieșire laterală.

M-am uitat la ceas. Era ora patru după-amiază. De la un telefon public, din apropiere, l-am căutat pe maiorul R... Plecase. N-aveam altceva de făcut decît să aștept, pînă spre seară. Mi-am adus aminte că nu prînzisem și că de dimineață, din Poiana Soarelui, nu mai mîncasem nimic.

Cînd mi s-a răspuns la telefon că maiorul R... sosise, m-am grăbit să mă prezint. Nu locuiam prea departe. Cerul avea o lumină ciudată, parcă se revărsase toată lumina de aur a soarelui în apus. O undă de răcoare trecea prin frunzișul arborilor. Am înregistrat toate aceste senzații, undeva, periferic. În tot timpul, adică în puținele ore scurse ale acestei după-amiezi, mă întrebasem și nu găsisem nici un răspuns, asupra prezenței Mustangului roșu în imediata vecinătate a Institutului de cercetări genetice. Acum, după ce mă convinsesem că nici un microfon, ori

...ului de înregistrat nu se găsea în cabinetul Profesorului... dubiile apăruseră iar în ţesătura logică a întîmplării... Am intrat, îndată ce am ajuns, la maiorul R... I-am ...tat cu amănunte rezultatul investigaţiilor mele. A ...ut. Tăceam şi eu. Fiecare adîncit în tot felul de supo...ii şi ipoteze.

— Şi totuşi trebuie să aflăm ce este cu acest Mus... roşu, am zis eu în cele din urmă. Şi am continuat : ...om acum nu avem absolut nici o probă, în sensul că ...ţionarea lui în apropierea institutului ar avea vreo legă... cu cercetările Profesorului.

— Da, zise sec maiorul R... Dar nu stă acolo de florile ...ului. Apoi cu glasul îndîrjit şi hotărît : În noaptea ...a vom dezlega misterul Fordului roşu, dacă există ...ul.

— Nu văd decît o singură modalitate, am răspuns eu.

— Ei bine, vom utiliza această unică modalitate. În ...ptea asta Mustangul roşu va dispărea.

Abia ieşisem din biroul său, cînd maiorul R... mă ...hemă :

— Mai este ceva de lămurit. Te rog ca mîine pînă la ...nz să afli la cine locuieşte Hugo van Dermeer, cum a ...ut acolo. Şi, în sfîrşit, toate amănuntele posibile.

— Am înţeles, tovarăşe maior. Mîine la prînz voi ...porta. Pot să plec ?

Maiorul R... a încuviinţat tăcut.

Am părăsit clădirea instituţiei noastre. Afară se înse...a. Prin cîteva străzi scurte, mărginite de blocuri înalte, am ...ăit într-unul din marile bulevarde. La ora aceasta, ...culaţia automobilelor şi pietonilor atingea unul din ...ctele cele mai intense ale zilei. Oamenii mergeau spre ...matografe, teatre, intrau în marile şi modernele maga... Era mult tineret. Băieţi şi fete frumoase vorbeau cu ...glas ...mor, curat. Policromia veşmintelor accentua tine...ea lor, parcă eternă. M-am pierdut în mulţime. Am ...ăit la un film. Un film inteligent, franţuzesc, bine ...ut. Cred că Simone Signoret a creat aici unul din marile ...luri ale carierei sale. Alain Delon, de data aceasta mult ...i uman şi sobru. Am mîncat într-un mic restaurant şi ...am dus acasă. Am făcut un duş, apoi am citit, mai ...ult am frunzărit nişte reviste. Mă gîndeam că la ora

aceasta, probabil, oamenii noştri au început operaţia care va duce, fie şi parţial, la elucidarea nebuloasei care învăluise acel Ford Mustang roşu, ultimul tip. Mîine vom cunoaşte un prim rezultat. Poate şi cel din urmă. Mîine. Cu aceste gînduri cred că am adormit. Am avut un somn destul de zbuciumat. Trăisem o urmărire frenetică a Mustangului roşu pe serpentinele din apropierea oraşului Brana, după trecerea munţilor. Din cînd în cînd se proiecta, ca pe un ecran imens, în faţa mea, figura cu trăsături distinse, acum batjocoritoare, a lui Hugo van Dermeer. Dispărea după un timp şi apoi apărea un profil de basorelief egiptean, ori asirian, ori caldeean. Îi ghiceam buzele cărnoase, arcuite, pline, ale Patriciei Sheridan. Odată şi-a întors faţa spre mine şi ochii au devenit enormi, enormi, s-au rotit, au prins a se roti în jurul unui punct concentric, au acoperit orizontul şi m-au absorbit ca o pîlnie devoratoare. Am pierdut controlul volanului, maşina mea a plutit undeva, peste buza muntelui, apoi a prins să cadă vertiginos, sub rîsul multiplicat de ecoul hăurilor al lui Hugo van Dermeer. Atunci m-am trezit, cu o senzaţie încă de vîrtej în tot capul. Am sărit din pat şi am alergat la duş.

— E absurd, e absurd, mi-am spus, lăsîndu-mă în voie sub bicele lichide ale apei sub presiune.

M-am îmbrăcat, mi-am sorbit cafeaua. Locuiam la etajul trei al unui bloc cu puţine apartamente. Pe fereastră zăream coroanele arborilor dintr-un mic parc. Părea puţin înnorat. Socoteam că încă e prea devreme să merg în aleea Căprioarei nr. 4 bis. Firește, ardeam de nerăbdare să cunosc rezultatul operaţiei de astă-noapte. Am telefonat. Mi s-a răspuns că numai maiorul R... era în posesia datelor şi că lipsea din birou. Am coborît. Peste o oră cunoşteam numele locatarilor din mica vilă de pe aleea Căprioarei nr. 4 bis. La etaj, singurul, locuia o familie: bărbatul lucra la o cooperativă, iar soţia sa era asistentă medicală. Aveau o fetiţă în clasa a doua, de care îngrijea o bătrînă. La parter locuiau un student de la filozofie şi un profesor pensionar, Catul Lascăr, bătrînul meu dascăl de greacă şi latină din liceu. În drum spre aleea Căprioarei, m-am hotărît să-l caut pe fostul meu profesor. L-am găsit în grădiniţa din faţa vilei îmbrăcată, aproape în

întregime, în iederă. Stătea aplecat deasupra unui strat de flori, cu lujerul subțire, înalt și cu petale viu colorate.

— Bună dimineața, domnule profesor, i-am spus, deschizînd portița și pășind pe dalele de piatră roasă de vreme. Nu-l mai văzusem de cîțiva ani, trei, patru ? vor fi gîndeam. S-a ridicat. Purta o haină de casă vișinie. Avea bereta și o cămașă de un alb imaculat. M-a privit pe deasupra ochelarilor cu ramă neagră, și mi-am dat seama că nu mă recunoaște.

— Bună dimineața, tinere ! mi-a răspuns, cu glasul tot gînd.

Îmbătrînise parcă, dar avea o vioiciune, nu numai în privire, dar și în mișcarea scurtă pe care o făcuse dezdoindu-și spinarea. Am înaintat. M-am apropiat cu zîmbetul pe buze și, mărturisesc, cu o sfială și un respect rămase de la anii de liceu.

Am vrut să mă recomand, dar a făcut un gest cu mîna și mi-a zis :

— Nu. Nu-mi spune cum te cheamă. Știu că mi-ai fost elev, și continuă să mă privească foarte atent, concentrîndu-se și răscolindu-și memoria. Mi-a întins mîna, i-am strîns-o ușor stînjenit și m-am aplecat în fața lui. Continua să mă cerceteze. La rîndul meu, îl priveam. Părul îi albise mult, dar era tot bogat. Fața îi era bronzată.

— Ești Basarab Dan, a zis el, aproape victorios. Ședeai în banca a treia, din rîndul dinspre ușă. Da. Da. Tu ești. Ai fost un elev bun.

Nu-și desprinsese încă mîna dintr-a mea. Pur și simplu eram emoționat și am simțit cum roșesc pînă în vîrful urechilor.

— Să mergem în casă, a zis el după un timp, vădit impresionat de starea mea emotivă.

L-am urmat tăcut, cu pașii sfioși, ca atunci, cu ani în urmă, cînd îl însoțeam uneori pe coridorul sever al liceului, chemat de el să-mi recomande vreo carte, ori să-mi încredințeze vreo lucrare pentru cercul nostru de latină.

Printr-un hol cam întunecos, am pătruns într-o încăpere destul de mare, îmbrăcată în cărți, pe toate spațiile disponibile ale pereților. Am rămas în picioare, lîngă ușă, în timp ce bătrînul dascăl se îndrepta spre unul din fotolii.

— Ce faci ? De ce nu şezi ? îmi spuse el, după ce s-a întors cu faţa spre mine. Hei, măi băiete, eşti om ca toată firea, apropie-te şi ia loc aici, lîngă mine. Nici nu ştii, spuse aşezîndu-se, cît mă bucur, cînd unul din elevii mei dragi îmi mai calcă pragul. Am rămas singur, de cînd nevastă-mea, Dumnezeu s-o ierte, m-a părăsit. Sînt cinci ani de atunci.

— Domnule profesor, n-aş vrea... am înginat eu, dar el mă întrerupse cu zîmbetul şi privirea luminoasă.

— Fii liniştit. Nu mă deranjezi. Tocmai mi-am îngăduit o pauză. Şi arătînd spre biroul mic, de stil vechi, dintr-un colţ al bibliotecii, continuă : Lucrez la un studiu despre influenţa poeziei chineze vechi în cultura orientului mijlociu. Treaba nu-i de loc uşoară. Am găsit eu ceva, desul de mult, dacă stau să mă gîndesc, la noi în ţară, dar nu e tot.

— Ar trebui, poate, mi-am îngăduit eu, să cercetaţi şi în marile biblioteci din străinătate.

— Ai dreptate, de bună seamă. E ceea ce încerc de cîţiva ani încoace. Din veniturile mele, modeste, e adevărat, îmi pot permite să-mi agonisesc bani, ca să pot pleca în fiecare vară. Uite, anul trecut am fost la Freiburg. Am zăbovit acolo cam cinci săptămîni. Eram în corespondenţă cu un profesor de la Universitate, care mi-a înlesnit pătrunderea în biblioteci şi mi-a obţinut permisul să studiez zilnic cîteva ore. În vara asta am fost la Londra. Ei, la Oxford... dar se opri oarecum amuzat, apoi zise : Ştii că are haz ? eu îţi vorbesc despre mine, în loc să-mi vorbeşti despre dumneata. Parcă urmai biologia.

— Da, domnule profesor, am făcut biologia. Şi am studiat şi cîteva limbi străine.

— Vechi ?

— Nu, limbi moderne, am răspuns eu, oarecum scuzîndu-mă. Şi am tăcut.

— Ei, de ce taci ? Tot modest ai rămas. Nu e pui lucru ce-mi spui. Dealtfel, a adăugat el, cu o nuanţă de satisfacţie, eraţi o clasă bună, chiar foarte bună. Dar stai o clipă, ca să putem tăifăsui, vreau să-ţi fac o cafea. Bei, nu ?

Am încercat să refuz, dar a şi dispărut într-o odaie vecină. Am rămas singur cîteva minute şi am profitat de

mi-am revin din emoţiile prilejuite de întîlnirea, peste ani, cu acest om minunat. Am privit rafturile pline de cărţi, cîteva vase extrem de frumoase, două înalte, aşezate direct pe podea, din care se înălţau fire din florile acelea din grădiniţă în care îl găsisem dimineaţa. Pe un scăunel sculptat, lîngă birou, am zărit un magnetofon Phillips, cu capacul deschis. S-a întors curînd, cu o tăviţă de metal, pe care erau două ceşti de cafea. Aburul se ridica aromat.

— Fumezi ? m-a întrebat el, servindu-mi cafeaua. Am refuzat un gest evaziv, el a înţeles şi a continuat :

— Stai, am pentru dumneata o ţigară bună. Şi dintr-un sertar al biroului a scos un pachet neîncepute de Dunhill.

— L-am primit în dar, spuse bătrînul profesor, ca şi cum ar fi scuzat.

Ne-am sorbit amîndoi cafeaua. Eu, printre cuvinte, reflectam la un moment propice care să-mi permită să aduc în discuţie prezenţa lui Hugo van Dermeer în această casă. Deodată, din întîmplare aş zice, privirile mi-au fost atrase de magnetofonul Phillips. L-am întrebat dacă în timp ce scrie, ascultă muzică, poate o anumită muzică, şi dacă aceasta îi creează o anume atmosferă favorabilă lucrului.

Mi-a răspuns :

— Nu, n-am încercat aşa ceva, nu ştiu dacă aş putea lucra astfel. Magnetofonul mi-e mult mai util, am primit recent benzi pe care sînt înregistrate fragmente de texte vechi, pe care nu le-am putut procura tipărite. Sînt exemplare extrem de rare şi greu accesibile şi cineva, inspirat, a găsit această modalitate care suplineşte în parte lipsa cărţilor. Deşi, a mai spus, aş fi preferat, de, poate sînt depăşit, să am textul în mînă, să răsfoiesc cartea, să fac anumite notaţii marginale.

— Oricum, e foarte ingenios, am răspuns eu. Gîndiţi-vă ce-ar fi făcut fără aceste texte imprimate ? Poate lucrarea dumneavoastră ar fi fost lipsită de un anumit suport demonstrativ, ori...

— Ai dreptate, dragă băiete. Dar, rîse, eu altfel mă simt cînd ţin în mînă o carte şi altfel cînd ascult şi, de multe ori, trebuie să reiau anumite părţi. Şi în plus, încă nici nu m-am obişnuit să manevrez corect şi rapid dracia asta de magnetofon.

— E un magnetofon foarte bun, am zis eu, după ce mă ridicasem din fotoliu și-l examinasem. Cred că v-a costat cam mult.

— Nu m-a costat nimic. Să-ți spun drept, nu mi-aș fi putut permite un asemenea lux.

L-am privit oarecum nedumerit, probabil, pentru că a mai zis :

— L-am primit cadou. Stă la mine de cîtva timp o rudă a profesorului de la Freiburg, de care ți-am pomenit. Au fost foarte atenți cu mine amîndoi, iar musafirul meu m-a condus în diverse muzee și biblioteci care mă interesau. Hugo...

— Hugo ? am zis. Cine e Hugo ?

— Hugo van Dermeer, așa se numește acest oaspete. Anul trecut, cînd și-a exprimat dorința să ne viziteze țara, i-am oferit găzduire, bucuros că găsisem un mijloc să mă revanșez. Spațiu am suficient și de altfel nu mă stinghерește cu nimic. Pleacă prin țară. Și zilele trecute a fost plecat, abia s-a întors.

— Acum e aici, la dumneavoastră ?

— Nu. Nu știu ce s-a întîmplat cu mașina lui.

Ca din pură curiozitate l-am mai întrebat pe bătrînul profesor dacă musafirul său a venit singur, ori însoțit și de altcineva. Mi-a răspuns că e singur, că se descurcă foarte bine, ne cunoaște limba fără cusur.

Apoi am mai zăbovit un timp, în care am discutat despre foștii mei colegi de liceu, am evocat amintiri comune, devenite atît de nostalgice pentru profesorul meu de greacă și latină.

Ne-am despărțit, nu fără a-i făgădui, la insistențele sale, să-l revăd cît de curînd.

— Ei, ce-ai făcut ? Ai fost în aleea Căprioarei ?

Maiorul R... părea puțin nervos, cum rareori îl văzusem. I-am relatat. A tăcut un timp, iar eu nu am îndrăznit să-l tulbur. Cînd și-a ridicat privirea spre mine, mi-a spus :

— În Fordul cu indicativ olandez nu s-a găsit nimic. Absolut nimic.

Pe cînd ascultam discuri cu versuri de Verlaine

— Salut, mon vieux, am auzit în stînga mea, în vreme ce mă îndepărtasem de chioşcul de ziare, de unde îmi cumpărasem săptămînalele apărute, ultimele numere.

Eram destul de abătut. Hugo van Dermeer părăsise acelaşi oraş cu două zile mai înainte, fără a lăsa nici cel mai mic indiciu de implicaţie în vreo acţiune de spionaj. Să se fi înşelat maiorul R... ? era întrebarea ce ajunsese aproape obsesie pentru mine. Ar fi fost pentru întîia oară de cînd lucram în serviciul său. În definitiv şi el este om, îmi spuneam. Am întors capul. M-a întîmpinat privirea deschisă, uşor jucăuşă, cu zîmbet strengăresc, a lui Sebastian.

— Sebastian ! am exclamat plăcut surprins. Noroc !

I am cuprins umerii, de pe acum vînjoşi, şi am pornit împreună pe bulevard. Mă întorceam de la serviciu, cu gîndurile nemărturisite, care îmi adumbreau ziua, ora.

Întîlnirea cu Sebastian mă bucura, poate mai mult decît aş crede, tocmai pentru starea apăsătoare în care mă aflam.

— Ei, ce zici ? Nu-i aşa că te-am găsit ? Păreai cam sceptic, în privinţa asta, cînd ne-am despărţit la Brana. Mîi că nu s-a meritat, a adăugat îndată Sebastian. Tipa mi-a decepţionat grozav.

— Nu mai spune ! Regret, sincer regret.

— Lasă, las-o baltă. N-are rost să mă compătimeşti. Să nu crezi că mă trage vreuna pe sfoară. Ce-ţi închipui ? Că sînt eu ?

— Nu, nu ! Firește, m-am grăbit să-l asigur, amuzat de aerul grav ce-i învăluia ochii. Ce faci ? am zis, după ce

am mers cîțiva pași în tăcere. Vii, sau te duci la școală ? și i-am privit cele cîteva caiete pe care le flutura într-o plasă.

— Ei, bătrîne, la ora asta !... îmi răspunse cu o nuanță de reproș, fără să înțeleg adresa precisă a indignării lui. Apoi tot el : Aș fuma o pipă, nu vrei să intrăm la o cafea ?

Am acceptat fără ezitare, simțind instinctiv că prezența acestui băietan, nu lipsit de ciudățeniile vîrstei, poate într-o măsură mai accentuată decît media comună, va fi pentru mine reconfortantă. Dealtfel, mărturisesc că trăiam cu acuitate necesitatea, aș îndrăzni s-o numesc vitală, de a sta cîteva ore, din cînd în cînd, în compania unor oameni deosebiți. Deși pe Sebastian nu eram convins pe deplin că îl pot integra acestei lumi (nici nu-l cunoșteam, e drept), intuiam în el o ființă mai aparte.

— De acord, i-am răspuns.

Și fără ezitare, Sebastian m-a condus într-un bar cam deocheat, situat pe o străduță dosnică, nu prea departe de locul unde ne întîlnisem.

L-am privit puțin surprins că frecventa astfel de localuri, el n-a observat, iar eu l-am însoțit, din ce în ce mai curios și dornic să mi-l apropii și să încerc să pătrund în universul lăuntric al acestui adolescent care începuse să mă intereseze.

Așadar, am simulat că mi se pare firesc să fie întîmpinat ca o veche cunoștință de chelneri, iar de la mesele joase, voci învăluite în fumul albastru-cenușiu al țigărilor, să-l salute ori să-l strige cu bucurie, cu astfel de cuvinte care-mi dezvăluiau că Sebastian era un om nu numai familiar mediului, dar și stimat.

Ne-am așezat la una din mesele triunghiulare, găsite, inexplicabil, liberă. Aproape îndată s-a apropiat de noi un chelner tînăr, cu mișcări stilate :

— Domnul servește ?... mi-a vorbit. Sebastian, tu, ca de obicei, un martini și o cafea. Și zîmbi, oarecum familiar.

— O cafea amară și un coniac mic, am răspuns, cu tonul cel mai natural.

Hei, amigo ! a strigat Sebastian după chelnerul [illegible] îndepărtase. Iar cînd acesta a întors capul : Matei [illegible] pe aici ?

Nu. Nu încă, dar bănuiesc că trebuie să pice dintr-o [illegible] în alta, i s-a răspuns, am o combinaţie cu el.

Cine-i Matei ? l-am întrebat pe Sebastian,- mai [illegible] să umplu clipa de tăcere, sau considerînd că a [illegible] să-şi aprindă, într-adevăr, o pipă de lemn, [illegible] dreaptă, contrastînd cu anii lui şi cam costisitoare. [illegible] aştept, i-am zis : Cîţi ani ai împlinit, puştiule ? [illegible] unde ai atîtea parale ? M-a privit chiorîş, dintr-o [illegible], pufăind şi scoţînd valuri de fum. Era un tutun [illegible] cu o aromă discretă. De unde o fi avînd bani (cam [illegible] băieţandru ? m-am întrebat.

Uite ce e, nu mă deranjează întrebarea ta. Chestia [illegible], bineînţeles. Află că am, nu de mult, 18. Eşti [illegible] ? Vorbea cu o gravitate neaşteptată. N-am ştiut [illegible] interpretez şi am trecut peste ea.

Iar Matei, zise el mai departe, e un puşti, deşi [illegible] trei ani mai mult decît mine. Ai să-l vezi şi o [illegible] dreptate.

Da, am încercat eu, în fond anii...

Hai, termină cu sforăielile astea savante, fumate [illegible] la Corneille, ori mai înainte. Să ştii că nu-ţi merge [illegible].

Ascultă, mă băiatule, ce te-a apucat ?

Nimic. Absolut nimic. Uite, să fie clar, clarisim, [illegible] un tip interesant şi dacă vrei să mă consideri [illegible], e O.K. Nu-ţi lua aere de dădacă, nici de frate [illegible] cu experienţă.

Aduseră cafelele, mari, coniacul şi martini. Sebastian [illegible] începuse să soarbă din ceaşcă, deşi se vedea bine că e [illegible].

Dă mi un foc, i-am zis, cu bricheta aia teribilă, [illegible] mai ai ? În ce priveşte dădăceala, fii liniştit, nu-mi e [illegible] tine O.K. ?

O.K. Şi scoţîndu-şi pipa din colţul gurii, unde [illegible] tot timpul, se aplecă, ridică paharul cu martini, [illegible] cinstit, mai mult simbolic, de coniacul meu. Am făcut [illegible]. Ne-am zimbit. Apoi spuse : Şi încă o treabă. Să nu [illegible] prind că bagi mîna în buzunar să plăteşti consumaţia

asta, că mă înfurii. Eşti invitatul meu. Mi-am făcut recent plinul. Altă dată o să plăteşti tu.

— De acord, i-am răspuns, păstrînd în mine nedumerirea şi semnul de întrebare mai conturat, cu privire la sursa banilor şi proveniența unor lucruri străine.

— Matei, continuă Sebastian, e un fel de brînză bună în burduf de cîine. Dar în alt sens, decît acela în care mi-o spune din cînd în cînd bătrîna.

— Bătrîna ?

— Ei, na ! Maică-mea. Şi ce vrei ? Deşi n-are nici 37 de ani. Bătrîna.

Îmi sorbeam liniştit cafeaua, ajunsă la punctul termic preferat de mine.

— Cum îţi spuneam de Matei, continuă Sebastian, savurîndu-şi licoarea în care cubul de gheaţă nu se topise încă. A terminat, tiptil, tiptil, Tonitza ! Şi-a luat bacalaureatul şi a făcut o şcoală de un an şi acum e unul din aia care chinuie vitrinele zicînd că le „decorează". Cuvîntul îl pronunţă scîrbit.

— Decorator ? E foarte bine Probabil că n-a reuşit la Institut ?

— Ce să reusească ? Pute locul sub el. Ce e mai grav e că îşi bate joc, pur şi simplu, de talent.

— E, într-adevăr, talentat ?

— Gîrlă. Ar putea face ulei, grafică, artizanat ceramică.

— Nu munceşte, probabil, am zis.

— Un tablou, două, pe an. Doar cînd îl apucă amocul scoate ceva de rămîi mască. Într-un timp l-a luat uceni Lucreţiu în atelierul lui de ceramică. Salahorea la el, da putea învăţa meserie. Nu ştiu ce dracu a făcut, s-a certat cu nevasta omului şi l-a gonit aia din atelier.

— Şi cu vitrinele de ce nu se descurcă ? Dacă e aş grozav cum spui, ar putea realiza lucruri cu gust.

— Ei, aici e mai puţin vinovat. Lucrează cu capete pătrate. Asta e.

Apoi după o pauză, în care Sebastian îşi plimbă privirea la mesele din jur, aburinde în fumul de cafea, alcool ţigări :

— Acum vrea să facă pe bişniţarul. Dar nu-l prinde. Are un suflet prea bun, prea sensibil, ca să reziste în lumea acestor rechini.

— Rechini ? ! am exclamat eu surprins.

— Ei, nu chiar, făcu Sebastian, parcă agasat că nu-i pricepeam nuanţele vorbelor. Poate rechini nu-i bine zis, dar oricum, şmecheraşi, fără dram de, nu ştiu cum să mă exprim, incapabili de afecţiune umană. Ptiu, mi-e greaţă de astfel de ipochimeni.

— Dar ce face, ori ce vrea să facă acest Matei al tău ? Sebastian mă privi piezîş, tot pufăind din luleaua de lemn fin.

— Văd că te interesează puştiul ăsta, zice el, puţin ironic, puţin condescendent.

— Mărturisesc că da, i-am răspuns. De felul meu obişnuiesc să-mi formez o imagine rotundă, pînă la capăt despre un om. Altfel înseamnă că-mi pierd vremea. Ţi se pare curios ?

— Deloc, replică Sebastian, întinzîndu-şi picioarele într-o parte a mesei joase. Nu, deloc. Cred că ai dreptate. Mă ştiu că merită să-l cunoşti. E tipul omului care bîjbîie, care se entuziasmează uşor, cînd cineva îi sugerează o idee, ori o descoperă el însuşi. Dar se dezumflă tot aşa de lesne. Apoi gînditor, fără să mă privească : Îi lipseşte ceva lui Matei, ceva poate esenţial. Ori are o infirmitate interioară, care-i frînge elanul, ceea ce ar fi cumplit pentru el, ori are nevoie de ceva din afară care să-l stimuleze, să-l menţină pe o linie înaltă de plutire. Un fel de catalizator.

— O dragoste, am sugerat eu.

— Poate. Dar vreau să-mi arăţi şi mie o astfel de femeie, că o mănînc cu mirodenii rare.

Am rîs sincer amuzat de scepticismul acestui adolescent. Ce ştia el despre iubire, la vîrsta lui ? Dar parcă eu ştiam oare mai mult ? I-am zis.

— Ce ştii tu ? mi-a răspuns Sebastian. Sînt mai bătrîn decît crezi.

Am tăcut amîndoi un timp. Într-adevăr, reuşisem, dacă reuşisem, să-mi conturez doar una din feţele, să zic aşa, ale lui Sebastian. Aceea care răzbătea din discuţie. Amănuntele din viaţa lui de zi cu zi încă nu ştiam, dar trebuia să aflu. Fără doar şi poate acest copilandru mă intriga.

Deși nu ne despărțeau prea mulți ani, vîrsta căreia el aparținea să pună altfel de probleme structurale pentru fi înțeleasă ? Ori el era o excepție ? Aproape că am tresă rit, așa eram de sustras clipei prezente, cînd l-am auzi pe Sebastian :

— Tatăl lui Matei e plecat în occident, trimis pentru mai multă vreme de întreprinderea unde lucrează. Expe diază babacul pachete din cînd în cînd. Sînt lucruri fru moase, pentru familie. Se apucă să le împartă, în stîng și în dreapta, pe te miri ce, ori pur și simplu le dăruiește Uneori e de ajuns să-i spui că îți place — o cămașă, bluză, ori un pantalon — și ți le și pune în brațe, după ce cu un zîmbet. Doamne, ce copilăros, te pune să le încerc E suficient să ți se potrivească. Parale nu prea are. fug printre degete și cînd are. Doar cînd e în pană, caut bișnițarii. Și vinde un obiect de valoare pe nimic. Rech nii — da, asta-i, rechinii, orice ai zice — i-au prins slăbi ciunea și e o bagatelă pentru ei să-l fraierească.

— Cum așa ? am exclamat, dîndu-mi seama că înce să-l cunosc pe Matei, fără să-l fi întîlnit vreodată.

— Cum ? Simplu. Uite, de pildă, a avut un casetofon o bijuterie. Îl primise de la un văr al lui, care a plecat acum cîțiva ani în America. Dracu l-a îndemnat să desfacă. Nu-ți poți închipui ce mă enervează cîteodată tipul ăsta, cînd își dă aere de tehnician, priceput la toate Ca o moașă comunală de pe vremuri, cum zicea taică-meu Dumnezeu să-l ierte. Bineînțeles că nu s-a priceput să pună în funcțiune. Și a apelat la unul pe care, în credulita tea lui crasă, îl considera prieten. Ăsta, un rechin, i-a spu că i-a defectat nu știu ce, n-are importanță, s-a oferit să procure piesa. I-a procurat-o. Aparatul n-a mers. Povest s-a repetat, pînă cînd i-a zis că nu mai e nimic de făcut i-a propus să-i găsească un cumpărător novice. Matei meu s-a lăsat tras pe sfoară și a vîndut casetofonul nimic. Rechinul, am aflat eu după aceea, l-a reparat imedi și l-a plasat la un preț formidabil.

Sebastian a tăcut, preocupat să-și golească cenușa di pipă și și-a umplut-o cu tutunul acela fin, aromat, care îl avea într-o pungulință de piele moale. L-am lăs să-și termine operația, făcută cu un anumit ritual

privindu-l pe fumătorul versat de pipă. Îl priveam cu un ochi din ce în ce mai atent. După ce și-a aprins pipa, i-am zis :

— Dar părinții lui cum reacționează ?

— Părinții ? Păi nu ți-am spus că taică-său e plecat din țară ?

— Dar mama ? Ori e orfan ?

— Maică-sa ? Nu. Trăiește. E dominată de el... Se întrerupse brusc și-și scoate pipa din gură, ținînd-o ridicată, cu coada îndreptată spre mine, parcă ar fi vrut să mi-o înfigă în piept. Ce pot face mamele în ziua de azi ?

— Ce tot spui ? am zis sincer indignat.

— Te-am avertizat să nu faci pe fratele mai mare, moralizator, a continuat Sebastian, cu pipa tot întoarsă spre mine. Știi foarte bine că nu sînt în stare să înțeleagă generația noastră.

— Bine, Sebastian. am consimțit. stăpînindu-mă cu greu totuși, deși n-aveam intenția să provoc o discuție pe teme de educație. Mi-am dat seama că dacă vreau să mi apropii acest om, trebuia, cel puțin deocamdată, să renunț.

— Fie. cum zici. am continuat. N-ai vrea să mergem ?

— Nu, îmi răspunse mai îmblînzit, îl aștept pe Matei. Mimt nevoia uneori să-l văd. Dacă mă înfurie, îl las și plecam.

— Crezi că mai vine ? N-a depășit ora de întîlnire ?

— Vine. vine el. Nu mai bem ceva ? propuse, văzînd parcă abia acum paharele golite.

— Da. dar numai cu o condiție.

Sebastian mă cercetă mirat.

— E rîndul meu acum să te invit.

— Fie, zise el a lehamite. Dacă altfel nu se poate. fie.

Și se ridică alene. îndreptîndu-se spre bar. nu știu de ce, tocmai cînd intenționam să fac semn tînărului chelner. Am privit gestul, ca una din curiozitățile acestui neobișnuit adolescent, pe care eram hotărît. da. acum eram hotărît, să-l cunosc pînă la capăt. fără să intuiesc, nici de data aceasta. rolul pe care îl va juca în depistarea unor relații și apoi în elucidarea misiunii încredințată de maiorul R... Sebastian se întoarse curînd. cu un zîmbet jucăuș, mai persistent în lucirea ochilor. decît pe buzele lui cărnoase. Dar nu se întoarse singur, ci însoțit de un băiat mai de

grabă înalt, subțire, foarte subțire, cu păr negru, bogat, ce avea reflexe aproape albăstrui.

— Ăsta-i Matei, spuse sec. Trage-ți un scaun și ia loc, iubitule, i se adresă, moment în care el se afundă în fotoliul scund. Matei îl ascultă, parcă docil, dar mai înainte de a se așeza, îmi întinse o mînă delicată, cu degete lungi.

— Aș putea zice că te și cunosc, i-am spus. Sebastian mi-a vorbit aproape numai despre dumneata, de cînd sîntem aici.

— M-ai bîrfit iar, de bună seamă, frățioare,- zise Matei către Sebastian și își scutură părul lung cu fir drept, care îi căzuse de pe tîmplă pe ochi.

Sebastian nu îl luă în seamă. Ajută chelnerului care tocmai adusese trei pahare, făcînd loc pe măsuță. Am profitat de acest răgaz ca să-l examinez pe Matei, să-mi confrunt imaginea pe care mi-o făcusem despre el cu realitatea. Avea linia feței triunghiulară, cu obrajii supți de slab ce era. Ochii negri, mici, inspirau încredere și căldură. O anumită finețe se degaja din făptura lui. Paloarea îi accentua alura de reverie, care se desprindea cel puțin la prima impresie.

— Ce-ai acolo ? îl întrebă Sebastian pe Matei, împungînd cu coada pipei un sul învelit într-o hîrtie albă, pe care acesta îl așezase cu grijă lîngă el.

— Eh, niște crochiuri, făcu Matei, parcă nefiind dispus să vorbească despre ele.

— Să le vedem, stărui Sebastian, cu aer pozat de cunoscător. Pariez că și aici tot pe Gabi o s-o găsesc.

— Ai ceva împotrivă ? se oțărî Matei. Eu sînt un om constant, nu semăn cu alții, răspunse aluziv. Vreau să mă însor cu ea, îți place ?

— Leagă-te, mă, cu șapte mii de funii. O să te văd eu cînd ți-o veni mintea la cap ! Să nu te prind că mi te plîngi atunci !...

— N-am să plîng pe umărul tău, nu te teme, îi răspunse ușor agasat Matei.

Mi-am dat seama că disputa pe această temă era veche între ei, și am căutat să destram atmosfera de tensiune care plutea în jur.

— Te pregătești pentru admitere la Institut ? m-am adresat lui Matei.

— Da, am început să lucrez intens, îmi răspunse.

— Dacă lucrezi tot în ritmul tău, interveni Sebastian, o să intri la institut cînd voi fi eu primit la Dalai Lama.

Termină, mă, odată, că nu te mai suport. Ori vrei să mă ridic și să plec ? izbucni Matei.

— N-am pretenții de expert, i-am spus lui Matei, dar dacă vrei să-mi arăți crochiurile, aș fi mulțumit. Te rog să crezi că mă interesează.

În vreme ce Sebastian, picior peste picior, cufundat în fotoliu, sorbea băutura, foarte preocupat parcă de ce face, Matei desfăcu sulul în care erau destul de multe crochiuri. Mi le-a întins pe rînd, cît mai degajat, cu vizibil efort să-și domine starea de nervozitate.

Crochiurile trădau de la prima vedere o mînă destul de fermă și o linie sensibilă. Unele mi s-au părut foarte reușite, altele mai puțin. Dealtfel, i-am și spus.

— Ești aproape în ton cu maestrul căruia i le-am arătat înainte de a veni încoace. Numai că el a fost mult mai sever cu mine, vorbi Matei, adunîndu-le și făcîndu-le sul.

— Dă-mi-le și mie să le văd, zise Sebastian, cu un ton îndulcit.

Lasă, altă dată, îi răspunse Matei, învelind crochiurile în hîrtie și așezîndu-și sulul pe genunchi.

— Ce-ți mai face, mă, pisoiul ? reîncepu Sebastian tonul. Apoi către mine, explicativ : — Are un motan, adus de pe stradă, în urmă cu vreo patru ani. S-a ramolit și face pipi în toată casa. Cînd era în puteri, să vezi nostimada, mergea în baie, deasupra grătarului de scurgere, sărea pe closetă și acolo își făcea treburile. Dar accente de originalitate a avut întotdeauna. Din senin sărea la tine și te mușca, ori te zgîria.

— Știu că tu ai fi fost în stare să-l lași în șanț să moară, se scuză Matei, privindu-mă, cu obrajii împurpurați.

— Prieteni, vă las, am zis, decis să renunț la aceste banalități.

— Regret cele întîmplate, se scuză Matei, dar... Și eu trebuie să plec, m-așteaptă doctorul Dăscălescu.

— A primit discurile ? interveni Sebastian. Te însoțesc. Apoi către mine : Îl cunoști pe doctorul Paul Dăscălescu ? E un tip ! Cred că te-ar interesa. Are o discotecă de invidiat și citește foarte mult.

— Nu-l cunosc, am răspuns, hotărît să mă despart de acești băieți.

Sebastian și Matei își sorbeau ultimele picături de martini, iar eu am chemat chelnerul să plătesc.

— Totul e achitat, mi-a răspuns acesta, strîngînd paharele și răsturnînd mucurile din scrumieră.

Am rămas surprins, l-am privit pe Sebastian, el a rîs și abia atunci am înțeles zîmbetul lui jucăuș din privire, cînd se ridicase de la masă și se dusese la bar.

L-am dojenit și i-am spus că nu-l mai însoțesc altă dată. Am pornit spre ușă, făcîndu-ne cu greu loc printre mesele joase. Tocmai ieșisem în stradă și respiram, cu gura lacomă aer neîmbîcsit, pregătindu-mă să-mi iau rămas bun de la cei doi adolescenți, cînd l-am auzit, în spatele meu pe Matei, întrebîndu-l pe Sebastian :

— Nu știi cînd pleacă Hugo ?

— Ehe, să fii sănătos. Gagiul s-a cărat.

Am tresărit, dar n-am întors privirea. Hugo ? Era vorba despre Hugo van Dermeer ? De unde și cum îl cunoșteau ei doi ? Ce legătură aveau cu un străin suspectat pentru acțiuni de spionaj împotriva țării noastre ? Fără să mai reflectez, m-am apropiat din nou de ei, i-am prins de braț și le-am spus :

— Băieți, ce-ar fi să mergem împreună la doctorul Paul Dăscălescu ?

— O. K., bătrîne, mi-a răspuns exploziv Sebastian. Știam eu că nu reziști tentației.

Doctorul Paul Dăscălescu ședea în Drumul Păcii, un cartier nou, un adevărat oraș modern, cu blocuri înalte, unele cu zece nivele, dispuse geometric, despărțite de zone mari, verzi, aerate, cartier străbătut de o magistrală largă, pe care rulau neîntrerupt troleibuze, mari autobuze, limuzine. Nuanțele pastelate ale clădirilor, spațiile sugerate cu mult rafinament artistic, aduceau ceva din luminozitatea litoralului. Cînd am coborît împreună cu Sebastian

Matei din troleibuz, s-a pornit o ploaie repede, cu pi-
mari.

— Să ne adăpostim undeva, am zis, căutînd în jur un
prielnic. Matei însă, care începuse să alerge, strigă :

— N-are rost, ajungem îndată !

Sebastian îl urmă, așa că n-am avut altceva de făcut
îi să pornesc după ei.

Am ocolit cîteva blocuri, sub ploaia care se înteți
Tot drumul pînă aici nu încetasem să mă gîndesc la
celor doi băieți, reapariția numelui olandez consti-
pentru mine și surpriză și nedumerire. Așteptam
ori să se ivească, un moment propice, să aflu
la întrebările care mă frămîntau.

Iată-ne ajunși la intrarea unui bloc, cu pereții vopsiți
pal. Băieții au tropăit, s-au scuturat de ploaie,
făcut la fel.

— Nu mai putea să întîrzie cîteva minute ! spuse în-
Sebastian.

— Lasă ! De ți-ar spăla puțin îngîmfările, n-ar fi rău,
Matei.

Ne-am apropiat de ușa liftului, am intrat zgomotoși,
cu un obișnuit al casei, a apăsat pe butonul pen-
etajul VII, apoi am ieșit din lift, a făcut același
pe butonul soneriei de la ușa din stînga. Și-a mai
încă o dată pletele negre de ultimele picături de
imaginare și a scos de sub o frumoasă haină din
roșie, sulul cu crochiuri, pe care îl cercetă cu
multă grijă.

Sebastian vru să deschidă gura, ca să rostească cine
ce amănunte, dar nu mai avu răgaz, pentru că ușa
apartamentul nr. 59 se deschise și în cadrul ei apăru
bărbat înalt, masiv, cu păr bogat. Ochii licăriră parcă
zărirea celor doi băieți.

— Ha, intrați ! Sper că nu sînteți uzi pînă la piele,
doctorul Paul Dăscălescu, și după ce îi împinse
înăuntru, se întoarse spre mine, cu surîs blînd, ca
privirea ochilor : Sînteți probabil, un prieten de-al
Atunci „les amis des nos amis..." Poftiți, mai
după ce ne-am strîns mîinile, bărbătește.

Din hol am și auzit exclamații juvenile, printre care
recunoscuram un glas de femeie, ori de fată, deși

parcă nu mi-era cu totul străin. Am pătruns apoi, l[a] stînga, într-o odaie, unde, spre bucuria mea, am întîlnit-[o] pe Luc.

— Dan ! a exclamat ea, nestăpînindu-și bucuria [și] înaintă spre mine, înaltă, luminoasă.

— Luc ! mă bucur că te revăd. Ne-am strîns amîn[dou]ă mîinile, ale mele încă umede de ploaie. Luc a [ri]s apoi și-a umezit obrajii, fruntea, tîmplele, cu palmel[e] mele.

— Nu știam unde ai dispărut, spuse după aceea. Aș[te]ptam să mă cauți. Și după o pauză, în care nu înceta[se] să mă privească : Mă ocolești ?

— Nici vorbă. Luc ! i-am răspuns. Dar știi cum s[e] întîmplă, te fură, te absorb treburile cotidiene și tocm[ai] pe oamenii pe care dorești să-i vezi, ca un făcut, n[u] reușești.

Între timp doctorul Paul Dăscălescu intrase în odaia pe care nici nu avusesem răgaz să o văd.

— O, voiam să fac prezentările, dar văd că vă c[u]noașteți, mi se adresă. E o bucurie pentru mine să con[s]tat că tinerii mei prieteni nu vă sînt străini.

I-am răspuns amabil, după care ne-a invitat să ne aș[e]zăm. A zis :

— Vă cer scuze pentru harababura din casă, de[oa]rece intenționez să zugrăvesc apartamentul și am început să strîng lucrurile.

Am privit în jur. Într-adevăr, pe jos, pe lîngă pere[ți] erau înghesuite o mulțime de cutii mari de carton, ambal[aje] de la portocale și grape-fruits, pline cu cărți. Lîng[ă] un perete, pe scaune, se găseau un picup cu două difu[zoare], un mag, casete, discuri. În mijlocul odăii, un biro[u] plin cu reviste și din nou cărți. În spatele biroului [o] bibliotecă.

— Așezați-vă cum puteți, stărui el, și băieții nu[mai] aduseră niște scaune, din alte încăperi, din proprie in[i]țiativă.

— Vedeți, domnule doctor, spuse Matei, dacă nu m[ă] lăsați pe mine să vă zugrăvesc apartamentul, țineți cal[e] cu fundul în sus. Pînă vor veni zugravii...

— Știu, Matei, tu ești foarte drăguț, ca întotdeaun[a] rise doctorul, dar mă tem că asta e o treabă prea gr[ea]

trupul tău firav. Şi îl privi cu ochi calzi, dar pă-
profesional, aş zice.

— Nu ştii, doctore, interveni Sebastian, Matei re-
totul cu... sufletul. E încăpător şi plin de bunăvoinţă.

— Ei, gata, copii, lăsaţi asta. Mai bine spuneţi-mi, doctorul întorcîndu-se spre mine, cu ce pot să vă

Am făcut o mişcare evazivă din umeri.

— Nu, nu ! făcu el. Am un vin foarte bun, un ca-
pe care l-am primit de la un prieten, tot medic, apropiere. Are o sfoară de vie, la ţară, pe care o în-
singur. E admirabil.

— Cine, doctore ? nu se abţinu Sebastian. Vinul, prietenul cu vinul ?

— Afurisit eşti, rîse doctorul Paul Dăscălescu. Fi-
amîndoi.

— Eu aş zice să bem ceva tare, nu cedă Sebastian, din dumitale, pe care ar merita să-l vadă şi Dan.

— Vrei să-l vezi ? Hai, vino, îmi zise fără ezitare doc-
Să-ţi alegi ce vrei.

Ne ridicarăm toţi şi trecurăm într-un al doilea hol, era un frigider enorm, un Brillant — S — automa-
de 148 litri. Doctorul deschise uşile. Frigiderul era
cu tot felul de cutii, viu colorate, cu etichete îm-
: conserve, fructe, compoturi, sucuri, brînzeturi, proaspete de sezon. Apoi sticle, de diferite forme
-
Uite, poate vreţi o şliboviţă iugoslavă, ori un Fernet, coniacuri : Napoleon, ori Murat. trei stele, franţuzeşti, zicea cu mîndrie, neostentativă însă, scoţînd pe o sticlă şi aşezînd-o la loc, după ce ne privea în-
dar noi tăceam cu toţii.

— Am şi whisky, se auzi vocea doctorului. Johnny USA, Kentucky, Old Scotch.

— Ajunge, doctore, că ne-ai zăpăcit, făcu Sebastian. un Old Scotch, iar Lucianei un suc din ăsta, faimos.

— Are dreptate Sebastian, am zis eu. Mărturisesc că un om de mare rafinament, am mai spus, pe cînd din nou în odaia în care fusesem primiţi.

— Cu tot rafinamentul meu, răspunse doctorul, [...] sta cu frigiderul gol, dacă n-aș avea prieteni care cal[...] toresc foarte mult.

Întorcîndu-se spre Matei : — Adu, te rog, paharel[...] Știi unde sînt. Dar niște pahare potrivite acestui b[...] trin scotch.

Luc își trase taburetul lîngă mine și îmi șopti :

— Vreau să-ți vorbesc. Dar nu aici, precizâ grăbi[...] Am nevoie de sfatul tău.

— Ți s-a întîmplat ceva neplăcut, Luc ? am întrebat[...]

— Da. Într-un fel. Propriu-zis, nu mie, ci e vorba [...] Cuore.

— Cuore ?

— Da. Nu știi totul. Nici n-am avut cînd să-ți spu[...] Ezitînd : Nici nu eram hotărîtă să-ți spun tot. — Dar cr[...] că trebuie să-ți spun. Da. Trebuie.

— Bine, Luc. Liniștește-te, i-am zis. Am să te c[...] zilele acestea, îți promit. Și i-am prins mîna. Tremu[...] imperceptibil, iar ochii mari, deveniseră și mai mari, [...] sclerotica nefiresc de transparentă.

— De tîrfa aia vorbiți ? auzii din spate vocea [...] Sebastian, care își făcea loc, printre mobilele îngrăm[...] dite, cu paharul într-o mînă.

L-am privit uluit :

— Ce vrei să spui ?

— Luc e în materie. Dacă a început, îți poate re[...] totul. Dar nu cred că te interesează, bătrîne, după c[...] te cunosc. Nu merită, adăugă, și se îndepărtă, cu [...] rictus disprețuitor, spre Matei, care așezase pe un c[...] de birou tava cu paharele înalte și sticla de Old Sco[...]

— Ce vrea să spună ? am întrebat-o pe Luc.

Era foarte stînjenită și roșie pînă în vîrful urech[...] mici. Tăcea. Continua să tacă.

— Luc, am repetat, ce înseamnă aceste vorbe ?

— Bîrfeli, rosti ea evaziv. Lasă, ți-am spus că [...] să-ți vorbesc, că am nevoie de sfatul tău.

— De acord Luc, răspunsei, intrigat, nici eu nu ști[...] precis de ce.

Dar un presentiment începuse să se infiltreze în m[...] Dealtfel nu era singura surpriză în această seară. A[...]

doctor Paul Dăscălescu, deşi la prima impresie denota pe omul de suflet, cu sensibilitate, deschidea cel puţin un unghi de nedumerire, cu această colecţie de băuturi străine. Nu eram un tip încuiat, cum se zice, îmi plăcea şi mie o băutură bună, indiferent dacă provenea de pe un meridian sau altul. Dar parcă prea multe erau sticlele etichetate, mai multe decît ajunsese să le înşire. Şi totuşi, îmi zisei, ce poate să împiedice un om cinstit să-şi adune astfel de băuturi, dacă, pe deasupra, este şi un om de deosebit rafinament ? Da, de ce nu ?

Din aceste reflecţii m-a smuls chiar doctorul Paul Dăscălescu. Se apropiase de mine surizător, cu sticla de scotch, după ce turnase foarte puţin în paharul lui Luc.

— Mulţumesc, doctore, i-am zis. Ard de nerăbdare să-l savurez. N-am mai băut de mult. Nu ascund că îmi place.

— Fumezi ? mă întrebă el după aceea şi se îndreptă spre birou, de unde, dintr-un sertar, scoase un cartuş de Kent lung. Am luat o ţigară, am aprins-o. Toţi ceilalţi au făcut la fel, în afară de Sebastian, care refuză dispreţuitor, rămînînd credincios pipei sale.

— Ceva îmi spune, mi se adresă doctorul — şi rareori mi s-a întîmplat să mă înşel, că nu dispreţuieşti lucrurile de rafinament.

— Mărturisesc că nu. Adică, nu le dispreţuiesc. Dar de ce mă întrebi, doctore ?

— Vreau să-ţi arăt nişte spray-uri, loţiuni şi alte cîteva preţiozităţi. Trebuie să-ţi mărturisesc că sînt o slăbiciune a mea. Ca şi băutura, ca şi muzica şi poezia. Şi din cînd în cînd, femeia, spuse rîzînd.

I-am privit părul cenuşiu şi firele, ca de păianjen, ale cărărilor, din colţul ochilor.

— Ei, da. Nu mai sînt tînăr.

Şi am surprins uşor nuanţa de amar a vocii sale, puţin cam repezite.

Se ridică, dispăru într-o încăpere alăturată, veni cu un set de tuburi, viu colorate, de sticle şi cutii. Se aşeză la birou, trase încă un sertar, după ce depusese printre cărţi şi cărţi ce adusese şi mai scoase cîteva. Cu o vizibilă plăcere, deloc emfatic, începu să-mi arate una cîte una : Deodorant Stick, Men's Club, Helena Rubinstein,

Pre-shave lotion, Monsieur Sans Soucis, Lavendel Schaumbad, Fichtennadel Schaumbad, Luxus Haar Spray : o cutie Tabac Haarwaser. After Shave. Rasier creme und Seife ; un aparat de ras Wilkinson ; apoi o colecţie Monsieur Rochard. Mi le arătă o clipă, întinzîndu-mi-le să le privesc numai, apoi mă întrebă :

— Asta îţi place ? Şi din loţiuni, ori spary-uri îmi pulveriza pe mînă, pe podul palmei, deasupra încheieturii. Dar asta ? Ce zici ! Şi repeta operaţia, sincer încîntat, aidoma unui copil care se joacă.

Luc venise lîngă noi şi privea încîntată. Matei stătea pe un taburet, cu un surîs înţelegător jucîndu-i în privire. De bună seamă, nu era prima dată cînd asista la acest „ceremonial". Ca şi Sebastian, dealtfel, care nu-şi părăsise aerul său zeflemitor. I-am lăudat sincer colecţia. I-am mărturisit că de multe mărci nici nu auzisem. El păru mirat. Apoi şi le-a strîns pe toate, ca un copil grijuliu jucăriile, şi le-a dus la locul lor.

— Matei, spuse el, pune te rog o muzică pentru atmosferă. Dar fii atent, cu ce începi. Poate n-ar fi rău să ascultăm pe Count Basie.

— Bravo ! Aplaud iniţiativa, doctore, îşi bătu palmele Sebastian.

— De acord, Luc ? o întrebă amfitrionul, cu multă curtoazie.

Luc nu răspunse şi după obiceiul ei, rîse cu toţi dinţii albi şi roşi. Doctorul se amuză grozav, apoi spuse :

— Copii, vreau să fac o salată de fructe. Cine mă ajută ?

Matei se repezi. Nici unul dintre ceilalţi doi, Sebastian ori Luc, nu-l urmară.

Şi pe cînd ascultam banda imprimată de Count Basie şi trupa lui, tinerii mei prieteni savurînd-o fiecare în felul lui (Luc cu ochii închişi, cu buzele fremătînd şi respiraţia reţinută, Sebastian pufăind din pipă şi sorbind din cînd în cînd Scotch-ul) doctorul prepara, în bucătărie probabil, o salată de fructe de sezon, peste care, aveam să văd, desfăcu două cutii de ananas şi vărsă, dozat, rom cubanez.

Salata a fost, într-adevăr, delicioasă şi ne-a servit-o în cupe chinezeşti.

După ce ne-a îndemnat să mai luăm (am refuzat toţi, afară de Luc) Matei zise :

— Parcă aş bea un strop din acel Cabernet.

— După salată, mă ? Ce, eşti constipat ? pufni Sebastian.

— Ai dreptate, Matei, şi tu deopotrivă, Sebastian. Să luăm o gustare mai întîi. Ce-aţi zice de nişte tartine cu unt, salam de Sibiu şi brînză ? Am o brînză, o minune, moldoneană. Ţi se topeşte în gură, nu altceva.

— Ura ! Ura ! făcu Sebastian. De data asta ţi-ajut eu, doctore. Te urmez.

Matei schimbă caseta. Eu o priveam pe Luc. Se urcase pe o canapea, cu picioarele lungi, frumoase, adunate sub ea. Luna genunchiului ţîşnea de sub fusta scurtă şi strîmtă, care parcă ţipa pe şolduri. Mi-a surprins privirea şi a roşit roşind iarăşi. I-am surîs şi eu. Luc era o fată care plăcea, fără ostentaţie. În felul ei, era dificilă. Cei care o cunoşteau, ori nu o intuiau, o puteau considera capricioasă. Dar nu era. Nu, Luc nu era capricioasă. Era o fire deschisă, un spirit franc. Pe anumiţi oameni îi deruta. Luc nu suporta vidul lăuntric. I-am privit apoi sînii. Ce mă apucat ? mă pomenii întrebîndu-mă. Atmosfera ? Dezinvoltura ? Ei, la naiba ! Eram foarte tînăr şi foarte sănătos. M-am ridicat şi am luat din pachetul de pe birou o ţigară. Apoi am privit cărţile din rafturile bibliotecii : istorie, romane, poezii, de autorii cei mai recent publicaţi, contemporani, de la noi, şi multă poezie franceză, în original, dar şi în traduceri. Iată o antologie Reverdy pe care nici n-am apucat s-o văd în librărie. În aceste clipe apăru doctorul Paul Dăscălescu şi Sebastian cu o tavă plină de tartine şi o butelie de Cabernet. Mi se făcuse foame. Afară se întunecase. Mi-am dat seama, după cum au început să înfulece, că erau cu toţii flămînzi. Iubitul doctorul, care, fără îndoială, era un tip foarte rafinat şi căruia îi plăcea nu numai muzica şi poezia — şi din cînd în cînd femeile, după cum mărturisise — dar şi mîncarea foarte bună.

I-am spus.

— Nu ești însurat, doctore ? l-am întrebat ridicînd paharul sîngeriu.

— Am fost. De mult. Dar m-a înșelat cu cel mai bun prieten al meu. Am renunțat la formula asta. Mă simt mai bine, mai liniștit.

— Eu n-am să mă însor niciodată, zise Sebastian. Sînt un celibatar convins, nu ca alții ! Și strîmbă colțul gurii înspre Matei.

— Iar începi, mă !

— Ce-ați zice de niște muzică de cow-boys, propuse amfitrionul nostru. Am imprimări foarte bune, recente. Matei, știi unde e caseta.

Cabernetul era grozav. Avea un buchet deosebit. Cum să-i reziști ? Între timp se trecuse de la muzica western la șansonete franțuzești, interpretate de voci celebre. Doctorul Paul Dăscălescu se dovedea un amfitrion cum rar puteai întîlni. Este ceea ce i-am șoptit lui Matei, care se afla acum în apropierea mea. Mi-a răspuns amuzat :

— E un tip sinuos, totuși. Te încîntă în astă seară, te înțeleg. Dar mîine poate să-ți facă o figură, să rămîi țuț.

— Cum așa ?

— Zilele trecute l-au chemat ai mei. Se întorsese taică-meu, în concediu, din R.F.G., unde lucrează trimis de întreprindere. Îți închipui că a fost primit cît se poate de elegant. A stat pînă spre miezul nopții. L-a consultat pe tata, că se simțea cam rău, și i-a recomandat niște analize. La plecare taică-meu i-a oferit cîteva fleacuri : o bluză frumoasă, un săpun Lux, un spray. Matei făcu o pauză.

— Nu înțeleg ce vrei să spui cu astea ?

— Stai să vezi. Doctorul a obiectat, pur formal, a luat punga cu lucrurile acelea și ne-am despărțit pe deplin înțeleși ca a doua zi, seara, să vină la un gril.

— Și ce s-a întîmplat ? l-am întrebat pe Matei, văzîndu-l că tace. Tot nu pricep.

Matei a așteptat să iasă doctorul din odaie și a zis :

— A doua zi dimineața, pe la opt, sună la ușă șoferul lui de pe salvare care ne-a spus că „Don' Doctor vă tri-

mite pachetul ăsta". Erau cadourile oferite în seara precedentă. Matei se ridică să-şi umple paharul, rămase în picioare, mă privi zîmbind şi îşi scutură părul lung şi negru.

— Ei, ce zici ?

— Ce să zic ? făcui eu. Mi se pare destul de ciudat.

— Ei, vezi ?, oamenii sînt, după cum vezi, nişte creaţii cu multe necunoscute.

Se înserase de mult. În odaia în care ne aflam plutea în aer fumul albăstrui de ţigară, rotocoalele din pipa lui Sebastian, un iz vag de băutură, toate pe fundalul muzicii atît de variate, de bizar combinate de doctorul Paul Dascalescu.

Luc a fost cea dintîi dintre noi care a vrut să plece. Doctorul n-a lăsat-o şi a zis cu o voce dominantă :

— Încă nu ! Am o surpriză pentru voi. Nici nu-mi imaginez că n-ar putea să vă încînte.

Doctore, s-a auzit Sebastian, ai fost la înălţime. Nu văd ce ne-ai mai putea oferi.

— Tocmai asta e ! Surpriza !

S-a îndreptat spre casetofon, a oprit banda, a scos caseta şi a înlocuit-o cu alta pe care o purta în buzunarul halatului de casă. Toată operaţia asta a făcut-o cu o supremă delectare. A apăsat butonul şi în odaie s-a auzit aproape îndată un glas ca de violoncel, care recita versuri franţuzeşti. Tăceam cu toţii. Glasul de violoncel scotea sunete parcă din afund de suflet, de o muzicalitate aproape imnică. Doctorul asculta cu pleoapele lăsate. În jur se ţesuse o atmosferă de vrajă.

— Verlaine ! şopti Luc, aproape de urechea mea.

Glasul de violoncel continua beţia ritmică a poziei vers după vers, poezie după poezie.

Într-un tîrziu, cînd banda se terminase, mai bine ca să imprimările de pe bandă, l-am auzit pe Matei întrebîndu-l cu voce şoptită :

— Caseta asta de la Hugo o ai, domnule doctor ?

Doctorul n-a răspuns. A aprins lustra din plafon, pe care o stinsese înainte de a schimba caseta (rămăsese doar lumina destul de difuză a unui lampadar), ne-a umplut

paharele cu picior înalt și a zis cu satisfacție ușor ironică :

— Așa e că nu v-așteptați ?

Da, e adevărat, nu mă așteptam să aud în această seară de două ori pomenindu-se numele lui Hugo, în două medii cu totul diferite, dar legate, pe undeva, de fire nevăzute.

Băieții au ieșit zgomotoși pe ușa apartamentului, fără să țină seama de protestele doctorului Paul Dăscălescu. I-am mulțumit la plecare acestuia pentru ospitalitate și l-am făgăduit, la invitația sa, că îl voi căuta. Cît de curînd, am repetat, în vreme ce Matei, ori Sebastian, deschisese ușa liftului și ne zorea, pe Luc și pe mine, să nu mai zăbovim.

O bandă de magnetofon cu mai puțină poezie

Firește, a doua zi i-am raportat maiorului [illegible] cele ce mi se întîmplaseră în ajun. I-am vorbit despre Sebastian și Matei, despre doctorul Paul Dăscălescu. Cînd i-am pomenit numele lui Hugo a doua oară, mai ales, conturînd momentul în care Matei îl întrebase pe doctor dacă are caseta cu versurile de Verlaine de la Hugo, maiorul R..., și-a ridicat privirea spre mine, fixîndu-mă îndelung.

Terminasem de cîteva minute istorisirea întîmplărilor. Relatasem esența, sec, fără a-mi exprima opinia. Așa mă obișnuise. Întotdeauna îmi cerea o înfățișare nudă a evenimentelor. După aceea reflecta ori, după caz, după importanța pe care i-o acorda, mă întreba ceea ce cred, îndată ce sfîrșeam ultima frază. Acum tăcea. Rămăsese mobil, țigara ardea încet în scrumieră, cu fumul albăstrui spiralat.

— Ce crezi ? a zis într-un tîrziu. Acest Hugo pomenit mai întîi de băieți, apoi de unul dintre ei doctorului, este oare și aceeași persoană cu omul nostru ?

— Tovarășe maior, să vă spun drept, ar putea să fie și ar putea să nu fie.

— Adică o simplă coincidență ?

— Da și nu, am zis eu.

— Cum așa ?

— Foarte simplu. Cînd Matei l-a întrebat pe Sebastian dacă a plecat Hugo, înclin să cred că era vorba de Hugo van Dermeer. Deși și aici coincidențele ne-ar putea juca festa. Știu eu ? Parcă mai puțin probabil, dar cînd Matei

i-a pomenit doctorului Paul Dăscălescu de discurile cu versuri de Verlaine, numele de Hugo poate fi o simplă întîmplare. Acest medic, fără îndoială are relații cu străini, ori cu oameni care călătoresc în occident, pentru că, în primul rînd el a spus-o, lăudîndu-se copilărește cu toate fleacurile acelea. Pe de altă parte, e limpede că băuturile, spray-urile și celelalte sînt de proveniență străină.

— Ei și ? mă întrerupse iritat parcă maiorul R... Nu poate omul să aibe în casă asemenea lucruri ?

— Poate, de ce să nu poată ? i-am răspuns eu. În definitiv, dacă e om cinstit, cine îl oprește.

— Evident, zice maiorul. Și-apoi faptul că le expune pur și simplu primului venit, cum erai pentru el, e grăitor de la sine.

— Parcă așa ar fi, ori ar putea fi, zisei eu. Totuși mă întreb de ce nu i-a răspuns lui Matei, dacă le are de la Hugo sau nu ?

— Văd că începi să te contrazici, nu mă lăsă maiorul.

— Variantele, amîndouă, trebuie să admiteți că sînt posibile, n-am cedat eu.

— Asta așa e.

Urmă apoi o perioadă de tăcere, fiecare cu firul reflecțiilor sale. Aș fi vrut după un timp să vorbesc, dar ceva mă reținea în atitudinea maiorului, în atmosfera care se crease. Parcă, joc al absurdului, în tăcerea prelungită, epuizasem toată țesătura supozițiilor și nu mai vedeam, imaginar, decît picioarele lungi ale lui Luc, cum le strînsese sub ea și linia svîcnindă înspre șolduri peste coapse. Luc ! Zisese că vrea să mă vadă. Ce vrea să-mi spună ?

— Pari cam absent, băiete ! auzii glasul maiorului. Urmărește-mă ! Iată ce îți spun. Trebuie să afli dacă este vorba de Hugo van Dermeer, în ambele situații relatate. Iar dacă așa este, cum au ajuns, atît cei doi adolescenți, cît și doctorul acela să-l cunoască pe acest om ?

— Am înțeles, tovarășe maior, spusei spășit și surprins de intuiția șefului meu. Cum naiba știuse că gîndurile mele o luaseră razna ?

— Îmi permiteți, tovarășe maior ? am zis eu. Și la semnul de încuviințare, am continuat : Sînteți convins că acest olandez...

— Ori pretins olandez, m-a întrerupt maiorul R... Dar, te ascult.

— Da, acest olandez, ori pretins olandez, ar urmări vreo acțiune îndreptată împotriva statului nostru, chiar dacă s-ar dovedi că băieții, Matei și Sebastian, pe de o parte, iar doctorul Paul Dăscălescu pe de altă parte, îl cunosc personal ?

— Hm ! făcu maiorul R... Convins zici ?... E cam mult spus. Oricum, cînd vei afla ceea ce știu eu la ora aceasta, cred că și dumneata vei avea o altă optică de anvamblu.

L-am privit cu mirare. Maiorul s-a ridicat liniștit de la birou, s-a apropiat de o măsuță pe care nu zărisem un magnetofon de serviciu și a apăsat clapa. Un fîșîit scurt, apoi am auzit această conversație între doi bărbați :

— „Domnule Profesor, sînteți mulțumit de stadiul actual al cercetărilor dumneavoastră ?“

Pauză. Pneurile automobilului se auzeau rulînd pe una din străzi.

— „Într-o oarecare măsură, da“, se auzi vocea marelui savant. „Pregătesc cîteva experiențe, care, dacă îmi reușesc, nu sînt departe de o descoperire epocală.“

Pauză. Cealaltă voce spuse :

— „Credeți că omul din eprubetă își va face apariția în anii ce vin ?“

— „Nu. Nu cred că e posibil.“

Pauză. Apoi iar vocea Profesorului.

— „Dar sînt ca și convins că într-un viitor nu prea îndepărtat, vom ajunge să corectăm cel puțin cîteva anomalii la nivelul materialului ereditar uman.“

— „Da. Cam în sensul acesta a fost și comunicarea pe care ați făcut-o în primăvară la Congresul internațional de genetică de la San Francisco. Ce vîlvă a stîrnit ! Cît de căutat ați fost atît de celebrii dumneavoastră colegi străini, cît și, mai ales, de presă.“

Pauză.

Profesorul :

— „Nu pot suferi nici un soi de publicitate. Se reped ca rechinii asupra ta. Curiozitatea oamenilor de știință e

altceva, însă. Dar sînt anumite limite peste care n-am putu trece."

Pauză. Se auzi mai clar pe bandă rumoarea străzii.

Cealaltă voce reluă :

— „Știu că un prim succes de perspectivă în direcția igienei genetice a fost obținut cu trei ani în urmă într-un laborator din Statele Unite. Cercetători de la Institute of Health din Bethesda — Maryland au reușit să vindece, ce-i drept, numai în eprubetă, o boală metabolică congenitală."

— „Da. Celulele bolnave fuseseră prelevate de la un pacient al cărui organism nu era capabil să descompună lactoza. Tulburarea se datorește lipsei unei enzime și duce la imbecilitate și chiar la moarte, dacă pacientul nu respectă de la naștere un regim alimentar fără lactoză. Faptul se explică prin aceea că din materialul genetic al bolnavului lipsește hormonul de sinteză a complexei molecule enzimatice."

Pauză. Cealaltă voce :

— „Cum credeți că se vor putea remedia toate aceste tragice urmări ? Mă întreb dacă este posibil. Cel puțin pentru generația de după noi."

— „Este posibil. Și încă mai poate apuca și generația mea această descoperire. Dacă vom reuși să reîmplantăm pacientului celulele reparate, boala va fi practic vindecată."

În această clipă maiorul R... îmi spuse puțin repezit :

— Acum fii foarte atent !

— „În fond", se auzi în continuare vocea Profesorului, „acest pas nu mai reprezintă în momentul de față decît o chestiune de timp."

— „Domnule Profesor", se auzi cealaltă voce cu o nuanță nestăpînită de uimire. „O asemenea realizare atît de curînd ? ! E nemaipomenit. Și apoi ați spus : dacă vom reuși să reîmplantăm... adică, o, Doamne, dumneavoastră lucrați, oare în acest domeniu prin cercetările pe care le efectuați în prezent ?"

Aproape îndată, vocea Profesorului se auzi :

— „Să lăsăm discuția. Restul mă interesează numai pe mine."

Pauză. Prelungită pauză.

Credeam că banda redase toată convorbirea și tocmai voiam să vorbesc, cînd maiorul R... îmi făcu semn să tac. Într-adevăr, aproape îndată se auzi vocea Profesorului :

— „Dar, bine, doctore, văd că în loc să mă duci acasă la mine, mă porți pe străzi, în mod inutil."

Cealaltă voce :

— „Domnule Profesor, pe Bulevardul Eroilor, la punctul de intersecție cu Hotelul Astoria se fac reparații la conductă, de aceea am ales un drum ocolit."

Maiorul R... se ridică din fotoliu calm și apăsă pe clapa magnetofonului, oprind derularea benzii. Urmă un răstimp de tăcere. Eu continuasem să stau nemișcat, iar maiorul R... începuse să se plimbe prin biroul spațios. După o vreme, se opri în fața mea și mă întrebă :

— Crezi că în punctul de intersecție de care se amintea adineauri s-au făcut, într-adevăr, reparații ?

— Nu știu, zisei. Nu știu cînd a fost înregistrată această convorbire și nici nu cunosc dacă au fost lucrări în acel loc.

— Să-ți spun eu, continuă maiorul R... Convorbirea s-a înregistrat acum două zile și pot să te asigur că în ultimele șase luni, pe întreg bulevardul n-a fost necesară nici o lucrare de nici un fel.

— Atunci ? zisei.

— Atunci ? Ce te mai întrebi ? E limpede că Profesorul a fost purtat pe drumuri ocolite, ca să se poată afla cît mai multe în legătură cu cercetările sale.

— Așadar, persoana care îl însoțea a urmărit în mod premeditat un anumit scop.

— Fără îndoială. Dar, se miră maiorul R..., cum ? N-ai recunoscut cealaltă voce ?

Am rămas o clipă descumpănit.

— Tovarășe maior, nu-mi dau seama de ce apare schimbată, dar înclin să cred că este vocea doctorului P...

— Genială deducție, făcu ironic maiorul R... Da, e puțin schimbată, e adevărat. Poate din cauza poziției sale față de microfon. Am să văd. Banda am primit-o ieri. A fost găsită de un medic din anturajul Profesorului. Ascultînd-o, acesta și-a dat seama că intervin în joc forțe

care depășesc interesele institutului și a predat-o organelor noastre.

— Deci, după plecarea lui Hugo van Dermeer.

— Da, după, răspunse sec maiorul R...

— Trebuie să admiteți, tovarășe maior, că bănuielile mele în ceea ce îl privește pe doctorul P... încep să prindă contur, am zis, nu fără satisfacție.

— Deh, s-ar putea. O să vedem.

— Mi se pare că doctorul P... este foarte interesat de cercetările Profesorului, reluai.

— Vom consulta specialiști în acest domeniu.

— Mă întreb ce interes are doctorul P... să înregistreze convorbirea.

— Ori convorbirile, completă maiorul R...

— Ceva urmărește el, fără îndoială. Aveți motive să credeți, tovarășe maior, că au fost mai multe înregistrări de acest fel ?

— Motive ? Prezumții, da. Dar mă întreb în care alt loc s-ar mai fi putut înregistra. Pentru că Profesorul are mașina institutului, iar doctorul P... numai accidental îl însoțește uneori.

— Dacă are drept scop o acțiune sistematică, gîndită și perseverent urmată, nu se mărginește numai la momente accidentale, zisei.

— Asta așa e, îmi răspunse maiorul R...

— Ce hotărîți ?

— Deocamdată ocupă-te de tinerii aceia. Între timp am să dispun verificarea doctorului P... Te voi ține la curent. Te aștept mîine dimineață.

Am salutat și am ieșit din biroul său.

Mi-am petrecut toată după-amiaza în regiunea lacurilor de la marginea marelui oraș. Singur. Nu mai suportam spațiul închis al garsonierei mele și am ieșit. Eram stăpînit de o stare de agitație accentuată și, mă cunosc, în astfel de minute lungi ori ceasuri întregi, nu puteam îndura prezența nimănui. Ca împins de la spate de mîini nevăzute, m-am urcat în primul troleibuz care mergea spre lacuri. Era o zonă întinsă de apă și verdeață, de pomi și alei foarte bine îngrijite, unde mă sim-

... în largul meu în astfel de stări psihice. Cîmpia fără ... parcă din această parte a oraşului îmi dădea o ... de nemărginire, care îmi aducea liniştea lăun... necesară restabilirii echilibrului. Deobicei aici nu ... nu beam nimic, voiam să-mi aerisesc şi ochii şi ... Am coborît grăbit din troleibuzul aproape gol ... acest capăt de traseu şi am pornit pe una din alei care ... cu mici sinuozităţi, la ţărmul lacului. Nu era nici ... nici răcoare. Am căutat un loc singuratic şi m-am ... direct pe iarbă. În jur fremătau uşor plopii, păliţi ... galbenul toamnei. Apa era liniştită. Mi-am lăsat pri... să alerge fără o ţintă precisă pe luciul sidefiu. În... încet, calmul acesta indicibil care se ridica din res... apei, cerului şi pămîntului, ca un abur aproape ... alizat, îl simţii trecîndu-mi în oase şi în carne. Am ... rat cu gura deschisă, de cîteva ori. Nu ştiu cît timp ... durat acest complicat proces osmotic, dar important era ... că îmi redobîndii starea interioară propice reflecţiei.

Aşadar, după cum intuisem, doctorul P... era foarte ... sat de mersul cercetărilor întreprinse de marele sa... român : interesat într-un asemenea grad, încît în... pe bandă convorbirile (cîte oare reuşise ?) E ... de că doctorul P... urmărea ceva. Ce anume ? Acela ... trebuia să afle, eram eu. Ce făcea doctorul P... cu ... sau benzile pe care înregistra convorbirile cu Pro... ? Şi mai întîi unde le înregistra ? Numai în auto... său personal ? Puţin probabil. Profesorul avea ... a institutului cu şoferul angajat de acest institut. ... în ziua înregistrării benzii pe care o ascultasem ... mersese în automobilul dr. P... ? Fusese ma... institutului defectă ? Ori şoferul indisponibil în acea ... ? E foarte probabil. Pentru ambele ipoteze... Ce-ar pu... face doctorul P... cu benzile pe care se înregistrau ... birile cu Profesorul ? Începusem să cred că banda ... ajunsese în posesiunea noastră nu era singura, nu ... fi singura. Două mi se păreau probabilităţile : Ori ... pentru scop personal, ori se slujea de ele pentru atin... unui ţel. Prima variantă mi se contura ca posibil ... numai dacă doctorul P... era un dezechilibrat min... ceea ce nu mi se păruse în discuţiile avute cu el —

dar mai știi ? Sau un maniac colecționar de piese ce vor deveni cîndva celebre ? Ceea ce iarăși nu prea puteam admite, concluzionai pînă aici, smulgînd un fir de iarbă pe care îl strivii între dinți. Gustul acesta amărui l-am savurat îndelung, după un obicei deprins în copilărie. Care era scopul vizat de doctorul P... prin înregistrarea pe bandă a unor convorbiri cu marele savant român ? Înlăturînd primele două supoziții, nu puteam decît să-l bănuiesc de intenții absolut condamnabile. Care ar putea fi acelea ? Greu de spus. Intenția de parvenire, indiferent de mijloacele utilizate ? Nu este exclus. Cum s-a spus, în umbra marilor copaci, nu te poți dezvolta plenar. Se simțea doctorul P... eclipsat de Profesor ? Mai departe n-aveam, pînă în acest moment, nici o bază pe care să construiesc.

Cînd am privit în jur, mi-am dat seama că se înse rase. Umbrele se lungiseră pe suprafața lacului și treptat treptat își pierdeau conturul, topindu-se una într-alta. Se făcuse răcoare. M-am ridicat alene de pe iarbă, un picior îmi amorțise. Am pornit încet pe una din aleile care du ceau spre ieșirea din parc. Lume puțină. Perechi înlăn țuite tandru, ori visători însinguraţi. M-am urcat în pri mul troleibuz și am coborît în centrul marelui oraș. Am intrat într-un restaurant și, după o cină frugală, m-am dus acasă. Am ascultat muzică. Mi-am reamintit de doc torul Paul Dăscălescu și de tinerii mei prieteni (și ai lui deopotrivă), de Luc, oare ce avea să-mi spună ? Am citit cîteva poezii din ultima carte a unui prieten, m-am gîndit la Ursula (interesantă fată) și într-un tîrziu am adormit. A doua zi dimineața n-a fost greu să aflu atelierul de artă decorativă unde lucra Matei. Pe la ora 11 eram la el. L-am găsit înfuriat, în fața unei mese lungi, pe care îm prăștiase niște machete chiar în clipa intrării mele. Se vede treaba că omul cu care discutase, ori se certase, un tip cam trecut, uscat, deșirat, cu priviri ce te ocoleau, îi provocase această stare. Nu mi-l închipuiam pe Matei o fire explozivă. Mai degrabă părea un temperament calm liniștit, îndurător.

— Te salut, Matei, i-am zis, întinzîndu-i mîna.

A stat o clipă descumpănit, parcă nu m-ar fi recunoscut, ori parcă nu se aștepta la această vizită.

— Am avut treabă la atelier, m-a rugat un cunoscut să-i fac un serviciu, și te-am zărit prin ușă. Ce faci ?

Matei s-a înseninat puțin, mi s-a părut că se simte stingherit, probabil își dădea seama că asistasem, fără voia mea, la scena petrecută. Mi-a strîns mîna și mi-a zis :

— Salut. Scuză-mă, dar nu mă pot înțelege deloc cu oamenii de aici, nu mă lasă să fac nimic, să realizez nici un proiect. S-au obișnuit într-o manieră, s-au încheiat într-un șablon din care nu vor să mai iasă. Iată de ce te-apucă greața să mai privești într-o vitrină.

— Ei, lasă, dacă stărui într-un lucru frumos, e imposibil să nu reușești pînă în cele din urmă. Trebuie să știi să-i convingi.

— Fugi de-acolo ! Ți-ai găsit pe cine să lămurești. Dar să vorbim mai bine despre altceva. Ce faci ? N-ai timp să bem o cafea împreună ? Vreau să fac o pauză.

— De acord, i-am zis. Ești invitatul meu. Să mergem.

Matei n-a mai spus un cuvînt, n-a aruncat nici măcar o privire spre omul acela cu care se certase și care nu se mișcase din locul în care îl găsisem. Am ieșit în stradă.

— Știu eu o cafenea simpatică, la cîțiva pași de aici. Nu e cine știe ce, sper că nu ești pretențios, a zis Matei, întorcîndu-și capul spre mine și scuturîndu-și pletele frumoase, negre cu reflexe albăstrii.

— Nu. Fii liniștit, i-am răspuns.

— Mai ales că se face o cafea grozavă. E un turc, care o fierbe în nisip, în ibric de aramă, cu tot dichisul. O să vezi. Sînt convins că o să-ți placă.

— Matei, o cafea bună o prețuiesc ca pe o fată aleasă.

— Ei, te cred, răspunse el zîmbind, cu ochi luminoși, mici. Nu prea o găsești pe toate drumurile.

După cîteva minute, pe o străduță lăturalnică, într-un gang ferit de zgomot și circulație, am intrat într-o încăpere destul de modestă (avea pe geamul vitrinei vopsit un turc în atitudine clasică, alături cu o ceașcă aburindă). Erau numai cinci, ori șase măsuțe, cu taburete joase. Lumina odihnitoare, și suficient de aerisită. Ne-am așezat,

apoi Matei s-a răzgîndit parcă, s-a ridicat de la masă, e
am protestat, dar el a zis :

— Știu, plătești tu, dar lasă-mă pe mine să comand
să vorbesc cu Ibrahim. Sîntem buni amici. Fii liniști
Îți voi face această plăcere. Și rise cu toți dinții lui ma
și albi. Și iar își scutură o șuviță căzută pe frunte.

— Matei, te rog și cîte un coniac mic.

El mi-a făcut un gest cu mîna, în sens că știe, ce să-
mai învăț eu.

— Ce zici ? m-a întrebat Matei încîntat, după ce n
s-a adus cafeaua și eu sorbisem odată din ceașcă.

— Ce să zic ? am răspuns. E pur și simplu formida
bilă. Are o aromă de te trimite direct într-o mie și un
de nopți. Turcul tău m-a cîștigat de client. Poți să i-
spui.

Nu era nevoie, pentru că Matei mi-a făcut semn s
privesc spre bufet și l-am văzut pe Ibrahim, care, pasă
mi-te, ne urmărise tot timpul, rîzînd cu gura pînă l
urechi și făcîndu-ne temenele, cu palmele adunate i
dreptul sternului.

Ne sorbeam în liniște cafeaua. Matei mi-a întins
țigară dintr-un pachet de Kent.

— Fumezi mult ? l-am întrebat.

— Aproape un pachet pe zi, mi-a răspuns. Deși n-a
trebui. Sufăr cu ficatul (am avut o hepatită în copilări
nu de mult o nevroză. Nici cu tiroida nu prea sta
grozav.

— Iartă-mă, atunci de ce nu te îngrijești ?

— Parcă poți ? Am început diverse tratamente, da
n-am răbdare să le duc pînă la capăt. Iar la atelier, a
văzut. Aproape zilnic, aceeași tensiune.

— Cîștigi bine ? l-am mai întrebat. Și arătînd spr
pachetul de Kent : Te costă cam mult, nu ?

— Nu mi se întîmplă prea des. Le am de la tata. D
cîștigat aș putea, dar mi-ar trebui un atelier al meu, bi
utilat. Aș face gravură, ceramică.

— Ar fi ceva. Dacă ai niște lucruri care să justifice
intervenție, aș putea vorbi, cred, cu oameni cunoscuț
care să te ajute să lucrezi într-un atelier de stat. Ce zici

— Asta e, că nu prea am. Ce atelier de stat ? Mare
ncefală. Să te lase să lucrezi liber. Apoi după o pauză stîn-
nitoare pentru el : Nu vrei să vorbim despre altceva ?

— Desigur. Matei. Ce face Sebastian ? L-ai mai văzut ?

— Locuim în același bloc, pe aceeași scară. Eu la unu,
la șapte. Îl cunoști de mult ?

— Eu ? Nu prea. Și i-am povestit pe scurt întîlnirile
noastre. Oricum, mi se pare un tip cam ciudat.

— Un tip cam ciudat, repetă Matei cu ironie. Face
pe cel deștept. E un înfumurat. De cînd a murit taică-său,
a scăpat caii, cum se spune. Deși, recunosc, a realizat mai
mult decît mine. Îngîndurat, spuse : Are o voință nemai-
pomenită și trage ca un taur. E sănătos tun.

— În fond, ce face ? zisei.

— E elev la liceul de germană. A colindat nu știu
cîte școli. A fost și la „Tonitza". E adevărat că se descurcă
bine în franceză, engleză (vara e disc-jokey pe litoral)
și germană. Acum are o pasiune nouă : bridge-ul. Parti-
cipă la un campionat. Cum vine de la școală, mănîncă și
gata. Se mai întoarce pe la miezul nopții. După care
se-apucă și citește Readers Digest, ori pictează.

— Dar cînd mai învață ?

— Dracu știe ! În troleibuz, probabil, și în pauze, la
școală.

— Din ce trăiește ? Mama sa lucrează undeva ?

— Da, e funcționară. Și mai are o pensie modestă de
la taică-său, care a fost jurist. Picta și el. Dar, ce, aia era
pictură ? făcu Matei cu dispreț. O bîlbîială neoclasică.

Fără valoare, am intervenit, nu fără umbră de iro-
nie, pe care Matei păru că nu o sesizează.

— În schimb Sebastian, continuă Matei, are cîteva zeci
de chestii ultramoderne. Tipul primește o serie de reviste
și albume, e la curent cu tot ce e nou în plastica occiden-
tală. Așa cred.

Nu mi-a scăpat accentul de invidie din vocea lui Matei.
Coniacul se terminase. Matei fuma foarte mult. Uneori,
țigară de la țigară. Fața lui suptă, triunghiulară, căpăta
rimel și cînd palori accentuate.

— Nu zău, am revenit, nu vrei să vorbesc pentru tine
(am buni cunoscuți la U.A.P.) să intri într-un atelier ?

Matei m-a privit cam chiorîș :

— Nu, nu vreau. N-am nevoie de dădăceală !

Și ochii lui mici, negri, se strînseră, pînă deveniră lamă lucie de cuțit. Am căutat să schimb vorba.

— M-ar interesa, așa, pentru informația mea, revi tele pe care spui că le are Sebastian. Crezi că mi le dă

— S-ar putea. De fapt nu sînt ale lui, mai bine-zi nu toate îi aparțin. Dealtfel a primit un teanc nu d mult, de la un cunoscut care s-a întors în occident.

— S-a întors în occident ? Cum vine asta, adică nu cetățean român ?

— Ei, prea vrei să știi multe, îmi întoarse vorb Matei. Nu vrei să mai bem un coniac ? E rîndul me acum.

— Știu eu ? Nu te grăbești ?

— Nu. Mai pot sta. Nu am nici un chef să mă duc atelier. Mi-e lehamite.

Și se ridică alene de pe taburet, îndreptîndu-se spr bufetul unde Ibrahim își avea mica lui împărăție.

Am privit în jur. Între timp cei care intraseră au plo cat după ce își băuseră cafeaua. Se vede că amabilul tur reușise să-și formeze o clientelă statornică. Acum mă erau doi tineri, un băiat și o fată, la o măsuță retra Sorbeau din ceașcă și fumau. Matei, după ce reveni

— Amicul nostru are și niște benzi cu care se laud Mie, să-ți spun drept, nu-mi plac toate.

— La Sebastian te referi ?

— Da, la el. Am vorbit atît despre el, dealtfel v că te interesează.

— Nu în mod special, am răspuns. Mărturisesc că mi îmi place Sebastian.

— Da, cu toate că e de multe ori un specimen scîl bos, cu ifose, nu se abține Matei. Dar să știi că totuș cîteodată, ne înțelegem bine, chiar foarte bine.

— Ce benzi spuneai că are ?

— Destule. A procurat recent muzică de jazz : Coun Basie, apoi Stan Getz.

— Are relații, nu se joacă, băiatul nostru, am zi

— Nu e prost. Se descurcă. La plecare Hugo i-a lăsat... Matei se opri, ca și cînd ar fi vorbit prea mult.

— Ei, ce i-a lăsat ? Cine-i acest Hugo ?

Tăcere. Matei privea peste umărul meu, în gol. Țigara îi fumega ușor printre degetele lungi subțiri, iar șuviță rebelă îi acoperise aproape ochiul stîng. N-am mai stat pe gînduri și am spus pe un ton neutru :

— Cunosc și eu un Hugo. Hugo van Dermeer.

Și am sorbit din paharul de coniac, privind ca din întîmplare în ochii lui Matei. Mi-a suportat privirea. O clipă numai, după aceea a înghițit coniacul pe nerăsuflate, s-a ridicat și a zis :

— Să mergem. Am stat destul.

Confesiunile unei tinere fete în floare

„Mi se spune Cuore. Cine mi-a zis astfel întîia oară ? Luc ? Parcă Luc. Ea pretinde că mi se potrivește acest nume ca o mănușă. Că are o perfectă acoperire sonoră a ceea ce reprezint eu în esență. Așa o fi ?

Nu știu ce m-a apucat să scriu un jurnal. Pentru că așa obișnuiesc fetele de vîrsta mea ? Poate. Dacă ar afla Luc, s-ar indigna. Ea vrea să-i mărturisesc toate întîmplările, toate gîndurile mele cele mai intime. Dar e cu putință așa ceva ? Nu cred. De multe ori sau, ca să nu exagerez — uneori, nici ție însăți nu-ți mărturisești toate impulsurile, dorințele, gîndurile, care vin, ca din senin, uimindu-te. Unele parcă nici nu sînt ale tale. Altele te înspăimîntă pur și simplu. Oare toate fetele de vîrsta mea sînt astfel ? Nu. Cele mai multe, majoritatea, cred, sînt pure. Dar ce înseamnă să fii pur ? Sufletește, trupește ? Ori amîndouă la un loc ? Să mă acuze cine o vrea, de cinism. Eu, așa cum sînt, cu toate epitetele ce mi se aruncă în față, sau în spate, mă consider o ființă pură. Sufletul meu e pur ca lumina sfîntă a soarelui.

Cînd a murit mama aveam unsprezece ani. Doamne, ce nenorocire ! Oare există o alta mai mare pe pămînt decît să-ți pierzi, pentru totdeauna, o ființă atît de iubită ? Poate dacă ar fi trăit mama, nu decădeam astfel. Dar mă revolt. Am spus că mă consider o ființă pură ! După ce mama n-a mai fost, m-am simțit făptura cea mai singură din lume. Tata, absorbit de treburile lui, parcă nici nu m-ar avea. De cîteva ori pe săptămînă ne vedem ? N-aș pu

lor spune. Citeodată, am impresia că săptămîni întregi nici nu ne zărim. Parcă am trăi la alt capăt de pămînt, nu în aceeași casă. Așa l-am pomenit de cînd mă știu. Citeam în ochii mamei o tristețe fără margini. Mai tot timpul și-l petrecea cu mine. Cred că numai cînd simțea nevoia să se odihnească, mă lăsa singură. Aveam tot ce ne trebuie, tata a cîștigat foarte bine întotdeauna, cel puțin așa îmi închipui, n-am dus lipsă de nimic, în casa noastră se găseau din belșug de toate. Numai mama era foarte tristă. Mă strîngea deseori la sînul ei și mă îmbrățișa cu deznădejde. Și mă săruta, și mă cerceta cu ochii ei mari, negri și atît de triști.

Ce bună a fost cu mine ! M-a învățat să vorbesc și franțuzește și englezește. Avea atîta răbdare. M-a învățat să-mi placă muzica. Doamne, ședeam ore întregi amîndouă și ascultam concerte de pian și de vioară. Întîi nu am înțeles nimic. Dar stăteam nemișcată din respect pentru mama, probabil, văzînd că atunci, în acele clipe, ochii ei devin luminoși, iar un surîs de nedescris îi înseninа chipul. Mai tîrziu mama a început să-mi explice. Și cred că am învățat să înțeleg, ori să simt muzica, ori să-mi placă, de timpuriu. Dar cărțile cu basme, de poezii, de călătorii !

Dacă n-aș fi cunoscut-o pe mama, eram un om pierdut. Nu. Eram un om ca mulți alții. Pentru tata, nici mama n-a existat. Numai preocupările lui.

După moartea mamei, tata a adus în casă o rudă îndepartată să aibă grijă de mine. Apoi nu s-a mai interesat nici de această rudă, nici de mine. După ce am mai crescut și am intrat la liceu, aproape că nici eu nu-l mai vedeam. Ne despărțeau foarte mulți ani, preocupările noastre și multe camere. Eu locuiam la etaj, singură în vila noastră. De atunci sînt un om independent. Ce noroc că am cunoscut-o pe Luc. Știu că nu mă aprobă în multe din acțiunile mele, dar sînt convinsă că mă înțelege.

Se spune despre mine că sînt o fată ciudată. Nu știu îmi dau seama de ce. E adevărat, colegele mele, în afară de Luc, nici una nu mi-e prietenă. N-am izbutit să mă apropii de ele. Băieții, niște înfumurați, ori lipsiți de haz.

Dintre toți pe care îi cunosc, îmi place Daniel. E foarte serios și e mort după automobile. E student la Poli. Cred că știe ce vrea. Dar cu el nu pot fi prietenă. Are alte preocupări, altfel vede viața. E un tip care a făcut sport, de aceea, zice, nu fumează, nu bea cafea, are o viață ordonată. Numai motoarele de automobile și toate tipurile de autoturisme îl interesează. Zice că vrea să fie pilot de încercare. Am auzit că a participat, zilele trecute, la un raliu la Brana și a ieșit pe primul loc. Trebuie să-i trimit o felicitare.

Ce paranteză lungă am făcut ! Am vrut să scriu altceva. Așadar, aveam 15 ani. Ieșisem cu scuterul în afara orașului. Era spre vară. O zi frumoasă, senină. Nu mergeam cu viteză prea mare. Totuși vîntul îmi răvășea părul și-l simțeam cum pătrunde răcoros pe sub mîneci, de-a lungul brațelor, înfiorîndu-mă. Bluza subțire îmi tremura deasupra sînilor. Eram o fată care atrăgea. Nu sînt și nici nu am fost vulgară. Ciudățenia mea emana un fluid deosebit. Așa mi-a spus un profesor foarte tînăr, ceva mai tîrziu.

Nu știu cît timp am mers, lăsîndu-mă în voia celor o mie de brațe ale vîntului, cînd m-am hotărît să mă opresc. Eram la marginea unei cîmpii, cosite de curînd. Iarba nu fusese încă strînsă și rămase așa cum căzuse sub coasă. Am lăsat scuterul proptit de pămînt și am pornit printre dîrele late, verzi, de iarbă plină de sevă proaspătă. Un miros crud de seve și sucuri amărui m-a întîmpinat învăluindu-mă. Am mers, am mers, cu nările dilatate, cu mîinile întinse, cu ochii închiși, cu gura deschisă, lacomă, respirînd. M-am trezit cînd cineva mă cuprinsese în brațe. Am țipat și am ridicat pleoapele.

— Dacă ar fi noapte, aș zice că ești lunatecă, am auzit vocea bărbatului care nu-mi dădea drumul. Și apoi a rîs. Un rîs cum nu mai auzisem. Ochii lui mă priveau de foarte aproape și îi simțeam respirația arzîndu-mi obrajii. Era înalt, se aplecase asupra mea și avea părul ca de aur, cu fir lung.

— Dă-mi drumul, am strigat și am început să-l izbesc cu pumnii în piept.

Am auzit iar rîsul acela care mă nedumerise şi mă speriase. Dar nu mi-a dat drumul, dimpotrivă s-a aplecat şi mai mult asupra mea, m-a strîns cu braţe puternice, ca un cerc de fier, m-a cuprins şi mi-a strivit buzele cu gura lui.

A fost primul bărbat pe care l-am cunoscut.

Îmi place să intru singură în cofetării sau cafenelele de la marginea oraşului. În vacanţe plec deseori în oraşe pe care nu le cunosc. Pe ţărmul mării am cunoscut tot felul de oameni. Un marinar irlandez, tînăr, cu păr şi barba roşcată, a fost al doilea bărbat cu care am făcut dragoste. Am făcut-o din curiozitate. Primul îmi lăsase un gust amar de străniu, de neverosimil. De multe ori după aceea mă întrebam dacă totul se petrecuse în realitate, ori fusesem prada unui vis nebunesc. Acum, în port, unde stătusem la o masă în semiobscuritate, într-o cafenea, privisem îndelung pe acel bărbat cu plete şi barbă roşcată, la fel stătea singur în faţa unui pahar. De la un timp am început să ne privim deschis, fără jenă. A venit, după ce şi-a luat paharul, şi s-a aşezat în faţa mea. Am continuat să ne privim. Mi-a oferit ţigări. N-am scos o vorbă. Mai tîrziu s-a ridicat de la masă, m-a prins de mînă. Eu l-am urmat fără a sta pe gînduri. Mi-a plăcut.

Nu ştiu ce se întîmplă cu mine. Mi-am pierdut copilăria. N-am avut cînd să mi-o trăiesc după moartea mamei. M-am trezit, în cîţiva ani, că văd lucrurile, întîmplările, relaţiile dintre oameni, cu alţi ochi decît colegii şi colegele mele. Îi invidiam pe unii cît pot fi de copilăroşi. Dar erau ei înşişi. Eu nu mai eram. Aveam uneori impresia că trăiesc viaţa altcuiva şi nu propria mea viaţă.

De la un timp, ca sub prada unei voinţe ce mă depăşea, plecam de acasă. Lipseam cîte două, trei zile, mă urcam în tren şi porneam fără ţintă. Coboram nu la gara indicată pe biletul de tren, ci acolo unde mi se năzărea. După ce reveneam, mă cuprindea o scîrbă nesfîrşită de mine însămi. Intram în baie, umpleam cada cu apă cît mai fierbinte, azvîrleam cîteva tablete de şampon şi intram în

vană înecîndu-mă în spumă. Îmi frecam pielea pe întreg trupul cu un burete aspru, de parcă vroiam să înlătur orice urmă a unei atingeri străine. Lacrimile mă podideau, se prelingeau sărate pe obraji, pe buze, se amestecau cu apa și spuma verzuie cu miros de levănțică. Atunci simțeam atît de puternic prezența mamei, iar ochii ei, nefiresc de triști mă învăluiau într-o privire sfîșietoare, care apoi dispărea ca într-o ceață".

Cînd am terminat de citit paginile acestea pe care mi le adusese Luc, nu mai știam ce să cred. Am rămas cu filele în mînă, tăcut. Eram amîndoi pe o bancă singuratică dintr-un parc imens. Am privit-o pe Luc. Plîngea înăbușit, cu suspine mici. Nu i-am spus un cuvînt. Ce se întîmplă cu aceste tinere fete ? Pe ce drum mergeau ? O responsabilitate enormă parcă mă copleșea. Am căutat să-mi revin. Am întins paginile lui Luc, dar în mișcarea oarecum stîngheră, ultima a căzut pe iarbă. Cînd m-am aplecat s-o ridic am observat pe contrapagină următoarele cuvinte : „Doamne, nu există oameni pe acest pămînt ? Dacă există, scoate-mi în cale unul. Și acela să fie omul meu".

— Luc, de unde ai aceste file ? Ți le-a dat Cuore ?

Luc și-a descoperit încet fața din palme, șuvițele de par erau resfirate umed peste obraji și m-a privit foarte ciudat. Credeam atunci că este foarte impresionată, răvășită în toată ființa ei. Așa credeam atunci, fără să pot intui realitatea, care avea să se arate și mai cutremurătoare.

— Nu, nu mi le-a dat Cuore. I le-am furat. Apoi, fără să-și zvînte obrajii de lacrimi : Știi, Dan, uite, acum parcă încep să regret că ți le-am dat. Cred că am făcut o mare imprudență. Și mai cred că este ireparabilă.

— Luc, nu înțeleg. Ce vrei să spui cu asta ?

— Lasă. Poate e mai bine așa. Dar nu cred. Nu, nu insista, te rog, astăzi mi-e de ajuns. Orice ai face, orice ai zice, nu mai scot un cuvînt despre... Cuore.

Firește, mi-am dat seama că nu are rost să mai stărui. Cel puțin acum.

— Vrei să mergem ? am întrebat-o într-un tîrziu.

A înclinat din cap :

— Dacă vrei, du-te. Eu mai rămîn.

N-am plecat. Nu puteam s-o las singură. Ceva din mine spunea că nu trebuie s-o las singură. Am rămas alături, pe banca aceea din parcul imens, în acest început de primăvară. Fiecare cu gîndurile lui. Era o vreme frumoasă, cu soare. Copacii înfrunziseră. Castanii aveau florile mari deschise. Mi-am rotit privirea într-un semicerc larg, care cuprindea și cerul și pămîntul. Ce se petrece cu aceste ființe ? mă întrebam obsedant. Pe Luc nu o mai văzusem de cîteva luni de zile. Treburile mele nu-mi lăsaseră un răgaz. Ea mă căutase de cîteva ori la telefon. Lipsisem un timp mai îndelungat din oraș e adevărat. Maiorul R.... îmi încredințase altă misiune, pe care tocmai o dusesem la capăt. Luc insistase în ultimele zile să ne vedem și, cum n-aveam acum motive să amîn revederea noastră, iată-ne aici. Nici pe băieți nu-i mai întîlnisem de mai multă vreme. Doar o dată, întîmplător, pe Sebastian. Era grăbit, mergea la bridge. Am stat cîteva clipe de vorbă, l-am invitat să bem o cafea, dar m-a refuzat categoric și mi-a promis că mă va căuta :

— N-avea grijă, bătrîne, te calc, cît de curînd.

— Ce face Matei ? Dar doctorul Paul Dăscălescu ? l-am întrebat. I-ai mai văzut ?

— Matei ăsta a început să mă scoată din sărite. Parcă a înnebunit. Poate odată o să-ți spun. Poate voi avea nevoie de o părere de-a ta. Asta — adăugă grăbit — nu pentru că te-aș considera că ai avea nu știu ce experiență mai largă decît mine, dar... În fine, vom vedea. Doctorul Dăscălescu așteaptă un alt transport de discuri. Cînd va sosi omul, te anunț. Te-am salutat, bătrîne, iartă-mă, dar îmi place să fiu parolist.

Și s-a dus, mai înainte de a-i răspunde un cuvînt.

Pe furiș, am privit-o pe Luc. Se așezase pe iarba proaspătă, cu genunchii adunați sub bărbie, într-o ipostază asemănătoare „Cumințeniei pămîntului". N-am tulburat-o. Îmi depănam firul interior. Vecinătatea acestei fete, confesiile lui Cuore aduseseră în prezent pe Matei și Sebastian, pe doctorul Paul Dăscălescu. Și, prin ei, chipul fantomatic al lui Hugo van Dermeer.

Maiorul R... hotărîse, în urmă cu cîteva luni, să fie pus sub observație doctorul P..., asistentul Profesorului.

După ce Profesorul fusese înştiinţat că s-a găsit o bandă de magnetofon pe care era înregistrată o discuţie a sa cu doctorul P... şi după ce a cunoscut conţinutul acestei discuţii, solicitase, pentru ca secretul cercetărilor şi lucrărilor sale să fie asigurat, să se angajeze în cadrul Institutului o persoană avînd aceste atribuţii. Ca urmare, în funcţia de secretară a Profesorului se afla acum una din colegele mele, locotenentul Mira M... Între timp eu primisem o altă misiune, pe care, după cum am spus, tocmai o dusesem cu bine la capăt. Maiorul R..., totuşi, decisese ca dosarul Hugo van Dermeer să fie clasat. Străinul cu paşaport olandez nu mai apăruse ; Matei şi Sebastian, deşi îl cunoscuseră şi se văzuseră cu el în două-trei rînduri, relaţiile lor nu ni s-au părut să aibă vreo legătură cu bănuielile noastre iniţiale. Sînt şi situaţii de natura aceasta, evident. În oraşul Brana mai fusesem de cîteva ori, am şi schiat astă iarnă în Poiana Soarelui, o văzusem şi pe Ursula, care mi s-a plîns că prietenul nostru comun, poetul, nu mai dăduse semne de viaţă. E adevărat, îi mai apăruseră nişte cărţi, dar ea, Ursula, nu-l mai întîlnise. Fata aceasta subţire, înaltă, dezinvoltă, cu argint viu în sînge, era o bună camaradă. Îmi plăcea s-o ascult vorbind două, sau chiar trei ore, povestea fluent şi colorat mici întîmplări din viaţa studenţească ori din afara universităţii, care pe mine mă atrăgeau, mă interesau, mă deconectau. Într-o seară, mi-aduc aminte, după ce am schiat împreună, am invitat-o la mine, la hotel, să ne încălzim, să fumăm o ţigară.

— Nu vreau să stăm la bar, vreau să vin în camera ta, a zis de îndată ce am intrat în holul mare spaţios.

— N-am nimic împotrivă, i-am spus. Să urcăm.

Şi am urcat, am intrat amîndoi, nici nu s-a aşezat şi mi-a cerut un halat, că vrea să se dezbrace, să-şi lepede echipamentul care o obosise şi să stea lungită în pat.

Adusesem cu noi aerul rece, proaspăt al zăpezilor pure, un freamăt de sălbăticiuni tinere. Ursula a început să se dezbrace, fără nici un fel de jenă. Şi-a aruncat puloverul gros pe covor, o bluză mov de mohair apoi, în urmă o bluză violacee de mătase. Şi-a lăsat numai sutienul. După aceea şi-a scos bocancii, pantalonii de schi şi a rămas într-un chilot, aproape un slip. Era înaltă, subţire, avea

carnea proaspătă, parcă se îmbibase de parfumul zăpezii și al brazilor.

— Ei, ce te uiți, Dan ? N-ai mai văzut o femeie goală ?

— Vrei să spui, o adolescentă aproape goală ? am zis eu, mărturisesc, tulburat.

— Zi-i cum vrei. Dă-mi repede un halat, vreau să fac un duș. Nu mai căsca gura. Și se amuză copios, privindu-și silueta de trestie în oglindă. Apoi a dispărut în baie. Imediat am auzit apa țișnind și murmurul unei melodii.

M-am dezbrăcat la rîndul meu și am îmbrăcat un pantalon cu o bluză. În odaie era cald, plăcut. Pe fereastra foarte mare, aproape cît peretele, vedeam pădurea de brazi sub povara albă a zăpezii. Mi-am aprins o țigară. În paharele de apă am turnat coniac foarte puțin pe fund, apoi am deschis casetofonul și m-am lungit pe pat. Abia terminasem țigara și Ursula a ieșit din baie. Îmbrăcase halatul meu, îi îndoise mînecile, dar se vedea că e tot lung. Nu-l încheiase. În mișcare i-am văzut sînii. M-am întrebat înfiorat dacă era toată goală. S-a privit fugitiv în oglindă, apoi s-a lungit lîngă mine în pat și a zis :

— Dan, vreau un Kent. Să mi-l aprinzi tu.

Părea foarte naturală. M-am supus docil, dar mîna îmi tremura ușor pe brichetă.

— Ești un caraghios, mi-a zis, luîndu-mi prelung țigara dintre degete.

Un timp a tăcut, fumînd liniștită, culcată pe spate, cu picioarele întinse. Apoi :

— Dă-mi să beau.

M-am aplecat, am luat paharul și i l-am întins.

A sorbit încet, abia ridicîndu-și capul învăluit în păr. Ținea pleoapele închise. A șoptit :

— Ce crezi despre mine ?

— Eu ?

— Da, tu. Ce gîndești despre mine ? Acum.

— Ești o fată atrăgătoare.

— Nu fi stupid, Dan, te credeam mai inteligent, ce naiba ?

Încercam să-mi revin. Stau în dubiu : să pozez că ignor toate aceste avansuri (dar erau într-adevăr, ori Ursula,

tip și sînge nordic, vedea altfel lucrurile ?), sau să mă las dus de fluviul care pornise apele nestăvilit ?

Văzînd că tac — probabil fără să vreau începusem s-o intrig. Ursula a zis, deconcertîndu-mă cu totul :

— Vreau să-ți spun ceva, Dan.

Nu mi-a lăsat răgazul s-o ascult, nici nu știu dealtfel dacă eram în stare s-o fac, s-a aruncat peste mine, mi-a răsturnat paharul pe podea și a început să mă sărute sălbatic, brutal, aproape strivindu-mi buzele. A trebuit să întorc capul, gura cred că îmi sîngera.

După un timp s-a oprit. s-a ridicat pe jumătate, îi vedeam sînii superbi, tari, m-a privit insistent, cu pupilele mărite, cu părul curgîndu-i peste fața mea.

Am îmbrățișat-o. Am sărutat-o. I-am sărutat sînii și i-am simțit coapsele lungi, ca niște clești de fier.

Asta a fost tot.

Țin minte că am coborît tîrziu. Zăpada devenise albastră în noapte. Mă durea capul. Cred că și pe ea o durea. La bar am băut cîte o cafea mare și whisky. Apoi am condus-o pînă la autobuzul care lega Poiana Soarelui de Brana. A doua zi am plecat, fără s-o mai întîlnesc.

— Probabil te-au amuzat paginile lui Cuore ? am auzit un glas, ca din altă lume.

O clipă n-am știut unde sînt, al cui glas îl aud, dacă mi se vorbește mie, ori altcuiva. M-am adunat. Luc ședea dreaptă în fața mea. Am vrut să-i răspund ceva, nu știu ce, dar ea s-a smuls din loc și a început să alerge pe aleea lungă din dreapta noastră. Mi-am revenit, m-am ridicat de pe bancă și am început să alerg după ea.

N-a fost ușor s-o ajung. Dar era prea tîrziu. Luc nu mai era singură, ci mergea alături de un bărbat, pe care parcă îl cunoșteam. Am pășit pe lîngă ei. cu intenția vizibilă de a nu trece neobservat și în același timp, de a-l privi în față pe bărbatul acela necunoscut. Nu. Nu era un necunoscut. Îl cunoșteam, dar nu-l mai întîlnisem de mult. Luc îi prinsese brațul.

Era doctorul P..., asistentul Profesorului de la Institutul de cercetări genetice.

Misiunea locotenentului Mira M... și o întîlnire neașteptată

Locotenentului Mira M..., colega mea din serviciul de contrainformații, maiorul R..., îi încredințase supravegherea doctorului P... Nu-mi retrăsese misiunea luată dar, în urma celor constatate, hotărîse că numai locotenentul Mira M... putea asigura informațiile de care aveam nevoie pentru deplina elucidare a acestei situații, care nu devenise ceea ce se cheamă „un caz". De aceea, între timp îmi încredințase altă misiune, pe care, așa cum am afirmat mai înainte, o dusesem la capăt. Firește, în clipele de răgaz mă gîndeam deseori la tinerii mei prieteni, Sebastian, Matei, Luc, Cuore (pe care nu o cunoșteam încă personal), la Hugo van Dermeer, la acea tulburătoare apariție din Brana și Poiana Soarelui, care se chemase Patricia Sheridan.

Mărturisesc că undeva, în sufletul meu, eram neîmpăcat. N-aș putea spune de ce, dar, cînd reveneam asupra acelor figuri, situații reale, situații prezumate, ipoteze, deducții, constatam că îmi lăsaseră un gust nedefinit, ca să vorbesc astfel. Cu alte cuvinte, pluteau toate într-o ceață care nici nu se risipise, nici nu devenise compactă, ca să forțeze o limpezire. Și acum Luc mă readusese în vîrtejul acestor stări, iar confesiunile lui Cuore mă impresionaseră peste măsură.

Dar despre faptul că Luc se cunoștea cu doctorul P..., ce să mai înțeleg ?

Pentru toate aceste gînduri, uimiri și semne de întrebare m-am dus la maiorul R... și l-am rugat să-mi per-

mită să fiu pus la curent cu rezultatul investigațiilor colegei mele, locotenentul Mira M...

— De bună seamă, îmi răspunse maiorul R..., consider că e necesar să cunoști tot ce s-a întîmplat la Institut în timpul absenței dumitale.

Datele, cît de sumare sînt, constituie un semnal de alarmă pentru noi. Cercetările Profesorului au ajuns într-o fază care poate constitui realizarea unuia din visele, aș zice milenare, ale omenirii.

Locotenentul Mira M... era o femeie tînără, de statură mijlocie, cu trăsături fine, dar ferme. N-aș putea spune că o cunoșteam foarte bine, dar știu că se bucura în rîndurile colegilor și superiorilor noștri de o stimă și prețuire aparte. Maiorul R... știuse ce face încredințîndu-i-l pe doctorul P... Locotenentul Mira M... unea sensibilitatea cu logica într-un echilibru constant. Așa, cel puțin, se spunea.

Maiorul R... îmi dăduse filele rapoartelor primite, și-mi atrăsese atenția că după lectura lor, urma să avem o discuție. Am notat pentru mine cîteva fraze. Iată-le :

„Doctorul P... mi-a părut distant, în primele zile. Dar o politețe făcută. Mi-a cerut mai apoi cîteva mici servicii, care au atras o oarecare schimbare de atitudine... Am constatat că nu este insensibil la farmecele unei femei... Ținuta sa profesională continuă să fie corectă... După zece zile de cînd lucrez aici mi-a adus flori, m-a invitat în cabinetul său să bem împreună cafeaua pe care i-o prepar zilnic...

Este fiu de țărani, dintr-o regiune de peste munți. Părinții i-au murit în împrejurări tragice : tatăl s-a sinucis aruncîndu-se într-o fîntînă, iar mama a murit în chinuri cumplite, în urma arsurilor cauzate de vîlvătăile unui bidon cu petrol, pe cînd încerca să aprindă focul.

Petrecute cu mulți ani în urmă, toate acestea au lăsat traume în sufletul lui.

...Aș zice că e obsedat, uneori, de mania persecuției. Pomenește, în situații tipice, cînd își confesează nemulțumirile, de faptul că a fost un elev bun și apoi un student

eminent, obținînd nota maximă la examenul de diplomă. I-am exprimat admirația mea, dar repetarea acestor succese de atunci, tonul infatuat care însoțește cuvîntul, încep să deranjeze și să dezvăluie o latură interioară, nu lipsită de importanță...

Pare un om capabil să trăiască sentimentul invidiei. Afirmă că este un caracter franc, deschis, că nu agreează falsitatea, prefăcătoria. As înclina să cred că acestea sînt afirmații fără conținut..."

(Locotenentul Mira M... relata în continuare cîteva situații, pe care le-am reținut fără să mi le notez. Mă interesează mai mult concluziile sale.)

„A fost însurat cu o colegă de facultate, îndată după terminarea studiilor. Pe atunci nu îi plăcea să vorbească, dar îi plăcea să se știe că este admirat, sau compătimit pentru faptul că se considera un om cu o tărie de caracter puțin obișnuită și înzestrat cu un spirit de sacrificiu rar întîlnit, întrucît soția lui era infirmă, purtînd sechelele unei poliomielite din copilărie, care îi îngreunau mersul foarte vizibil. Aveau împreună un copil. Nu știu cum a izbutit să obțină divorțul."

(Ceva mai tîrziu, cînd am preluat din nou întreaga răspundere a acestei misiuni, extinzînd investigațiile, aveam să văd că locotenentul Mira M... exagerase în nota acuzatorie adresată doctorului P... în privința căsniciei acestuia. Pentru restabilirea realității, trebuie să spun că fosta soție a doctorului P..., fiind infirmă — poate este o explicație care o scutește de agravanta firească — era, sau devenise un spirit foarte egoist, acaparator, dincolo de limite suportabile. Treptat-treptat, cu un calcul demn de alte scopuri, „ajutată" și de spiritul îngust al mamei sale, ea l-a îndepărtat prietenii și relațiile mai apropiate.

„Doctorul P... mi-aduce aproape zilnic flori, continuăm să bem cafeaua împreună, la ora zece, în cabinetul său. Dacă n-ar pomeni atît de des de faptul că a fost un student eminent și apoi șef de promoție ! Vorbește cu ironie și dispreț de foștii colegi de facultate, care i se par că au reușit să realizeze în viață mai mult decît el.

Mă întreb la ce mai aspiră. Încep să fiu convinsă că într-adevăr, subteran, este măcinat de un sentiment de invidie. Mi-a vorbit uneori, cu o nuanță voit nepăsătoare, de înfățișarea lui fizică nu tocmai atrăgătoare. O anumită paliditate, care arată un fond biologic șubrezit, îi accentuează și-i scoate în relief linia proeminentă a nasului, culoarea spălăcită a ochilor. Ultima lui legătură sentimentală a fost o studentă, blondă, vaporoasă (mi-a arătat-o într-una din zile la institut) o sîrboaică foarte voluntară și impulsivă. Un proiect de căsătorie cu această femeie a eșuat lamentabil. Atît mi-a spus, fără alte amănunte, și glasul îi tremurase. A fost prima dată cînd am încercat un sentiment de compasiune pentru acest om."

Am trecut, fără să notez, peste cîteva file, pe care le-am considerat fără prea mare importanță pentru mine, deoarece nu făceau decît să accentueze, ca o pastă pusă viguros într-un tablou, trăsături psihice ale doctorului P..., deja conturate. Reține un amănunt care ar putea fi important : Doctorul P... pare îndrăgostit de secretara Profesorului. Ajuns aici, am întrerupt lectura filelor și am făcut o pauză. Mi-am preparat o cafea și după ce am așezat pe birou ceașca din care aburii se ridicau aromați, am deschis larg fereastra. Înfloriseră salcîmii și parfumul florilor albe și mov se ridica pînă la mine. Cîțiva puști, în pantaloni scurți și bluze subțiri, se jucau pe gazonul verde din micul parc. Nu știu cît timp am rămas la fereastră. Joaca puștilor, strigătele curate, toată această agitație iscată din importanța pe care o dădeau jocului, aerul tare de primăvară, parcă mă smulgeau din odaia aflată în clădirea instituției unde lucram. Și totuși am revenit în fața mesei pe care stăteau ceașca de cafea și restul filelor, multe din rapoartele locotenentului Mira M...

Am reluat lectura. După prima filă am tresărit.

„Doctorul P... a deschis ușa, m-a privit cu ochi dilatați și m-a rugat să-l urmez în cabinetul său. Părea foarte tulburat. În mîna care tremura abia perceptibil ținea îndoită o filă de caiet. Am lăsat ușa deschisă între biroul meu și cabinet, să aud dacă intră cineva, ori dacă mă sună Profesorul. L-am urmat curioasă.

— Mira, mi-a spus el, s-a întîmplat un lucru extraordinar. Profesorul a lucrat în laborator toată noaptea. Singur. Se pare că ori a descoperit ceea ce căuta, ori e foarte aproape de acest pas.

A tăcut, şi-a scos batista din buzunarul halatului alb, şi-a şters fruntea şi obrajii care deveniseră şi mai palizi. S-a uitat la hîrtia pe care o ţinea în mînă, apoi la mine. M-am speriat. În priviri avea luciri demente.

— Ce s-a întîmplat, doctore ? Nu înţeleg nimic, am simulat eu.

Nu mi-a răspuns îndată. Privea mecanic fila de caiet, apoi mă privea cu ochii lui spălăciţi. Părea că ezită să vorbească, ori poate repeta izbucnirea aceasta nefirească. Într-un tîrziu a zis, ceva mai liniştit :

— În sfîrşit, n-are importanţă că nu înţelegi... Important e că înţeleg eu... atît cît înţeleg. Pauză. Apoi : Mira, nu ştiu cum să-ţi vorbesc, nu e momentul să-ţi fac confesii, dar simt că am încredere în tine. Văzînd că nu răspund, accentua :

— Simt că pot avea încredere în tine. Nu e aşa ?

— Da, firește — am răspuns eu — da, trebuie să ai încredere în mine.

Îmi dădeam seama că e un moment decisiv pentru misiunea mea şi nu trebuia să-l scap. Am reluat :

— Poţi vorbi liniştit. Nu ne aude nimeni. Ce s-a întîmplat cu Profesorul ? Toată lumea ştie că lucrează la o descoperire foarte importantă în domeniul geneticii. Ai aflat ceva ? am forţat eu clipa.

M-a privit lung. Părea acum stăpîn pe sine, deşi luciriile acelea stranii nu-i dispăruseră cu totul din ochi. S-a apropiat de mine, mi-a cuprins umerii, m-a cercetat insistent (am făcut un efort ca să-i susţin privirea, apropierea aceea fizică îmi repugna, dar m-am stăpînit) apoi a zis :

— Bine. Îţi mulţumesc. Am nevoie de tine. Uite, aici — şi desdoi fila de caiet — sînt nişte formule care mă interesează grozav. E ceva esenţial pentru mine, o chestiune de viaţă şi de moarte, atît îţi pot spune deocamdată. Te rog să mi le copiezi.

— Bine, dar..., am simulat protestul meu.

— Lasă, n-are importanţă. E foarte urgent. Trebuie să duc fila pînă ce Profesorul nu observă dispariţia.

În acel moment soneria zbîrnîi lung. Mă chema Profesorul. Am ezitat. Doctorul P... tresări și îndoi hîrtia cu formule, pe care o ascunse în buzunar, cu gest spontan.

— Ce să fac ? am zis.

— Du-te ! Vezi ce vrea, apoi vino de grabă aici. Într-o fracțiune de secundă i-am spus :

— Dă-mi formulele, ți le copiez imediat.

— Nu, a zis doctorul P... foarte categoric, apăsînd palma peste buzunar, du-te. Te aștept aici.

N-am stat mult. Profesorul mă rugase să-i fac o cafea tare. Ședea la birou cu o mulțime de hîrtii asemănătoare aceleia pe care o sustrăsese Doctorul P..., probabil din laborator. Nici nu m-a privit. Cînd am revenit în cabinetul Doctorului P..., acesta dispăruse. Nu știu dacă au trecut mai mult de cinci minute, după care a intrat în biroul meu, m-a privit, din nou agitat, apoi fără să spună un cuvînt a intrat în cabinetul Profesorului. N-a zăbovit prea mult, l-am auzit pe Profesor strigînd să fie lăsat singur. Doctorul P... a ieșit, a închis ușa cu grijă, era palid, foarte palid și mi-a zis, mai mult mi-a șoptit :

— Te caut mai tîrziu.

Într-adevăr, spre ora de plecare a venit la mine și m-a întrebat dacă vreau să cinăm la un mic restaurant de pe malul lacului. Desigur, am acceptat."

Urmau apoi cîteva pagini în care locotenentul Mira M... relata episoade pe care nu le-am reținut, neacordîndu-le vreo semnificație deosebită. Doctorul P... nu mai pomenise nimic de fila cu formule și nici de altceva, în legătură cu cercetările Profesorului. Se înserase de mult. Copiii lăsaseră joaca și plecaseră. Mireasma salcîmilor albi și mov era mai pătrunzătoare. Mă simțeam obosit. M-am hotărît să amîn pe a doua zi lectura raportului întocmit de colega mea. Am strîns filele și le-am încuiat în dulap. Am plecat. Un timp m-am plimbat prin parc, apoi m-am dus acasă. După o cină frugală ședeam lungit în șezlong în balcon. Lăsasem ușile larg deschise. Fumam și reflectam asupra celor citite. Locotenentul Mira M... părea că se găsește pe o pistă bună. Mărturisesc că eram mulțumit, pentru că bănuielile mele din toamnă începeau să se confirme...

Trebuie că telefonul suna de mai mult timp, pentru că am tresărit auzindu-i apelul repetat, insistent. M-am ridicat, am intrat în odaie și am ridicat receptorul.

— Salut, mon vieux ! Unde dracu ai fost atîta vreme ? Mai știi cine îți vorbește ?

— Bună seara, Sebastian, am răspuns. Glasul tău l-aș recunoaște și prin cablul transoceanic. Ce faci ?

— Sînt la „Amazoane", nu vii să bem ceva împreună ? Mă plictisesc de moarte.

Am ezitat o clipă, apoi am zis hotărît :

— Nu, Sebastian, astă-seară nu pot. E ceva care mă reține. I-am auzit cascada rîsului revărsîndu-se în receptor.

— Aha, bătrîne ! Am înțeles. Nu ești singur... S-o lăsăm pe altă dată, dar să știi că îți simt lipsa.

— Și eu vreau să te văd, Sebastian, crede-mă. Uite, peste cîteva zile, cred că e realizabil. O.K. ?

— O.K., a zis Sebastian. Te caut tot eu.

Am adormit destul de tîrziu. M-a trezit telefonul. Somnoros am întins mîna după receptor, fără să aprind lampa. Vocea pe care am auzit-o și pe care aș fi recunoscut-o dintr-un vacarm mi-a alungat definitiv orice urmă de oboseală :

— Dimineața la ora cinci te rog să te prezinți la mine. Iartă-mă că te deranjez. Îți voi explica totul cînd ne vedem.

— Am înțeles, tovarășe maior — am răspuns — și înainte de a mai adăuga vreun cuvînt, am auzit la capătul celălalt al firului clinchetul receptorului pus în furcă...

Am aprins lampa și m-am uitat la ceas. Era ora trei și jumătate. Fără îndoială se întîmplase ceva cu totul deosebit. Mai puteam dormi ? Zadarnic am încercat. Peste trei sferturi de oră am intrat sub duș. Mi-am făcut o cafea, m-am îmbrăcat. Afară, răcoarea zorilor așternuse o boare subțire peste frunzele copacilor. Maiorul R... m-a primit îndată. Locotenentul Mira M... ședea într-un fotoliu. Cum m-a văzut, maiorul mi-a spus :

— Peste două zile pleci în străinătate, în orașul D... În ziua de... se deschide Congresul Internațional de genetică, la care participă și o delegație de la noi, condusă de Profesor.

— Peste două zile ? am întrebat, nu fără uimire. Bine, dar... Maiorul R... îmi curmă vorba :

— Ai înțeles foarte bine : peste două zile. Totul este aranjat. Iată ce s-a hotărît, ascultați-mă amîndoi. Locotenent Mira, dumneata îl vei însoți pe Profesor, ca secretară a lui. Din delegație va face parte și doctorul P.... pe care trebuie să-l supraveghezi foarte îndeaproape. E necesar să fii cît mai mult timp în preajma lui, să vezi dacă printre delegații străini la Congres are vreo relație neobișnuită.

Maiorul R..., după o clipă, de tăcere, se întoarse spre mine :

— Dumneata nu vei face parte din delegația oficială, dar vei avea acces la lucrările congresului, la recepții etc. Și acum să vă expun foarte amănunțit planul conceput.

Peste trei ore părăseam biroul maiorului R..., eu și colega mea, locotenentul Mira M...

Mi se încredințase conducerea acestei misiuni sau, după cum spusese șeful meu, revenisem la ceea ce inițial începusem în toamna trecută. Maiorul R... era convins că Profesorul, cercetările sale, rezultatele la care ajunsese, constituiau acum ținta spionajului străin. Cu o intuiție care avea să mă uluiască, el susținuse că în funcție de comunicarea științifică ce o va face Profesorul la Congresul internațional de genetică, lucrurile se vor precipita. Maiorul R... calculase sosirea mea în orașul D... cu cîteva zile mai înainte de venirea delegației noastre.

Drumul l-am făcut oarecum pe bucăți, cu trenul, apoi cu vaporul. Am ales drumul pe apă și pentru că timpul fizic îmi îngăduia și pentru faptul că mi se păruse foarte tentantă o călătorie de cîteva ore pe mare.

Așadar, dimineața, la opt și jumătate m-am îmbarcat pentru orașul D. Plouă. Cheiul e cenușiu. Cerul plafonat. Argintul din zidurile cetății și din palmierii înșirați pe țărm devine plat, fără reflexe. Am ieșit în larg. Cerul și marea au nuanțe similare. Numai elicea celui mai mare vas de coastă pe care mă aflam, lasă în urmă largi dîre de spumă, care se pierd în zare. Un stol de pescăruși se ține după noi, înscriindu-și zborul elegant în voluta cu-

renților. Ploaia a încetat. În stînga și în dreapta apar insule cu vegetație destul de bogată. Stau pe puntea superioară. Am dat ocol vasului, la clasa întîi și a doua. Sînt două restaurante și două baruri. Destul de mulți pasageri. Cred că sîntem cîteva sute.

Aștept să se limpezească înaltul cerului. Se zice că aici în acest anotimp ploaia nu durează mult. Într-adevăr, marea e liniștită în continuare și se arată semne de înseninare. Motoarele puternice ale navei torc molcom. Trecem printre două insule, foarte aproape una de alta. Le disting foarte bine, pînă la amănunt. Pe neașteptate, spre răsărit, cerul se întunecă. Nu-mi dau seama în ce direcție merg norii. Vasul a început să aibă un ușor tangaj. Cerul s-a întunecat complet. Plouă iar. Pe fereastra elegantului restaurant, unde am coborît, văd puzderii de valuri cu crestele albe. Tună. Mai avem cîteva ore bune pînă la D... Și totuși, la vest se arată o geană sidefie.

După o oră și treizeci de minute ancorăm la N... port în insula cu același nume. Este paradisiacă. Palmieri, chiparoși, pini. Clădirile, din piatră majoritatea, cu etaj, așezate în terase. La chei agitație caracteristică. Din nou în larg. E un întreg arhipelag, dar insulele în cea mai mare parte, par nelocuite. Ploaia a stat. Cerul se mai limpezește. Pe puntea superioară, unde sînt, bate vîntul cu tărie. Apa are aproape culoarea indigoului. Pasagerii se înfășoară în haine de ploaie, cu gulerele ridicate. Se vorbește în diferite limbi. După exact patru ore ancorăm la S... o insulă de o rară frumusețe. Între timp cerul s-a înseninat complet. Soarele arde puternic. Ciudată climă. Marea e limpede, nebănuit de limpede. Se poate vedea în adîncime pînă pe la zece, cincisprezece metri, albastru transparent, ca un văl diafan. S... pare o cetate străveche, probabil a și fost cîndva. Plecăm. Înaintăm cu viteză prin arhipelag. Marea a redevenit calmă. E cald. Stoluri pe pescărușii urmăresc vasul, așteptînd resturile de mîncare, de la bucătărie, ori cele aruncate de pasageri. Atunci se lasă, coboară pe ape, dar ne ajung cu repeziciune de necrezut. Le privesc siluetele subțiri, cu stern și plisc puternic.

Cobor, pentru masa de prînz. Mănînc. Sînt servit impecabil. Nu toate mesele sînt ocupate. Vreau să beau

o cafea și să fumez o țigară. N-am fumat de cîteva ore, furat de noutatea trăirilor, a peisajului. Plătesc, mă ridic și mă îndrept spre barul de la clasa întîi. E o încăpere intimă, cu fotolii joase. Alămurile sclipesc discret într-o ornamentație dispusă cu mult gust. Prin hublouri se vede marea, indigo, verde, albastră cu tente galbene. E formidabilă. Mă îndrept spre o măsuță de lîngă un hublou. Periferic, înregistrez o siluetă și înainte de a o privi aud o voce cu inflexiuni nebănuite :

— Hallo !

Mă opresc, privesc și nu-mi pot opri o cumplită nedumerire. În fața mea, pe un fotoliu scund, cu țigara între degete ședea și rîdea foarte amuzată de mine Patricia Sheridan. Acea stranie apariție din Poiana Soarelui. Mi-ar fi fost cu neputință să-mi imaginez vreodată, chiar și în clipa care, se zice, poate deveni, incandescentă bătînd în viitor, că, aici, pe vasul ce mă purta de la S... la D..., spre capătul acestui drum acvatic și spre începutul unui episod, poate foarte important, din misiunea mea, aveam să întîlnesc această frumusețe stranie. Nu-mi revenisem încă din starea de înlemnire, cînd ea continuă :

— Și eu sînt tot atît de uimită ca și tine. Nu mă așteptam să te revăd în această, cum să zic, croazieră. Nu vrei să iei loc ? mă întrebă.

Abia acum observai că rămăsesem nemișcat, pironit.

— Da. De ce nu ? am răspuns, căutînd să-mi regăsesc echilibrul lăuntric. Tocmai doream să beau o cafea.

— O bem împreună, nu ?

Nu sînt un tip închistat, am mai spus-o, dar modul acesta foarte direct de a fi abordat, m-a descumpănit. Am căutat să parez. Mă simțeam în continuare neliniștit și firește, nu vroiam să se vadă. N-aș fi fost în stare să spun, de m-ar fi întrebat cineva în clipa aceea, dacă șocul se datora întîlnirii cu această ființă pe care o zărisem, o singură dată — și aceea în compania unui străin bănuit și urmărit de mine pentru spionaj, deci acestui fapt, ori apropierii imediate a unei femei de o distincție tulburătoare, cum numai cunoscusem în viața mea, ori starea pe care o trăiam se datora ambelor supoziții. După două-

zeci, treizeci de minute, cred că mi-am revenit la o linie de plutire.

Am băut cafele și cocteiluri de fructe cu gheață și am fumat țigări americane. În bar era plăcut și se auzea, difuz, o muzică de jaz.

Eram convins că reușeam să mă domin și că vorbesc foarte degajat de aceea am tresărit, cînd Patricia Sheridan (îmi spusese să-i zic pur și simplu Pat) vorbi :

— Să știi că nu mă mir. Ești foarte tînăr și trebuie să-ți mărturisesc că sînt obișnuită ca bărbații să se piardă în apropierea mea. O, nu protesta. E drept, nu toți, dar mulți, foarte mulți chiar.

— Indiscutabil, ești o femeie cu totul neobișnuită, am răspuns. N-aș spune că ești o femeie frumoasă. (Mă privi surprinsă). Ești mult mai mult. O știi doar. Pari o apariție desprinsă de pe basoreliefuri egiptene, ori asiriene.

— Ei, hai, ajunge. Vreau să știi că îmi placi. De ce tresari ? Mi-ai plăcut din România, din orașul acela... cum se numește ?

— Brana, am zis.

— Brana, da. Am vrut să te întîlnesc acolo, dar, făcu ea scuzîndu-se parcă, nu s-a putut.

— În schimb, iată-ne aici, zisei, aproape de ținta călătoriei. După cît m-am informat, vasul nu mai acostează pînă la D...

— Așa e, zise Pat. Debarcăm la D... Aș vrea să locuim în același hotel. Ai ceva împotrivă ?

— Știu eu ? Și am început să simt că această femeie poate deveni stînjenitoare pentru misiunea mea. Am adăugat : mi-am reținut o cameră la Hotel Lord și nu văd cum...

— O.K. spuse cu un surîs irezistibil. Să nu crezi în destin ? Și eu tot la acest hotel am reținută o garsonieră.

După aproape șase ore de la plecarea din S..., am acostat la D... Hotelul Lord este situat chiar în port. Nu mi-a fost greu să mă descurc, clădirea domina portul și l-am zărit chiar de pe bordul vasului, cînd începuseră pregătirile pentru acostare. Nici Pat nu avea bagaje multe. Un hamal i-a ajutat și doar am traversat cheiul și apoi o

stradă nu prea largă și am intrat în holul mare al hotelului. La recepție am aflat îndată că Pat avea o garsonieră la etajul doi. Eu, la șase. Ne-am despărțit în ușa liftului înțeleși să ne revedem seara pe terasă.

Am intrat în cameră. Are ferestrele spre partea opusă mării. Văd case vechi, cu acoperișurile din ardezie. Sînt clădite din piatră. E multă vegetație în fiecare curte, parcă ar fi grădini suspendate, unele deasupra celeilalte. Ici-colo, palmieri, pini. Mă dezbrac, despachetez, îmi aranjez lucrurile în dulap, apoi intru direct sub duș. Sînt puțin obosit. De-abia aștept să rămîn singur — să mă dezmeticesc și să mă bucur pentru cele două ore pe care le am pînă la întîlnirea cu Patricia Sheridan.

Am coborît pe terasa largă înaintea lui Pat. Am ales una dintre mesele rotunde de pai împletit ascunse sub uriașe umbrele parasolare, colorate, reclame ale firmelor de țigări, pe care chelneri tineri îmbrăcați în alb începusera să le coboare.

M-am afundat într-un fotoliu, tot din pai, am comandat un suc de fructe cu gheață multă și am început să privesc în jur. Încă nu era lume prea multă. Am constatat că mulți erau între două vîrste. Probabil tinerii apar mai tîrziu. Apoi privirile au întîlnit marea, mai bine zis un golf albastru violet, în care soarele în asfințit aruncă plăci roșii tremurînde. Erau acostate într-un loc ceva mai retras, în afara portului, o mulțime de iachturi; cu stîlpii catargelor înfipți parcă în cer, cu velele strînse. Pat m-a descoperit înainte ca s-o văd eu.

— Hallo, Dan ! zise, cînd fu aproape.

Am tresărit și m-am ridicat din fotoliu, întîmpinînd-o.

— Hallo, Pat !

Era îmbrăcată într-o rochie cu flori mari, foarte transparentă, foarte scurtă și foarte decoltată.

— Ești superbă, Pat ! nu m-am putut stăpîni să exclam.

Trupul ei tînăr și bronzat, cu linii lungi, profilul extraordinar și ochii adumbriți, priviri care parcă veneau de foarte departe m-au tulburat și probabil n-am reușit să ascund. A rîs, a surîs mai degrabă cu un sunet reținut,

în vreme ce își scotea dintr-o poșetă mică din piele de șarpe, țigările și bricheta. Un timp am fumat amîndoi în tăcere, privindu-ne foarte direct, cu senzația unei comunicări fără văluri. Mi s-a părut că plutește o clipă în pupila ei mărită nefiresc, o undă de tristețe.

— Pat, am zis, cine ești tu în definitiv ? Privirile i-au revenit lucide, a continuat să se uite la mine și-a aprins o altă țigară (fuma fantastic de mult) și de data asta a tăcut. Apoi, mi-a răspuns :

— O simplă femeie care te place.

— Nu, nu e adevărat, am protestat, sau nu numai atît. Uite, îți spun, încă din orașul Brana — din barul acela semiluminat — îți amintești ? — (ea a înclinat afirmativ pleoapele) am intuit că nu ești un om asemeni tuturor. Iar azi, în numai cîteva ore, impresia aceasta a devenit certitudine.

— Exagerezi, dragul meu, a zis, mișcîndu-se felin în fotoliul de pai împletit. În fond ce știi tu despre mine ? Dealtfel, cred că nici nu e nevoie să știi mai mult decît vreau eu.

— Evident. Pat ! Nu sînt omul care să forțez confesia Totuși m-am obișnuit să cunosc pe cei de care viața mă apropie.

— Viața ? zise cu un zîmbet ușor de dispreț. Ce e viața ? Să lăsăm asta, Dan. Vreau să uit cîteva ore cine sînt. Nu mă interesează cine ești. Fă la fel. Mai bine cheamă chelnerul și plătește sucul de fructe, pe care văd că nu l-ai băut încă, și să mergem. Ai mai fost în acest oraș ?

— Nu, Pat. N-am mai fost.

— O.K. Atunci vino să-ți arăt, în plimbare, fără pretenții de ghid, aceste locuri extraordinare. Mîine, poimîine, adăugă, nu știu cît voi mai putea sta cu tine, deși îmi voi aranja programul astfel, ca să te pot vedea, cît voi rămîne aici. Nu prea mult, te previn. N-am venit aici în vacanță. Și încă ceva. Să nu faci prostia să te îndrăgostești de mine. S-a ridicat hotărîtă și a pornit spre treptele largi care coborau spre chei. Cînd am ajuns-o, chemase un taxi. I-am deschis portiera și după ce s-a urcat, am urmat-o și m-am așezat lîngă ea. Automobilul circula cu mare viteză, ca și celelalte, multe,

foarte multe. A traversa o stradă, pare să fie un act temerar. Străbatem destul de repede orașul. Deodată, Pat, care nu scosese un cuvînt de cînd plecasem de la hotel, se aplecă spre șofer și îi vorbi într-o limbă necunoscută mie. N-am deslușit nici un cuvînt. Aveam să aflu că este vorba de punctul situat foarte aproape de intrarea în cetatea orașului. Am coborît. Am vrut să plătesc șoferul, dar Pat m-a oprit categoric și a zis :

— Dan, îmi place să cred că am mai multă valută decît tine. Păstrează-ți banii, îți vor trebui pentru vacanță.

După care Pat mi-a prins brațul, tandră, și ne-am îndreptat, prin furnicarul de oameni, înspre zidurile cetății. Recunosc că priveam cu multă curiozitate în jur. Un pont — levé ne trece din secolul XX în evul mediu, ori mai degrabă în epoca romană. Se văd scripeții și lanțurile care ridică micul pod, izolînd cetatea de oraș. Sînt foarte, foarte mulți tineri. Băieții poartă plete, fetele sînt tunse scurt. Sînt îmbrăcați sumar, în pantaloni, cu pieptul puternic bronzat, unii desculți. Fetele, multe, poartă sandale cu adevărat romane, talpă subțire, aproape inexistentă, prinse cu șireturi în zig-zag, pînă sub genunchi. Pășim pe mari dale de piatră patinată de vreme. Aproape imediat la intrare, o fîntînă, tot de piatră, ca și clădirile cu unul sau două etaje. La balcoanele din fier forjat, ori pe turnuri și turnulețe sînt prinse steaguri viu colorate, albe, galbene, roșii, albastru deschis, cu diferite figuri și desene. Aud vorbindu-se engleza, italiana, franceza. Parcă mai mult engleza. Sînt tulburat, noutatea mediului, mulțimea, graiurile pestrițe, mă farmecă, mă ametesc. Pat continuă să stea strîns alăturată de mine, mă privește din cînd în cînd și surîde, cu ochii ei mari, ciudați, cu buzele pline, cu pometii obrajilor. Din cînd în cînd îmi spune, atrăgîndu-mi atenția asupra unei clădiri (toate sînt din piatră, din bucăți mari, geometrice, cu amprenta multor sute și sute de ani) :

— Aceasta este mănăstirea călugărilor franciscani, unde se află și o farmacie de epocă. Intrăm. Multe odăi, curte interioară cu vegetație specifică, palmieri, oleandri mari, cît prunii la noi, cu flori opulente, violacee. Azi, fosta farmacie e un muzeu, în parte, păstrînd manuscrise

și rețete ale vremii, portrete ale oamenilor de știință care au lucrat aici, cu abnegație benedictină, de-a lungul secolelor ; diverse unelte și instrumente de uz medical și farmaceutic. Ieșim, aș vrea să mai rămîn, dar Pat spune :

— Vreau să-ți fixez cîteva puncte de reper, vei veni după aceea, în zilele viitoare, sper că rămîi mai mult, altfel n-ai văzut nimic. Acum n-avem timp, în curînd se va înnopta.

În piața lungă, enormă, dreptunghiulară, pășim din nou prin mulțime pe dale de piatră. Altă fîntînă, puzderii de porumbei se strîng. Pat mi-arată o clădire enormă, îmi spune că este Palatul Rectorilor și că datează din secolul XV—XVI. Ocolim acest palat și marea ne întîmpină generoasă. Încep să se aprindă lumini, ici-colo.

Ne apropiem de chei. Puzderii de bazare cu fel de fel de obiecte, din aramă, pînze brodate, figurine, mărgele și multe altele, pe care n-am timp să le văd, pentru că Pat mă poartă cu ea, nu stă mult locului. Pe sub ziduri înalte, uriașe, mă duce de-a lungul cheiului spre capătul micului golf. De acolo zăresc o insulă, nu prea departe. Văd mici hidrobuze întesate cu pasageri, care se duc și vin, cu zgomot de motor și de apă caracteristic. Ne așezăm pe o uriașă piatră, din multe altele și privim marea, bărcile, hidrobuzele luminate, conturul insulei, care se estompează. Ascult sunetele, glasurile valurilor, izbindu-se de diguri, aspir mirosul sărat al apelor. Într-un tîrziu, s-a înnoptat, Pat îmi spune :

— M-ai uitat? Să mergem. Vei avea destul timp să vii și să revii aici. Să știi că fără ghid e foarte greu să te descurci. Va trebui să-ți iei tot felul de hărți, de pliante, să te atașezi cîte unui grup de turiști, care sînt însoțiți de ghid.

— Ai dreptate, Pat. Așa voi face. Sînt uluit...

Și eram într-adevăr, dar venisem aici cu alte scopuri. De mîine, îmi continuam misiunea. „Vacanța" mea se sfîrșea. Dar Pat nu știa toate acestea, n-avea de unde să știe și nici o rațiune să le știe. Ne-am ridicat. Pat mă cuprinse cu amîndouă brațele, abia mai puteam merge. De-odată s-a oprit, s-a înălțat spre obrazul meu și m-a sărutat năprasnic pe gură. Nu-i păsa de mulțimea din jur,

cărcia, dealtfel la rîndul ei, nu-i păsa de noi. Multe perechi se îmbrăţişau lejer în văzul tuturor.

Am revenit la locul din micul port, unde am văzut bărci prinse cu odgoanele de chei. Erau destul de mari, cu un soi de cabine, luminate acum (între timp se întunecase, noaptea căzuse brusc, ca la tropice). Era agitaţie. Se prăjeau peştii pescuiţi probabil puţin înainte, se desfundau mari damigene. Pat m-a întrebat :

— Dan, vrei să mîncăm aici ? Mi-e foame. Se mănînca admirabil şi se bea un vin roşu, foarte bun.

— Desigur, Pat. Dar unde vrei să mîncăm ?

Pat a rîs amuzată, m-a împins uşor spre una din acele bărci acostate la chei, am coborît cîteva trepte şi ne-am aşezat la o măsuţă, lîngă nişte necunoscuţi, care ne-au făcut loc. Vorbeau italiana şi erau tineri. Pat le-a mulţumit, apoi s-a adresat unui bărbat voinic, frumos, patronul acelui improvizat bistrou. După puţin timp ni s-au adus cîte doi peşti la grătar, în farfurii, cred de pămînt (lumina improvizată era destul de palidă) şi în căni de lut, acel faimos vin roşu.

Pat mînca lacomă. N-am mai stat pe gînduri şi am făcut la fel. Abia acum mi-am dat seama cît mi-era de foame.

Din nou prin mulţime, în piaţa mare, dreptunghiulară cu dale mari de piatră. Era cald, foarte cald. Abia înaintam şi dacă Pat nu s-ar fi ţinut strîns de mine, ne-am fi pierdut. Tinerii, veniţi din multe ţări, vorbeau cu glas tare, cîntau. Ne-am îndreptat spre ieşire. În apropierea fîntînii cu etaje suprapuse se strînseseră mulţi oameni. Ne-am apropiat şi ne-am oprit. Erau băieţi şi fete care cîntau, acompaniindu-se de ghitare. Din cînd în cînd se opreau, îşi scoteau, unii, pălăriile mari cu boruri largi, şi le întindeau spre cei ce ascultaseră. Monedele au început să cadă în pălăriile întinse. Apoi iar cîntau aşezaţi pe ghizdurile fîntînii, ori pe trepte. Pat m-a tras înspre ei şi a început să cînte, după ce ne-am aşezat pe pietre. Avea o voce stranie, joasă, cu inflexiuni neferiţi. Se cînta în diferite limbi, spaniolă, italiană, engleză. Altele necunoscute mie. Pat era transfigurată.

Am stat pînă noaptea tîrziu. Ne-am întors la hotel. Eram foarte obosit. În dreptul etajului 2, cînd s-a oprit liftul, m-am despărțit de Pat și am stabilit să ne vedem a doua zi.

Cînd m-am trezit a doua zi dimineața, prin storurile lăsate, răzbea soarele puternic.

M-am uitat la ceas : ora 9. M-am bărbierit, am făcut un duș cu apă foarte rece. M-am îmbrăcat în fugă și am plecat. De azi, reintram direct în rostul prezenței mele în acest oraș. Trebuia să identific hotelul unde urma să sosească în această seară delegația oamenilor de știință români, la Congresul internațional de genetică, precum și clădirea în care se va desfășura congresul. Mai trebuia să întîlnesc și să cunosc oamenii care, într-un fel sau altul aveau contingență cu lucrările acestui for. La recepție m-am interesat unde se găsește cartierul E. Mi s-a răspuns că e situat pe malul opus al golfului, vizavi de hotelul în care locuiam, dar că nu erau ambarcațiuni care să asigure traversarea. Mi s-a indicat drumul pe lîngă țărm și am plecat. Am ieșit din hotel. Într-adevăr lumina soarelui era neobișnuit de puternică. Prin lentilele foarte închise ale ochelarilor o simțeam arzînd. Trec pe lîngă cheiul rezervat ambarcațiunilor particulare. Acum se văd cu toate detaliile. Sînt dotate cu vele dar și cu motor. Sînt lungi de peste 30 de metri, cele mai multe, au cabine, umbrar, balonașe, lemnul galben strălucește ca și alămurile. Saltă zvelte pe apele cu tente violet.

Se numesc : Anadiomene—Venezia, Mermoiden—Wisbech, Trollungen, Lynora—Mogadiscio, Libra—New—York, Lucy III—Panama, Lydia, Chris—Trodheim, Brittina III-London, Rita.

Urmez sinuozitățile golfului, găsesc un autobuz și peste vreun sfert de oră cobor într-o stație din peninsula E. Mi se pare toată o înflorescență de vile cu grădini de pini, chiparoși, palmieri, cățărate multe pe coline. Mă opresc sub un pîlc de pini, a căror umbrelă foarte înaltă și bogată mă apără de soarele torid. Reușesc, după vreo jumătate de oră, să aflu unde este biroul de organizare a Conferinței internaționale de genetică. Mă interesez unde va fi găz-

duită delegația română. Mi se răspunde politicos în engleză, indicîndu-mi-se drumul pînă la vilă. O găsesc. este o vilă înconjurată de arbori și verdeață, situată într-o parte a peninsulei. Lucrările congresului se vor desfășura într-una din sălile Palatului Orășenesc. Cîteva ore mai tîrziu aveam să văd că pe lîngă acest palat trecusem aseară împreună cu Pat (unde o fi ea acum și ce face ?) și se afla aproape în imediata vecinătate a debarcaderului de unde porneau hidrobuzele spre insula L... și unde cinasem cu Pat.

Toate delegațiile la congres urmau să fie găzduite în această uriașă peninsulă, ca și delegația noastră. Unele dintre delegații sosiseră, lucrările începeau a doua zi, printr-o sesiune festivă, apoi vor continua prin cîteva comunicări de răsunet, după cum am aflat de la cîțiva gazetari occidentali. M-am integrat unui grup de ziariști, am întîlnit cîțiva mai amabili, cu care am și luat masa de prînz împreună. Evident, discuțiile au avut ca unic subiect comunicările științifice programate și mi-am dat seama că în centrul atenției se afla un singur nume, acela al savantului român, care avea să sosească astă-seară. Am mai aflat că o serie de gazetari occidentali, reprezentînd ziare de mare tiraj și răsunet internațional, se pregătiseră să-l întîmpine pe Profesor. Încă o dată trebuia să recunosc cîtă dreptate avusese Maiorul R... care, înainte de plecarea mea din țară, îmi spusese că mă așteaptă situații neprevăzute, în care urma să iau decizii prompte, nesovăitoare, rapide, ce puteau avea consecințe necalculabile. Misiunea aceasta, spusese Maiorul R... depășea tot ce mi se încredințase pînă atunci și puteam fi, într-un anumit sens, invidiat de toți colegii mei. E o șansă, adăugă superiorul meu, care se oferă poate odată în viață. Înțelesesem limpede ce vrea să-mi spună. Nu venisem să spionăm ori să rîvnim, ori să atentăm la bunul altuia, ci numai să ne apărăm ce este al nostru, chiar dacă mai tîrziu, în ipoteza că descoperirile Profesorului mergeau pînă la capătul dorit de el, aveau să aparțină umanității. Dar părintele lor, ca să zic așa, era unul de-ai noștri, care trebuia apărat, ferit, el și cercetările lui epocale, de orice tentativă a spionajului internațional.

După-amiază, pînă aproape de ora sosirii delegației noastre, m-am dus, împreună cu un gazetar francez, unul japonez, altul american, la invitația lor, pe una din plaje. Am stat pe o terasă și am băut Coca-Cola, sucuri de fructe în care pluteau cuburi de gheață, am mîncat banane și struguri cu boaba enormă.

N-am contenit să vorbim aproape tot timpul, despre congres, despre savantul român, de reputație mondială. Probabil i-am dezamăgit, dacă își puseseră în gînd cumva, că vor putea afla de la mine mai multe amănunte decît știau ei. Și se pare că erau destul de bine informați. Printre fraze, remarci, supoziții, unele entuziaste, admiram siluetele înotătorilor, femei și fete, tineri în toată splendoarea lor. Înainte cu două ore de momentul sosirii delegației române, m-am despărțit de ziariști și am plecat la vila destinată delegației noastre. Cînd mai era o jumătate de oră pînă la sosirea Profesorului, curtea vilei s-a umplut de gazetari și fotoreporteri. N-a mai trecut mult pînă și-au făcut apariția două Mercedes-uri negre, din care au coborît membrii delegației noastre, în frunte cu Profesorul și Doctorul P... apoi secretara Profesorului și reprezentanții gazdelor. Profesorul, cu făptura lui distinsă, purtînd semne de oboseală, a fost înconjurat de ziariști. Aparatele de fotografiat au început să scoată sunete metalice caracteristice, microfoanele să se lungească din magurile portative și întrebările să curgă, formulate în engleză, franceză și germană. Se vedea că marelui savant român îi repugnă o atare publicitate, părea încolțit, răspundea monosilabic, politicos, pînă cînd a intervenit în mod neașteptat Doctorul P..., care l-a prins de braț pe Profesor, rugînd să se înțeleagă că marele om e obosit de drum, că dealtfel a lucrat tot timpul voiajului. A trebuit să i se alăture și secretara Profesorului, apoi chiar gazdele care întîmpinaseră delegația noastră. Încet, grupul s-a apropiat de intrare și foarte categoric oamenii din suita Profesorului au oprit toată avalanșa inoportună la ușa vilei, pe terasă.

Într-un hol mare, de la parterul vilei, personalul pus la dispoziție cu eleganță de gazde a întîmpinat pe oaspeții

noștri urîndu-le bun venit. Au fost luate geamantanele și valizele, delegației noastre i s-au oferit băuturi răcoritoare. După o scurtă destindere în fotoliile largi, sub lumina blîndă a storurilor transparente de la ferestrele mari, în atmosfera deosebită a plantelor mediteraneene răspîndite bogat în încăpere, delegația noastră a fost invitată să ocupe camerele repartizate. Am hotărît ca lîngă apartamentul Profesorului, să se instaleze locotenentul Mira M... Doctorul P... n-a părut prea surprins de prezența mea aici. Profesorul a hotărît să rămînă în vilă să se odihnească. Doctorul P... era indecis. Mi-a prezentat-o pe secretara Profesorului, fără să-i spună, în prezența mea, ce muncă îndeplineam. Evident, și locotenentul Mira M... și eu, am simulat că ne întîlnim pentru prima oară în viață. Rămînînd o clipă singuri i-am spus că o aștept în hol, nu peste mult timp. Agitația stîrnită de sosirea delegației noastre s-a potolit, gazetarii și fotoreporterii au părăsit terasa și apoi curtea vilei, personalul de serviciu s-a retras și încet liniștea s-a așezat peste clădire, peste grădină.

Locotenentul Mira M... a coborît în hol. Am ieșit amîndoi pe terasă și apoi în grădină. Ne-am așezat pe o bancă de piatră din fața unei fîntîni țîșnitoare, la umbra unui palmier.

— Cum a decurs drumul, Mira ? am întrebat-o.

— Fără nimic semnificativ, mi-a răspuns. Profesorul pare extrem de absorbit de lucrările lui. A discutat foarte puțin cu Doctorul P... Deși am impresia că încearcă să se domine, cred că Profesorul este emoționat la gîndul ecoului pe care îl va stîrni comunicarea sa în cadrul Congresului de genetică.

— Evident, am zis, mi se pare firesc. Aici nu se vorbește decît de acest fapt. Gazetari, corespondenți și comentatori de presă nu fac altceva decît să discute în jurul acestui eveniment. După suita de articole publicate de Profesor anul trecut în revistele occidentale nu e de mirare.

— E de la sine înțeles. Ce ai hotărît ? mă întrebă Mira aprinzîndu-și o țigară și căutînd să fie cît mai degajată în gesturi față de mine, dar fără să trădeze vreo apropiere.

— Să nu te desprinzi o clipă de Profesor. Asta în primul rînd. Apoi nu-l neglija pe doctorul P... Apropo, cum s-a mai purtat individul ?

— A fost tot drumul agitat. Ca și în preajma plecării. Mi-a mărturisit că avea emoții în legătură cu venirea lui aici. Nu era convins că va obține viza de ieșire din țară.

— De ce ?

— Nu mi-a spus. A motivat vag că astfel de stări trăiești cînd aștepți cu multă nerăbdare să participi la o întîlnire de o asemenea importanță cum este acest congres.

— Dar despre intențiile lui de a-și procura formulele Profesorului ?

— Mi-a zis că a fost o nebunie din partea lui, că nici el nu știe cum să-și explice. Firește, nu cred un cuvînt din ce spune. Apoi, după o pauză : continuă să mă curteze.

— Să mai spui că nu ai trecere la bărbați, am ironizat-o.

— Dan ! Nu fi rău.

— Am glumit, iartă-mă. Dar, vorbind serios, nu-l scăpa din ochi. Eu voi fi tot timpul alături de tine.

Mira a tăcut un timp, privind cu desfătare vegetația din jur.

— Știi ? mi-a spus ea, e prima dată în viață cînd văd palmierii la ei acasă.

— Lasă, i-am răspuns, după ce se vor limpezi toate pentru care sîntem aici, o să-i spun șefului să-ți dea un concediu să vii pe Adriatica. Este și intenția mea, de-altfel.

— Ar fi minunat. Acum plec. Sînt, totuși, obosită ne așteaptă cîteva zile de tensiune. Și, în plus, spuse locotenentul Mira M... ironic, n-aș vrea să-l fac gelos pe Doctorul P... Am rîs amuzați și ne-am despărțit, făgăduindu-ne să ne vedem a doua zi la Palat. Am părăsit vila, îndreptîndu-mă spre o stație de autobuz. Se înserase și voiam să mă întorc la hotel.

Am coborît, nu departe de acel debarcader, unde continuau să fie ancorate iahturile cu nume atît de muzicale, ori ciudate. Pe punți, luminile erau aprinse și stăpînii acestor elegante ambarcațiuni își luau cina serviți de oamenii lor, ca de niște umbre. Am traversat strada din port,

am urcat treptele hotelului, am intrat în holul mare și, cerînd cheia de la recepție, mi s-a înmînat un plic. În lift l-am desfăcut. Era de la Pat, mă aștepta să cinăm împreună. Spunea s-o sun imediat ce sosesc în garsoniera ei.

Am intrat la mine, m-am dezbrăcat din mers și după ce am făcut un duș, am sunat-o pe Pat. Mi-a răspuns îndată. Mi-a zis că aștepta de aproape o oră și că moare de foame.

Mi-a deschis ușa de îndată ce am apăsat pe butonul soneriei. Văzînd-o, am rămas locului, uluit. Pieptănătura, fardul și rochia foarte mulată pe trup erau, chiar și pentru un om lipsit de imaginație, vechiul Egipt, femeile lui care au trăit cu mult, mult timp în urmă.

— Semeni cu Nefertiti, am șoptit.

— Hai, intră ! mi-a răspuns tot în șoaptă Pat. Să fumăm o țigară și să-ți ofer un pahar de Queen Anne. Apoi vom asculta muzică. Mîncăm aici la mine, am trimis comanda jos la restaurant. Pat se mișca prin camera luxoasă cu gesturi de ritual. Un lampadar răspîndea o lumină difuză.

— Ce muzică vrei să asculți ? m-a întrebat, scoțînd mai multe casete. Jazz ? Oskar Peterson ? Charles Mingus ?

— Îmi plac amîndoi am răspuns. Ai imprimări recente ?

— Desigur, răspunse Pat. Să începem cu Peterson.

Muzica era bună, wisky-ul tare și Pat atît de stranie în apariția ei de egipțiană desprinsă de pe basoreliefuri milenare. Într-un tîrziu am zis (ședea în fața mea, într-un fotoliu larg și comod) :

— Ce faci tu, Pat, aici, unde se pare că n-ai venit să-ți petreci vacanța ?

Pat și-a revenit din adîncimile ei, a scuturat scrumul fin dintr-un țigaret lung de chilimbar și mi-a răspuns scurt :

— Dragul meu, convenția noastră, tacită dacă vrei, e să nu mă întrebi nimic din viața mea (dacă eu nu-ți voi spune — și nu cred că-ți voi face confesii), să nu mă întrebi ce fac și ce voi face. Nici pe mine nu mă interesează cine ești. Ne-am întîlnit aici, ne-am reîntîlnit, își îmblînzi ea cu un surîs vorba, asta e important. Vom petrece aici cîteva zile, apoi... fiecare pe drumul lui. O.K. ?

— Dacă tu vrei, Pat, am zis. Dar mie îmi place să cunosc oamenii.

— Cunoaște-mă așa cum eu mă dezvălui. Nu ți-e de ajuns, prostuțule ?

— Nu-mi place cuvîntul ăsta, Pat. Am avut oroare de diminutive. Uite, vezi, gîndindu-mă la tine, mi-e imposibil să nu-mi amintesc prima ta imagine, întîia întîlnire cu tine, acolo, la Brana și în Poiana Soarelui. Și atunci îmi apare chipul acelui bărbat care te însoțea.

— Dan ! Ești gelos, sau... ?

— Sînt gelos, dacă vrei ! Dar, îmi dau seama că e dificil să mă înțelegi. Sîntem structuri diferite, deși pe undeva ne apropiem foarte mult. Venim din lumi diferite.

— Lasă acele lumi pe orbita lor. Nu mă indispune. Vreau să petrec cu tine noaptea aceasta, nu înțelegi ? Nu ți-e de ajuns ? În acea clipă se auzi în ușă o bătaie discretă. Pat spuse : Come in ! și un chelner îmbrăcat în alb intră împingînd o măsuță pe rotile, pe care era cina comandată de Pat.

— Mulțumesc, spuse Pat, sec. Poți să lași totul așa, voi servi eu.

Chelnerul se retrase și Pat servi impecabil icre negre, stridii și un sos picant de ciuperci cu picioare de broască, un vin alb foarte plăcut.

Mai tîrziu, pe fundalul muzical al unor nocturne de Chopin, Pat îmi oferi cafea tare, amară și țigări.

Dimineața, devreme, m-am dus la palatul unde urma să aibă loc festivitatea deschiderii lucrărilor Congresului internațional de genetică. Gazetarii își făcură apariția, apoi se formară grupuri. Se discuta cu glas tare, se pregăteau aparatele de filmat și fotografiat. Drapelele țărilor participante fluturau deasupra impunătoarei și sobrei clădiri a Palatului. Nu peste mult timp, începură să sosească delegațiile.

Agitația, în marele hol de marmură, isca un zumzet imens de stup de albine. Felul în care gazetarii se precipitau și aparatele de filmat începeau să toarcă metalic, ori blițurile să lumineze, sublinia importanța delegației care sosise. Cea mai intensă mișcare s-a produs însă la apariția

delegației țării noastre. Cu greu Profesorul a putut să se strecoare printre gazetarii care deveniseră extrem de insistenți și a fost nevoie de multă energie din partea celor care îl însoțeau, pentru a pătrunde în sala destinată deschiderii festive a Congresului. Am asistat la această ceremonie. În cuvîntul rostit președintele a făcut elogiul personalității savanților care lucrează în domeniul geneticii și ale căror cercetări sînt de natură să revoluționeze știința modernă și care, de pe acum, au trezit speranțele omenirii. Numele cel dintîi elogiat a fost al Profesorului român.

Nu are rost, socot, să redau pas cu pas amănunte din acele zile însorite, hotărîtoare în declanșarea și precipitarea evenimentelor care aveau să stîrnească surprize ieșite cu totul din făgașul normal al existenței multora și să aducă modificări în structura psihică a prietenilor mei adolescenți. Mă voi limita să spun mai întîi că ecoul provocat de comunicarea savantului român a întrecut orice închipuire. După cum se discuta în lumea savanților participanți, și a gazetarilor, nimeni nu se aștepta să fie atît de avansate cercetările Profesorului, încît obținerea unor rezultate spectaculoase nu mai era considerată decît o chestiune de timp și aceasta nu prea îndelungat. Profesorul preconiza înființarea în mai multe țări a unor centre de consultații genetice, a unor clinici speciale și institute care să efectueze în plus investigații în vederea stabilirii unui diagnostic prenatal. Studiilor și examinărilor prenatale, Profesorul le-a acordat o mare importanță în deschiderea unor perspective cu totul noi în domeniul profilaxiei genetice. Marele savant român afirmase că în foarte scurt timp, între 30—40 boli metabolice determinate genetic vor putea fi diagnosticate în cea de-a 12-a pînă la a 16-a săptămînă de sarcină. Profesorul a anticipat, afirmînd că se va utiliza ca metodă analiza lichidului amniotic, mai precis, a celulelor fetale care plutesc în lichidul amniotic. Profesorul a încuviințat și o conferință de presă care a avut loc la reședința delegației române. El a continuat seria dezvăluirilor, ca urmări foarte posibile ale rezultatelor cercetărilor sale. „Părinții ai căror copii suferă de grave malformații de natură ereditară, a spus Profesorul român, nu trebuie să

dispere. Se vor utiliza, foarte curînd, o serie de metode destinate să remedieze sau cel puțin să amelioreze tulburările respective. Apariția unor maladii determinate genetic poate fi astfel prevenită printr-o terapie specială, printr-un regim alimentar care să nu conțină anumite substanțe ce nu pot fi descompuse de organism sau, dimpotrivă prin administrarea unor preparate destinate să înlocuiască anumite substanțe ce nu pot fi produse de organism".

— În ce va consta „terapia specială", sau „regimul alimentar" de care vorbește savantul român ? au întrebat mai mulți gazetari străini.

— Cum se vor depista substanțele care nu pot fi produse de organism ?

— Ce asigurări se pot lua ca să nu se ajungă la degradarea materialului genetic ?

— Cînd se va putea vorbi de aplicarea unei chirurgii genetice ?

La toate aceste întrebări și la altele de care nu-mi mai amintesc, considerate ulterior ca neinteresante, Profesorul a refuzat să răspundă. La o singură întrebare a mai consimțit să vorbească, referitor la distrugerea mediului ambiant de către om și pericolul pe care acest fenomen îl reprezintă pentru universul genetic uman. „Numărul substanțelor mutagene, de natură să provoace modificări la nivel cromozomial — a spus Profesorul — se află în continuă creștere în regiunile înalt industrializate de pe glob, fie sub formă de produse alimentare, cosmetice, detergenți, medicamente, cît și surse de radiații, materiale sintetice, erbicide și combustibili. Deși tulburările declanșate de factorii ambietali sînt în bună parte neutralizate de „enzimele reparatoare", unele dintre ele pot fi atît de grave, încît paralizează întregul sistem de autoapărare al organismului.

— Ce e de făcut ? a întrebat cineva.

— Trebuie lansată o vastă campanie, la scară mondială de investigare a tuturor substanțelor bănuite a fi mutagene

Profesorul, spunînd aceste cuvinte, s-a ridicat din fotoliu, a mulțumit tuturor și s-a retras.

Prezența unui anumit om la această conferință de presă nu m-a impresionat. Știam, convingerea se conturase de-

finitiv, cine este în realitate și ce urmărește. Acest om era Patricia Sheridan.

Cînd, după o oră, m-am reîntors la hotel și am vrut să vorbesc cu Pat, ușa garsonierei sale a rămas încuiată la toate insistențele mele. Am coborît la recepție și am întrebat dacă cineva lăsase o scrisoare pe numele meu. La răspunsul negativ, am mai întrebat dacă Patricia Sheridan este în camera sa. Mi s-a mai răspuns că achitase nota și plecase acum o jumătate de oră la aeroport. Nu se cunoștea destinația, dar urma să se îmbarce la bordul unui avion al companiei Pan American, care făcea prima escală la Paris.

Am urcat în camera mea. Îndată ce am deschis ușa, am zărit un plic alb, dreptunghiular, cu antetul hotelului. L-am ridicat. Era de la Pat. L-am deschis și am citit următoarele cuvinte : „Dragă Dan, iartă-mă că plec fără să-mi iau rămas bun. N-are rost să te întrebi prea multe. Totul a fost minunat cu tine. Nu știu, nu cred că ne vom mai reîntîlni vreodată. Dar cine poate cunoaște firul pînă la capăt ? În locul tău aș încerca să uit. Așa voi face și eu. O.K. ? Pat."

Ar însemna să nu fiu corect în primul rînd cu mine, dacă n-aș recunoaște că plecarea Patriciei nu mă lăsase, cum se zice, rece. Era o femeie cu totul neobișnuită, o făptură pe care nu o întîlnești de prea multe ori în viață. Acum, cînd trebuie să mă obișnuiesc cu ideea că n-am s-o mai văd, începeam să-mi dau seama că pierdusem ceva. Încă nu știam ce și cît, dar un gol rămăsese, undeva, în mine. Căutam să reconstitui imaginea, silueta ei, profilul acela fantastic, părul negru, lung, ochii mari, imenși. Nu reușeam. Se pierdea ca un fum. Apoi îmi răsuna în urechi glasul ei ciudat, cu inflexiuni nemaiîntîlnite.

Ce puteam face ? Mă zărise Pat la conferința de presă a Profesorului în mulțimea înghesuită oarecum în holul vilei ? Stătusem destul de retras, dar nu pot spune nici că m-a văzut, nici că nu m-a văzut. Tocmai intenționam s-o întreb dacă era atît de interesată de genetică ori, pur și simplu, pentru că Profesorul român stîrnise atîta vîlvă prin noutatea și extraordinara importanță a comunicărilor

sale, era un om „en vogue" și obiect de curiozitate pentru o anumită categorie de străini ?

Nu înclinam spre această ultimă ipoteză. Pat nu părea un astfel de specimen. Atunci ? Rămînea valabilă cealaltă ipoteză ? Ori mai există și o a treia ori a patra explicație ? Îmi amintesc că în seara zilei în care avusese loc Conferința de presă a Profesorului, am plecat la vila unde fusese găzduită delegația noastră. Locotenentul Mira M... ședea într-un fotoliu de pai, pe terasă. Lumina becurilor puternice izbucnea prin frunzele bogate în sevă ale palmierilor și vegetației mediteraniene.

— Bună, Dan ! zise ea, de îndată ce mă apropiasem. Te așteptam.

Mă aștepta ?

— Bună, Mira, am spus și mi-am tras un fotoliu, tot de pai, lîngă ea. Ce face Profesorul ?

— Doarme, cred. A avut o zi grea astăzi. Mi-a spus ceva mai înainte, pe cînd îl conduceam pe scări înspre apartamentul lui după o scurtă plimbare prin grădină, că mulțimea aceasta zgomotoasă îl obosește, că îi ia din energia și din timpul lui de lucru. Nu mai dorește decît să se întoarcă în țară, în laboratoarele sale și să-și continue munca.

— Dar Doctorul P... ? am zis.

— A, a fost nervos după ce ai plecat. Închipuie-ți, o parte din gazetari au revenit ceva mai tîrziu, cu intenția să stea de vorbă cu Doctorul P... El i-a primit, satisfăcut în orgoliul său, și i-a invitat în pavilionul din grădină. L-am însoțit. Să-l fi văzut ! Ei bine, a fost penibil ! Atît era de orbit de importanța pe care i-o acordau corespondenții unor mari ziare occidentale încît nu vedea că aceștia, socotindu-l colaboratorul cel mai apropiat al Profesorului, voiau să afle amănunte pe care Profesorul refuzase să le destăinuie.

Gazetarii, în primele momente, au crezut că este o manevră obișnuită din partea Doctorului P... și au insistat, cu subtilitate și nu fără a-l flata, simulînd că îi atribuie mari merite în evoluția cercetărilor savantului român. Cînd și-au dat seama că Doctorul P... nu cunoaște într-adevăr ideea urmărită de Profesor și că rolul lui se reduce la a trăi în umbra uriașă a acestuia, urmărind doar faze

izolate dintr-un ansamblu de cercetări, o parte din gazetari nu și-au ascuns dezamăgirea provocată, nu de realitatea în sine — mă înțelegi ? — ci de omul cu care stăteau de vorbă. Și au plecat destul de ostentativ. Cîțiva au mai rămas. Întrebările lor țînteau fățiș spre latura facil spectaculoasă a ciudățeniilor, care în fond nu există, din viața Profesorului.

Mira a tăcut.

— Vorbeai la început de o stare aparte a Doctorului P...

— A, da. După ce au plecat toți ziariștii, a izbucnit. Se vedea că atît așteptase. A început să se plîngă revoltat că Profesorul este un egoist fără seamăn, că nu-l interesează decît propriile lui interese, că vrea să facă totul singur, deși el, Doctorul P... i-ar fi putut fi de folos, că poate s-ar fi ajuns mai repede la descoperirile urmărite ; că situația asta umilitoare n-o mai suportă și că își va da demisia de la institut, de îndată ce se va înapoia în țară. A fost dezgustător.

— Și după aceea ? am întrebat, văzînd că Mira tace.

— După aceea a plecat. Spunea că vrea să fie singur, să se liniștească. Probabil s-a dus la vreun bar ori, pur și simplu, se plimbă pe faleză. Vom afla mai tîrziu.

O pauză mai lungă, în care ne urmăream gîndurile.

Mira, ca și cînd tot timpul voise să-mi spună și de-abia acum și-a reamintit :

— Dan, ai remarcat azi la întîlnirea Profesorului cu ziariștii prezența unei femei neobișnuite ?

Am tresărit. Și eu mă gîndeam la Pat. Oare pot fi de ajuns numai cîteva ore, în cîteva zile, ca să te apropii într-un asemenea mod de un om, încît să ți se pară neverosimilă existența acelei făpturi ?

— Nu, i-am răspuns, și am simțit că roșesc.

— Cum se poate ! s-a revoltat Mira. Era ceva cu totul ieșit din comun.

— Prin ce ? am strigat aproape.

— Dan, fii calm. Nu suport tonul ăsta. Femeia de care îți vorbesc nu și-a dezlipit o clipă ochii de la Profesor și asculta cu un interes cu totul aparte fiecare vorbă a lui.

— Cred că toți au făcut același lucru, am răspuns eu fără să știu de ce, parcă Pat ar fi fost acuzată de ceva și eu voiam s-o apăr.

— Nu, Dan. N-ai dreptate. Ceva îmi spune că femeia aceasta foarte ciudată era mai interesată decît toți ceilalți de ceea ce spunea Profesorul.

— Nu cumva ești superstițioasă, ai presimțiri ?

— Dan, mă ridic și plec, dacă nu încetezi. Nu știu ce ai azi. Poate e mai bine să discutăm mîine.

— Iartă-mă, am zis. Da, într-adevăr, se pare că și eu sînt destul de obosit. Am să gîndesc la tot ce mi-ai spus. Apoi, după o pauză, am întrebat :

— Ce te face să crezi că... ființa aceea stranie, cum îi spui, avea mai mult interes pentru tot ce spune Profesorul decît toți ceilalți ? Și cum a ajuns aici ?

— A venit cu un grup de gazetari occidentali. Asta, ca să-ți răspund la ultima întrebare. Cum să-ți explic ? I-am surprins la un moment dat licăriri ciudate — da, ciudate — în pupile. Uneori parcă tresărea la cîte o afirmație a Profesorului, în fine, s-a comportat altfel decît toți ceilalți. Nu. Nu știu mai mult. Poate mă înșel.

— Bine, Mira. Repet, am să mă gîndesc la tot ce mi-ai spus. Acum plec. Dar ce ai ? am întrebat-o surprins, văzînd că a izbucnit în rîs.

— Închipuie-ți, Doctorul P... mi-a zis să mă feresc de tine, că lucrezi în serviciul de contrainformații.

— Să te ferești ?..., Dar el, are motive s-o facă ? Noapte bună, Mira.

— Noapte bună, Dan !

Deși drumul era lung pînă la hotelul unde locuiam, am mers pe jos prin aerul proaspăt al nopții, pe sub vegetația opulentă a țărmului marin. Cred că am făcut aproape o oră. Mă gîndeam la vorbele Mirei. Cu adevărat, Pat era un om care atrăgea imediat atenția. Nu știu cum, parcă făcea vid în juru-i.

Mergeam și imaginile se întrețeseau. Parcă nu mai eram atît de convins de implicația lui Pat într-o eventuală rețea de spionaj. De ce nu ar fi asistat la o conferință de presă ? Poate era gazetar, poate ea însăși conducea vreo revistă din acele multe care apar în occident. Dar plecarea ei precipitată ? Dacă ar fi rămas, poate aș fi determinat-o cumva să vorbească despre ea. Mergeam, mergeam acum

foarte aproape de apele mării. Din larg se auzea bătaia regulată a unui motor de ambarcaţie mică. După puţin se zări şi lumina unui far.

Continuam să mă gîndesc la Pat. Ce legătură exista între ea şi Hugo van Dermeer ? Ce rost avusese întîlnirea ei cu acest om la Brana şi în Poiana Soarelui ?

Între timp ajunsesem la hotel. Am suit treptele largi, am primit la recepţie cheia camerei mele şi am urcat cu liftul. Fără voie, la etajul 2, am vrut să apăs pe buton, să o caut pe Pat. O femeie ca Pat nu se poate uita prea uşor.

Înainte de înapoierea noastră în ţară, nu s-a mai întîmplat nimic demn de remarcat. Am respirat, cu un simţămînt de uşurare, de linişte şi de certitudini, cînd am trecut graniţa şi am pătruns pe pămîntul ţării noastre. Eram acasă şi aceste cuvinte sunt atotcuprinzătoare. Aşteptam nerăbdător să mă întîlnesc cu maiorul R... Aveam nevoie de cuvîntul lui bine drămuit, de logica lui de fier, de puterea lui anticipatoare a evenimentelor.

Brățara cu pagode și dragoni

Nu prea mult timp după reîntoarcerea mea în țară m-a căutat, a insistat să mă întîlnească, Luc. N-a vrut să rămînă, părea foarte agitată, într-o stare cum n-o mai văzusem. Mi-a dat un sul de file mari de hîrtie acoperite cu un scris cunoscut. Firește, am încercat s-o reţin (dispuneam de o oră liberă), dar m-a refuzat categoric. Mi-a spus că ne vom întîlni altădată, că în viaţa ei a intervenit ceva esenţial, de natură să modifice tot ce a crezut ea despre oameni, despre relaţiile cu lumea, cu universul. Vorbea ca sub influenţa unor tablete euforizante. Mă privea tot timpul direct, cu ochii dilataţi. Cînd mi-a întins sulul de hîrtii am observat la încheietura mîinii drepte o brățară în filigran, cred că era din argint, cu încrustaţii în relief, destul de masive. Fără voie i-am prins mîna și am privit brățara îndeaproape. Într-adevăr, era foarte fin lucrată, și avea din loc în loc plăcuțe pe care erau aplicate motive chinezești, pagode și dragoni. Luc și-a smuls mîna, violența aceasta m-a nedumerit și n-am înțeles decît ceva mai tîrziu justificarea gestului, care mi s-a părut de-a dreptul dur. Parcă a avut impresia că aș vrea să-i iau brățara, ori că am pătruns o taină a ei, pe care nimeni în lume nu trebuia s-o cunoască. Tot ceva mai tîrziu, aveam s-o înțeleg, deși mulți, poate au acuzat-o. Dar oamenii au ciudățeniile lor și ca s-i cunoști trebuie să-i primești așa cum sînt.

M-am despărțit de Luc cu senzația — paradoxală — că mă apropii, că nu sînt departe de inima unui vulcan. Ce putea să i se întîmple acestei fete ? Ce fel de structuri sînt

aceşti tineri ? Întrebările, teoretic, se înlănţuiau la infinit. Pe Sebastian şi pe Matei — prin asociaţie de idei cu Luc îi prinsesem în aceste gînduri generalizatoare — nu-i văzusem de mult. Simţeam lipsa acestor suavi lungani, cum le spusese un poet inspirat, vorbind despre generaţia lor, dar nu izbutisem să-i revăd. E adevărat că Sebastian încercase de vreo două ori să mă întîlnească, însă eu nu eram disponibil, pentru că, a venit vremea să spun, Hugo van Dermeer revenise în România, nu simplu turist, ci reprezentantul unui concern occidental care deţine aproape un monopol exclusiv al cercetărilor ştiinţifice şi aplicative în domeniul geneticii şi care a lansat cîteva medicamente care au stîrnit vîlvă. Se instalase într-un apartament dintr-unul din cartierele centrale, iar prezenţa sa la noi avea, prin urmare, un caracter oficial.

Dar despre toate acestea, despre măsurile luate de serviciul nostru de contrainformaţii am să vorbesc ceva mai tîrziu.

Aşadar, m-am despărţit de Luc, pe care n-o mai văzusem de cînd mă lăsase pe banca aceea din regiunea marilor lacuri şi fugise, ca să apară apoi la braţul Doctorului P... (Trebuia să lămuresc şi această situaţie).

Ţineam în mînă sulul de hîrtii. Am urmărit-o cu privirea pe Luc, pînă a dispărut în mulţime. Eram în apropierea locuinţei mele. M-am decis să urc la mine pentru răstimpul ce-mi mai rămăsese pînă la întîlnirea la care ne chemase, pe mine şi locotenentul Mira M..., Maiorul R...

Am intrat, am aprins gazul să-mi fac cafeaua pe care intenţionasem s-o beau împreună cu Luc şi pînă să fiarbă, m-am lungit pe canapea şi am desfăcut sulul de hîrtii. Era scrisul lui Cuore sau scrisul lui Luc ? Asemănarea mi s-a părut izbitoare. Dacă pînă acum nu o remarcasem, de data aceasta ezitam în a-l atribui uneia sau celeilalte. În sfîrşit, citind mă voi lămuri.

Am lăsat filele să se împrăştie pe covor, m-am ridicat şi mi-am turnat cafeaua în ceaşcă şi am revenit. Am început să citesc.

„Mi-am redobîndit demnitatea mea de om. Printr-un om, pe care îl aşteptam, aşa cum fiecare dintre fete îl aşteaptă. Eu credeam că nu mai vine. Destul am fost

batjocorită, îndeosebi de bărbați, care nu vedeau în mine decît trupul meu, un trup care, fără voința mea, atrage și nu știu ce din mine le trezește instincte dezlănțuite. Nu e mai puțin adevărat că nu mă pot stăpîni. Mai exact, nu mă puteam stăpîni. Și totul s-a petrecut după ce am pierdut cea mai scumpă ființă din lume. De atunci am început să cad și am căzut pînă acum cînd am întîlnit acest om. Ca să termin cu viața pe care am dus-o pînă acum, de atîția ani încoace, trebuie să spun cuiva totul. Și pentru că nu o pot face direct, ceva inexplicabil mie, mă reține — scriu. În primul rînd am astfel senzația că mă despart de mine, aceea care am fost pînă acum, nu de mult. Chiar dacă aștern pe hîrtie totul cam haotic, nu are nici o importanță. Important e că o pot face. Poate, la capătul acestor destăinuiri, mă voi simți purificată. Apta să privesc lumea cu ochii celui ce revine din tenebre : puri, inocenți, capabili să descopere fața luminoasă a lucrurilor. Nu rezistam pornirilor venite din adîncuri și ca o posedată plecam de acasă, uneori din oraș (Se zice că tot răul e înspre bine. Stupid.) Mă întorceam dezgustată de mine însămi. Da, dar după aceea, plecam iar. Cînd a murit bunica, m-am bucurat că pot să iau și odaia ei. Am invadat-o dacă pot zice așa, cu crengi și frunze și flori, pe care le-am cărat în brațe din curte, din parc. Le-am lăsat pe jos, pe pat. Cînd mă întorceam din drumurile mele, din baie, acolo intram mai întîi și mă tăvăleam în foșnetul lor, în mireasma lor amăruie.

Ciudat. Colegele mele simțeau cînd era ceva urît în mine, mai ales după ce mă reîntorceam. Nici nu mă priveau în ochi. Nu mă prindeau de mînă. Mă ocoleau. Doamne, cît de mult mă durea.

De cîte ori s-a întîmplat asta ? Nu știu. Nu vreau să rememorez acum. Poate ar trebui s-o fac. Cu această hotărîre parcă am scris aici primul cuvînt. Dar, nu, important e să se știe. Da. Asta e. Mă grăbesc să ajung la momentul cel mai hotărîtor pentru mine, la întîlnirea cu omul care mi-a redat demnitatea. Datorită căruia am redevenit ce am fost înainte. Cum s-a întîmplat ? Ah, da. M-am pomenit în gară, cu o valiză în mînă, neștiind încotro să mă îndrept. Am cerut la întîmplare un bilet pentru

primul tren care pleca. Ce ochi a făcut casierița ! A trebuit să repet, ca să obțin cartonul mic, dreptunghiular, verde. Și astfel m-am trezit în plină noapte în orașul acela de frontieră, unde nu mai fusesem niciodată. Peronul se golise curînd. Într-un tîrziu am intrat în sala de așteptare. Nu erau decît cîțiva călători. Nu aveam nici o țintă. Nu mă aștepta nimeni. Cine putea să mă aștepte ? M-am așezat într-un fotoliu și am stat cam două ore, fără să intervină nimic. Priveam mereu ușa de la intrare. Mereu, dealtfel, așteptam să mi se întîmple lucruri neobișnuite. Așa am fost de cînd mă știu. Deodată ușa s-a deschis și a intrat o femeie foarte bine îmbrăcată. De la îmbrăcămintea ei m-am uitat la chipul ei. Părea distinsă. După ce a închis ușa, a făcut un pas, poate doi, s-a oprit și a început să ne privească pe toți care ne aflam în sala de așteptare.

Privirile ei alunecau peste siluetele din fotolii, apoi nu s-au mai desprins de pe mine. A surîs, mi s-a părut, prietenos. Fără să ezite, s-a îndreptat spre mine, s-a așezat într-unul din fotoliile rămase libere în jurul meu și mi-a vorbit cu atîta blîndețe, încît m-a impresionat îndată. După cîteva minute mi-a spus că își dă seama că sînt străină de oraș și, dacă n-am unde să dorm, să merg la ea. Are o casă frumoasă și mă voi simți bine. Vede că sînt obosită și n-are rost să rămîn toată noaptea în gară, unde cine știe ce mi se poate întîmpla. Eram frîntă într-adevăr. Călătorisem foarte mult și nu mîncasem nimic. M-am dus. M-a prins de braț și mi-a vorbit tot drumul, pînă la tramvai, în tramvai și apoi pe cîteva alei, pînă am ajuns în dreptul unei case cu etaj, înconjurată de arbori înalți. Plouase. Aerul era plăcut, cu mirosul acela caracteristic al frunzelor și crengilor ude, din care apa mai picura. A scos cheia din poșetă, a deschis ușa de la intrare, în hol ardea o lumină palidă pe un perete. am urcat o scară cu trepte de lemn pînă la etaj, se auzea de undeva o muzică de jazz și vocea lui Amstrong și, mi s-a părut, rîsete de bărbați și femei. Femeia care mi-a spus că se numește Raita, m-a împins ușor spre o ușă, a deschis-o, a aprins lumina și mi-a zis că asta e camera în care mă găzduiește. Am privit-o. Era brunetă, avea un nas coroiat, ochii negri (nu mi-a plăcut lucirea lor) era voinică. Mi-a spus că îmi aduce un ceai de

mentă și ceva de mîncare, că pînă atunci mă pot dezbrăca în liniște, nimeni nu mă va deranja. Eram atît de obosită, încît n-aș mai fi vrut nimic altceva, decît să dorm, să dorm, să dorm.

M-am trezit a doua zi dimineața. Am deschis ochii și, în primele momente, n-am știut unde mă aflu. Apoi, treptat, treptat, mi-am reamintit. M-am ridicat din pat, pe jumătate. Alături, pe o măsuță erau, o cană de lapte și cîteva tartine cu unt și dulceață. În toată casa domnea liniștea. M-am uitat la ceas : Era ora zece și jumătate. Fantastic cît timp dormisem. Realitatea e că mă simțeam odihnită. Îi eram foarte recunoscătoare gazdei mele de care am început să-mi reamintesc odată cu tot ce se petrecuse de la sosirea mea în acest oraș necunoscut de frontieră. M-am dat jos din pat. Am găsit repede baia. M-am spălat, am admirat colecția de spray-uri și sticluțe, ca un copil am încercat vreo cîteva, am revenit după aceea în odaie și am mîncat tartinele cu poftă, după care am băut laptele pe nerăsuflate (contrar tuturor prescripțiilor medicale, mi-am spus amuzată). Apoi m-am suit în pat, după ce mi-am luat un teanc de reviste găsite pe o masă. Am început să le răsfoiesc. Erau reviste sexy. La început le-am privit cu interes. Erau adorabile trupurile adolescentilor. Anumite scene însă m-au dezgustat. Cred că am adormit iar. Cînd m-am trezit, gazda mea — cum o chema ? era lîngă patul meu și mă cerceta cu priviri care nu mi-au plăcut. Instinctiv mi-am acoperit trupul. A observat, ochii i-au devenit blînzi, a surîs și m-a întrebat dacă m-am odihnit bine. La răspunsul meu afirmativ, mi-a spus că după-amiază aveau să vină cîteva fete și o să ne distrăm. M-a invitat după aceea la masă. Doamne, ce naivă am putut fi ! Dar dacă nu se întîmplau toate acestea, eram oare aceea care mă simt astăzi ?

După masă, poate înspre seară, au venit într-adevăr trei fete foarte frumoase. Erau înalte, zvelte, subțiri. Nu păreau să aibă mai mult de șaisprezece-șaptesprezece ani. Ne-am împrietenit repede. În odaia în care ne invitase gazda mea erau aprinse, în lampadare, lumini difuze. Am ascultat muzică de jazz. Nu după multă vreme au intrat, foarte familiari, cîțiva domni străini. Vorbeau italiana și

germana. Nu știu de ce, am început să mă neliniștesc. Gazda mea, care se îmbrăcase într-o rochie foarte scurtă și foarte decoltată, cu sînii prea mari pe jumătate dezgoliți, ne-a servit coniac și țigări americane. Mi s-a părut că privirea ei și-a pierdut blîndețea, iar vocea, drăgălășenia. Mă înșelam ? Se făcuse tîrziu. Dansau și continuau să bea, să fumeze. Eu ședeam destul de retrasă. Abia schimbam cîte o vorbă cu străinii aceia. De la un timp, doamna Raita s-a apropiat de mine, cu priviri tăioase. Probabil a observat spaima ce m-a cuprins, că s-a schimbat pe dată și mi s-a adresat cu aceeași voce caldă, spunîndu-mi că dacă nu mă simt bine, nimic nu mă împiedică să mă retrag în camera mea și să mă culc. I-am mulțumit și m-am grăbit să-i urmez sfatul cît mai neobservată. Nu știu cît timp trecuse de cînd adormisem, cînd m-am trezit cu senzația că în odaie se află cineva. M-am răsucit și am aprins lampa de pe noptieră.

Un bărbat se afla lîngă mine, ghemuit la marginea patului. Purta barbă. Ochii lui luceau sălbatic. S-a ridicat și mi-a prins mîinile. Am țipat înfricoșată. Străinul s-a aplecat asupra mea și i-am simțit răsuflarea de alcool și tutun. Am țipat încă o dată și în aceeași clipă ușa s-a deschis cu putere. O siluetă înaltă a apărut. A răsucit comutatorul și lumina din plafon a scăldat încăperea. Omul acesta foarte înalt s-a apropiat hotărît de patul meu, l-a prins pe străinul ce nu-mi eliberase brațele din strînsoare, l-a scuturat de umeri silindu-l să se ridice și l-a scos afară, îmbrîncindu-l. Toată scena a durat cîteva secunde. Omul care mă salvase a venit spre mine, și-a tras un scaun, s-a așezat și m-a privit așa cum niciodată un bărbat nu s-a uitat la mine : calm, blînd, prietenește. Vorbea românește. Mi-a zis să mă liniștesc, că nimeni nu se va atinge de mine, să fiu convinsă. M-a sfătuit să încui camera și văzînd că nu există o cheie s-a dus și mi-a adus-o. A mai zis să dorm fără teamă și dacă vreau, mîine dimineață îmi reține un loc la orice tren aș dori.

Continuam să-l privesc nedumerită. Probabil aveam o mină caraghioasă, pentru că a rîs și mi-a prins mîna, cu atîta francheță, de parcă din senin am simțit o liniște invadîndu-mă. Mă uitam la el și nu știam ce să cred.

M-a întrebat dacă înțeleg englezește. Am înclinat capul afirmativ și atunci mi-a vorbit nestingherit. Nu mai reținexact ce mi-a spus, dar pe măsură ce vorbea, simțeam liniștea aceea ciudată punînd stăpînire pe mine. M-a asigurat că rămîne în casă toată noaptea, într-o odaie alăturată și dacă prin absurd, mi s-ar fi întîmplat ceva, să-l strig. Dar nu va fi nevoie, a adăugat, ușa nu putea fi descuiată, și altă intrare nu era. S-a ridicat și, înainte să iasă, am simțit mîna lui bună, alunecînd pe tîmpla mea. După ce mi-am revenit, am sărit din pat și am răsucit cheia de două ori în broască. Ca și cînd de pe sîni căzuse o greutate imensă, am răsuflat destinsă și am adormit."

Aici am întrerupt lectura, am privit ceasul și am plecat la întîlnirea fixată de Maiorul R... Am sosit la timp, cu cîteva minute mai devreme chiar. În hol m-am întîlnit cu locotenentul Mira M... și am intrat îndată în biroul spațios al Maiorului R... Ne-a invitat să ședem, indicîndu-ne cele două fotolii din fața sa.

— Ce zici, Dan, mi s-a adresat, am avut dreptate cînd ți-am spus că dacă serviciul de spionaj străin e interesat de cercetările Profesorului, comunicările făcute de acest savant la Congresul internațional de genetică vor precipita evenimentele ?

— Trebuie să recunosc că așa e, am răspuns fără ezitare.

— Ei bine, continuă Maiorul R... cu vocea calmă, dar hotărîtă, prezența în țară a lui Hugo van Dermeer pare să nu fie o simplă coincidență. Sînt informat că acest reprezentant al marelui concern occidental a început să-și facă relații în lumea cercetătorilor români din domeniul medicinii. Cred că nu mai e mult și va căuta să pătrundă și printre oamenii care lucrează la Institutul nostru de genetică de sub conducerea Profesorului.

— Atenție la Doctorul P..., am strigat.

— Da, desigur, a confirmat șeful meu. Mira se va ocupa în continuare de el. Dealtfel am schițat un plan pe care vreau să-l definitivăm împreună. E motivul pentru care ne-am întîlnit aici.

— Eu, interveni locotenentul Mira M..., nu pot respinge ideea că între necunoscuta aceea de o frumusețe stranie, care a asistat la conferința de presă a Profesorului și Hugo van Dermeer, n-ar exista o relație. Apariția ei, alături de acest om, la Brana și în Poiana Soarelui, plecarea ei precipitată din țară, atunci, apariția la conferința de presă, interesul cu care urmărea și stenografia răspunsurile Profesorului, revenirea în țară a lui Hugo van Dermeer, în calitatea sa oficială, imediat după Congresul internațional în genetică, sînt mai mult decît indicii că acest bărbat și această femeie ar putea fi implicați în aceeași rețea de spionaj, dacă urmăresc ceea ce presupunem noi.

— Nu este exclus, zise Maiorul R... Nu m-aș mira ca această necunoscută, care știm totuși că se numește Patricia Sheridan să descindă într-o bună zi dintr-un avion în capitala noastră.

— Asta așa e, am subliniat eu. Ne putem aștepta. De cînd în discuție se ivise numele lui Pat, nu-mi puteam reține o tresărire lăuntrică, pe care mă străduiam, firește, să o ascund. Implicarea ei într-o eventuală acțiune de spionaj — supoziție, oricum, plauzibilă — trebuia să admit — îmi trezea gînduri și simțăminte contradictorii. Începusem, încă de la cuvintele Locotenentului Mira M... spuse imediat după conferința aceea de presă a Profesorului, să analizez situația ipotetic creată. Refuzul lui Pat de a vorbi despre scurta ei ședere în țară, la Brana și în Poiana Soarelui, de a vorbi despre ea și Hugo van Dermeer, refuzul ei de a aborda o discuție de natură confesivă, în puținele zile cît am văzut-o cu prilejul congresului de genetică, dispariția ei îndată după comunicările Profesorului și conferința de presă a acestuia erau, recunosc, date care puteau conchide la o confirmare a celor spuse de colega mea, locotenentul Mira M... Atunci am auzit iar glasul ferm al șefului nostru :

— Mira, dumneata va trebui să forțezi o lămurire a situației ambigue în care continuă să se complacă Doctorul P... Iată, fiți foarte atenți amîndoi, ceea ce consider eu că trebuie să facem.

Se înserase cînd am ieșit pe ușa instituției. După cîțiva pași m-am despărțit de Mira. Avea automobilul parcat

în apropiere. M-am îndreptat spre casă. Tîmplele îmi zvîcneau. Aproape fără să simt, m-am pomenit în vacarmul Bulevardului Teilor. Mulțimea și trepidația străzii mi-au solicitat, mai întîi periferic, atenția. Firmele luminoase dădeau un accent aparte acestui loc, ca și fîntînile arteziene cu firele ori șuvoiul apelor irizat. Pe cînd traversam o intersecție, mi-am simțit brațul prins cu putere. Am întors capul și alături am văzut figura masivă și zîmbitoare a lui Sebastian.

— Te-am prins, a strigat. Păcat însă că nu pot să rămîn cu tine. Mă grăbesc la o partidă de bridge.

— Te salut, Sebastian, am răspuns cu o sinceră bucurie. Ce faci ? Ți-am rămas dator o întîlnire, știu, dar...

— Ei, lasă, bătrîne, eterna ta scuză, o cunosc. Însă uite, că mă grăbesc, ți-am spus, să fixăm o zi și o oră. Vreau să te duc la cineva. Ei ! făcu el (simțind că vreau să-l întrerup), un tip care s-a întors recent din occident. A adus discuri formidabile, cărți și reviste. Ce mai, să vii neapărat.

— Bine, Sebastian, am să vin. Dar vreau să știu la cine mergem ?

— Bătrîne, zise el, n-ai încredere în mine ?

— Ba da, Sebastian, dar...

— Gata. S-a făcut. În două zile te sun O.K. ?

Și mai înainte să-i răspund, a dispărut în mulțime. Am intrat curînd într-o pensiune, am mîncat un grătar foarte gustos și apoi m-am dus acasă.

Am deschis larg ușile balconului și am aprins lampa de carte cu fascicul mic și am așezat-o pe măsuța de afară, într-un unghi convenabil. M-am dezbrăcat și, în pijama, m-am întins comod în șezlong. Vroiam să deschid casetofonul, cînd am zărit vag niște pete albe răspîndite pe covorul din odaie. În primul moment nu știam ce sînt și, intrigat, am vrut să văd. Apropiindu-mă, mi-am reamintit de sulul de hîrtie cu însemnările lui Cuore. Am lăsat pe covor filele împrăștiate, iar pe celelalte le-am luat în balcon, nehotărît încă, să le citesc acum, ori mai tîrziu.

Un soi de curiozitate și un interes aparte care revenea pentru această fată, pe care încă nu o cunoșteam decît din vorbele entuziaste, poate chiar prea entuziaste ale lui Luc,

m-au determinat să-mi apropiu lampa de filele pe care nu le lăsasem din mînă și să reiau lectura lor.

..M-am trezit a doua zi dimineața. Peste noapte uitasem tot ce mi se întîmplase în ajun. Nerealizînd din primele clipe unde mă aflu, eram liniștită. Curînd apoi lucrurile din jur, odaia străină, mi-au readus în minte cele petrecute și mi-am simțit inima bătîndu-mi cu putere. Fața crispată a omului cu barbă, mîinile lui care mă strîngeau ca într-un clește, privirea aceea sălbăticită, țipătul meu repetat, apoi apariția acelui bărbat înalt și odată cu el, a unui început de liniște, toate le-am recapitulat vertiginos. Primul gest făcut a fost să cobor din pat să văd dacă ușa e încuiată. În clipa aceea a bătut cineva la ușă. Am tresărit și m-au cuprins iar fiori de spaimă. Văzînd că nu răspund, clanța s-a lăsat ușor. Ușa a rămas neclintită. Apoi iar s-au auzit încet bătăile. Tăceam nehotărîtă, neștiind cine este dincolo de ușă. Apoi am auzit un glas, la început nu l-am recunoscut, atît eram de speriată, după aceea am fost sigură că este al bărbatului înalt, care m-a salvat în seara trecută. N-am mai ezitat și am descuiat. Am întredeschis-o / abia acum mi-am dat seama că eram în pijama / și nu l-am lăsat să intre. Mi-a spus că, dacă vreau, mă așteaptă pînă mă îmbrac și coborîm împreună, reînnoindu-și promisiunea de a-mi cumpăra un bilet de tren în orice direcție aș dori. I-am mulțumit și l-am rugat să-mi dea răgaz un sfert de oră și voi coborî. Așa am și făcut. Am ieșit cu pași repezi din casa cu amintiri atît de neplăcute mie, urmată de bărbatul acesta, care se amuză de spaima ce mă stăpînea încă. N-am acceptat invitația lui de a intra într-o cofetărie și am pornit direct spre gară, unde, spre norocul meu, urma să plece imediat un tren spre marele oraș în care locuiam. El m-a însoțit, spunea că are aceeași destinație. După-amiază am ajuns, ne-am despărțit în gară, n-am vrut să mă însoțească mai departe. I-am mulțumit.. El a zis că dacă într-o zi, n-aș avea ce face, să-l sun la telefon.

Cum mi-aș fi putut închipui atunci că nu vor trece nici două zile și îl voi căuta ?

Așa s-a întîmplat. Începusem să mă simt alt om. Auzeam parcă în mine voci pe care le credeam stinse definitiv de

la moartea mamei. Îmi place să cred că nu sînt o naivă. E adevărat că uneori mă entuziasmez destul de ușor, dar de data aceasta simt, da simt, că e altceva. Nici un bărbat pînă la acest om nu m-a privit astfel. Am citit în ochii lui, îndeosebi cînd nu mă privea (da, e posibil și asta) omenie, corectitudine. Cred că esențial este că mi-am dat seama că acest om nu mă vrea, nu mă dorește, nu vede în mine femeia tînără care sînt. Mai mult nu pot spune, cuvîntul mă înăbușă. E primul bărbat întîlnit care e un om. Și nu pot uita că m-a salvat dintr-o situație penibilă, umilitoare, da, umilitoare și degradantă. Niciodată nu ajunsesem într-o astfel de casă, cum era aceea a doamnei Raita. Mă cutremur prin ce am trecut.

Așadar, peste două zile am simțit că trebuie să-l caut pe acest om. Aveam cartea lui de vizită. Nici nu știam cum se numește. Am cercetat dreptunghiul mic de carton : Hugo van Dermeer. I-am telefonat. Era acasă și n-a părut surprins. M-a întrebat dacă vreau să ne întîlnim. Am încuviințat fără ezitare. Mi-a spus că plouă — știam ? — și se hotărăsc eu unde vom merge. I-am răspuns că nu vom intra nicăieri, ci ne vom plimba prin ploaie. E de acord ? Desigur. Am stabilit locul de întîlnire și peste o jumătate de oră eram împreună. Am hoinărit prin ploaie mult timp. M-a luat de mînă. Ce înalt este. Abia de îi ajung la umăr. M-a luat de mînă și am tresărit. Mi-era bine. Am intrat într-un parc. Apa ploii picura, cădea de pe frunzele bătrînilor arbori, pe fața noastră, pe gene, se prelingea pe obraz, pe bărbie. Părul îmi era ud. Împinsesem gluga pelerinei, Hugo se amuza. Am început să alergăm, de mînă prinși, prin ploaie, pe alei, sub arbori. La un moment dat, mi-am eliberat mîna și am fugit și m-am ascuns într-un boschet. Hugo a intrat în joc. A început să mă caute. Îi scăpam în ultima clipă, împingîndu-i cîte o creangă și împroșcindu-l cu mii de picături. Rîdea și fugea și mă căuta. Cînd am obosit, de goană, de rîs, de ploaie, m-am lăsat prinsă. Rîdea și el. Mi-a prins amîndouă mîinile în pumnii lui puternici. Respiram amîndoi cu gura plină de aerul umed, ploaia ne șiroia pe față. Ne priveam și rîdeam. Ce ochi luminoși și curați, Doamne !

În altă zi, am ajuns într-un parc pentru copii. Puștii, fetițe și băieți, se jucau : în nisip, pe iarbă, pe triciclete, ori trotinete, în leagăne, sub ochiul bunicilor, ori ai îngrijitoarelor. Era un băiețel printre ei, extrem de vioi, cred că avea ochii albaștri și tenul închis. L-a izbit pe Hugo cu mingea, intenționat, și l-a întrebat dacă vrea să se joace cu el. Spre uimirea mea, Hugo a acceptat. S-au jucat mult împreună, s-au tăvălit pe iarbă. M-a întrebat apoi dacă sînt supărată pentru că m-a lăsat singură. Am pozat copilărește. Ca să mă împace, mi-a zis, m-a dus și m-a urcat într-un leagăn, ridicîndu-mă de sub umeri, ca pe un fulg. M-a legănat. m-a legănat. Țineam capul pe spate, părul îmi curgea liber, ochii priveau cerul în balans. Și mă legănam și cerul se legăna și eram în cer și cerul se legăna. Șuvițele din părul meu lung se răsfirau pe cer și pe fața mea. Apoi un glas din cer mă strigă. Era copilul acela care se jucase cu Hugo și care mă certa și spunea că vrea să se dea în leagăn. Și copilul acela cred că avea ochi albaștri ca seninul în care mă balansam. Hugo se așezase pe iarbă și mă privea și se străduia să înduplece acel copil să nu mă certe.

În altă zi, una după alta, am stat cu Hugo pe o terasă, la marginea unui lac întins, pe care pluteau iole. Ședeam față în față, nu scoteam o vorbă de mult timp. Mă jucam, îl priveam cum se reflectă în paharul înalt, din care băusem oranjadă. El fuma și părea gînditor. Era foarte elegant, sportiv, degajat în gesturi.

După un timp, s-a ridicat, m-a luat de mînă și am coborît la debarcader. A luat o iolă și ne-am plimbat cîteva ore. Briza era ușoară. Soarele apunea ca într-o baie singerie. Am tresărit. Dar Hugo avea priviri luminoase și un surîs atît de liniștitor. Nu, lîngă acest om; nu pot să mă înspăimînt. Alături de el nu sînt niciodată singură, singură, singură.

Am început să privesc altfel oamenii. Nu mă mai sperie. Văd adolescenți, ca mine, frumoși și puri. Văd oameni care se iubesc. Învăț să deschid alți ochi spre lume. Nu, nu învăț. Reînvăț să deschid alți ochi spre lume. Așa cum mama îmi spunea. Da. Încep să-mi retrăiesc copilăria, să leg, peste ani, fire rupte. Am început să mă bucur de

viață. Cît de frumoasă poate fi viața. Hugo mă învață să mă bucur de lucrurile simple. De o frunză, de un păr bălai de copil, de surîsul unei fete, de un fir de iarbă, de sbenguiala unui cîine pe o alee, de o țigară, de un fruct zemos, de o piatră. Hugo, fii binecuvîntat. Sînt astăzi iarăși om. Nu mai sînt obsedată de ideea ratării. Sînt iarăși un om liber.

Ieri am avut prima tresărire de spaimă. După ce ne plimbasem cîteva ore, Hugo m-a întrebat dacă nu vreau să merg la el. Să ascultăm muzică de Bach. De ce n-aș fi primit ? Muzica mă apropia de copilărie. De anii aceia pe care îi credeam pierduți. Poate nu pierduți, dar duși undeva departe, foarte departe și deveniți inaccesibili. Cu o lume pierdută în altă lume. Așadar, Hugo m-a chemat la el, să ascultăm muzică de Bach. De ce nu m-aș fi dus ?

Astfel ne-a prins miezul nopții. Cînd am vrut să plec, Hugo mi-a zis să rămîn la el, să dorm la el. Atunci m-a cuprins spaima. Spaima nu de ceea ce ar fi putut să se întîmple, dar frica, groaza că totul nu fusese decît amăgire, o amăgire josnică, degradantă, care ar fi putut să mă smulgă din ceea ce retrăisem, să mă piardă. Frica, groaza că alte lumi nu există, nu pot exista, decît mlaștina în care mă cufundasem și căreia nu puteam să-i rezist. Spaima că puritate și demnitate nu există. Că suflet nu există, spirit nu există, ci trup, numai trup, carne bestială, primară.

Ar fi trebuit să fug, cînd Hugo mi-a propus să rămîn peste noapte la el. Să păstrez amintirea unor posibile lumi, măcar trăind convingerea că este reală existența lor, chiar dacă nu se înscriu ca durată în timp. Dar n-am fugit. În prima clipă am crezut că nu înțeleg ce-mi spune. I-am rugat să repete. Foarte liniștit, fără să i se schimbe nimic în glas și în priviri, ori în gesturile știute, a repetat că ar trebui să rămîn peste noapte la el. Cu inima sperială, biată prigorie svîcnind sub sîn, am rămas. Am spus că rămîn. El m-a simțit. M-a întrebat dacă nu-mi inspiră suficientă încredere și, fără să aștepte răspunsul meu, a adăugat că, dacă ar fi așa, nu și-ar ierta niciodată. I-am spus a doua oară că rămîn la el. Ceva mai presus

parcă de voinţa mea, mă îndemna să rămîn. Dar nu acel demon cunoscut, nu. Să rămîn, ca o limpezire necesară, ivită pe neaşteptate. Ca o posibilă şi necesară nevoie de certitudine. Hugo mi-a oferit patul lui. Am acceptat. M-a luat în braţe şi m-a urcat, aşa îmbrăcată, în pat. M-am făcut mică, pînă la dispariţie. Mi-a spus că vrea să doarmă alături de mine, în pat, şi nimic mai mult. M-a descălţat, mi-a desfăcut unul sau doi nasturi la bluză (ţin minte că era o bluză liliachie, pală, care lui i-a plăcut foarte mult. apoi m-a învelit, pe jumătate, cu un şal imens, după care s-a urcat alături de mine, tot îmbrăcat. Am stat aşa. nu pot spune cîte minute sau ore. Nici el, nici eu n-am scos o vorbă. A întins mîna şi a pornit un casetofon. Era o muzică de jazz. Am ascultat toată banda. Din cînd în cînd îşi aprindea cîte o ţigară şi îmi oferea şi mie. Tîrziu s-a dat jos din pat, a zăbovit puţin (spaima începuse iar să mă cuprindă), şi s-a întors cu cafele şi sucuri de banane şi ananas. Apoi am ascultat alte benzi. Şi astfel ne-au prins zorii, fără ca unul din noi să închidă ochii, decît poate ca să lase gîndurile să alerge în voie. Din cînd în cînd mă privea şi îmi surîdea calm, omenos, liniştitor. In noaptea aceea psihicul meu a fost ca o minge comprimată şi lăsată de sub apăsare, şi iar comprimată, şi iar liberă în puls.

Cînd s-a luminat bine de ziuă, Hugo m-a dus la baie şi mi-a zis rizînd că mă lasă o jumătate de oră, după care mă scoate afară. Era ora şapte, cînd am coborît împreună. Jos ne-am despărţit. Eu trebuia să merg la şcoală. Nu l-am întrebat niciodată ce face, cu ce se ocupă, cît timp rămîne în ţară.

Iată de ce ieri am avut prima tresărire de spaimă. Am crezut că lumile în care reintrasem se prăbuşesc. Doamne, ce cumplit a fost. Dar la capătul nopţii aveam să văd că mă înşelasem. Nu. Aceste lumi nu mă resping, nu mi se refuză. Sînt ale mele şi eu sînt a lor. Definitiv. Acum trăiesc această certitudine".

Telefonul sună lung. O dată, de două ori, de trei ori poate, pînă cînd m-am dezmeticit. Am lăsat filele din mînă şi am ridicat receptorul.

— Ce dracu faci de nu răspunzi, amigo ? răsună vocea lui Sebastian. Era să-l închid, continuă, credeam că iar nu te găsesc.

— Te salut, Sebastian ! i-am răspuns. Citeam ceva, mă prinsese grozav lectura și pur și simplu nu am auzit.

— Bravo, de trei ori bravo autorului care a reușit să te izoleze în halul ăsta de lume. Să mi-l dai și mie, după ce termini, să-l mănînc cu fistic. Mai există și așa ceva în literatură ?

— Vezi, Sebastian...

— Stai, bătrîne, că uitasem. Uite ce e, dacă vrei să nu scapi o ocazie mai ceva decît lectura ta, coboară în cinci minute, mai mult să știi că nu te aștept. Și așa am întîrziat. Vii sau nu vii ?

— Nici nu mă lași să răsuflu. Unde vrei să viu ?

— Ascultă, bătrîne, îți bați joc de mine ? să știi că nu-ți merge !

— Sebastian, pe onoarea mea...

— Îți zic eu ceva despre onoarea semenilor... Ai uitat că zilele trecute te-am invitat la un tip să ascultăm discuri ? Asemenea ocazie nu mai pupi tu curînd. Ți-am zis că insul a venit recent din occident.

Da, asemenea ocazie n-am să pierd, mi-am spus. Sînt convins cine e acest ins. Și i-am răspuns lui Sebastian :

— Prietene, în cinci minute sînt al tău, dacă ești în apropiere.

— Ce mai stai ? Mă aflu ca și la ușa ta.

Și nu știu, într-adevăr, dacă au trecut minutele fatidice cînd îi strîngeam mîna lui Sebastian, pe care l-am întîlnit la scara blocului meu.

Cînd am sunat la ușa apartamentului nr. 3, de la etajul I, din strada Inocenței (ce ironie, mi-am zis), eram foarte convins cine va deschide. Sebastian nerăbdător, a apăsat încă de vreo două ori butonul (eram prea agitat ca să-l reținî), pînă ce ușa s-a deschis și în cadrul ei a apărut statura înaltă, de sportiv, ori de om care a trăit timp îndelung pe terenurile de sport, a lui Hugo van Dermeer. Era îmbrăcat în bleue jeans cu o bluză roșie. I-a zîmbit amical lui Sebastian, pe mine m-a străpuns cu ochii albaștri-cenușii. Ne-am măsurat reciproc. Părea mult mai

tînăr decît se credea. Sebastian a făcut prezentările, iar în glasul lui mi s-a părut că disting o undă mai gravă :

— Domnul van Dermeer, prietenul meu Dan Basarab !

Ne-am strîns mîinile, bărbăteşte, necontenind să ne privim adînc. Străinul ne-a invitat să intrăm, cu un gest degajat, fără să-şi scoată pipa din colţul gurii, ceea ce m-a deranjat oarecum.

În hol ardea o lampă de fier forjat, care atîrna din plafon. Prin uşa care rămăsese întredeschisă se auzea zumzet de voci, o muzică de fond şi răzbătea fum de ţigară. Străinul a deschis uşa larg, cu acelaşi gest repetat, am intrat primul, urmat apoi de Sebastian. Erau mai mulţi, fete şi băieţi, toţi tineri. Am recunoscut pe Matei, lîngă el o fată brunetă cu păr negru, buze cărnoase şi ochi mari migdalaţi, care s-a prezentat singură — Gabi — (am dedus din privirile uşor stînjenite ale lui Matei că era fata despre care vorbise ironic Sebastian), ceva mai retrasă şi într-o atitudine pierdut visătoare, Luc (ceea ce m-a surprins), apoi un băiat înalt, cu înfăţişare de sportiv, cu o privire deschisă, luminoasă — Daniel, mi-a zis prinzîndu-mi mîna, într-un gest de camaraderie francă ; o fată subţire, de statură potrivită, cu părul lins acoperindu-i urechile şi accentuîndu-i ovalul pur al feţei — Paula, logodnica lui Daniel ; de jos, de pe covor, întinzîndu-mi o mînă a cărei atingere, nu ştiu de ce, mi-a displăcut, o fată cu părul scurt, roşcat, cu pleoapele verzi şi o fustă lungă ridicată deasupra genunchilor, ostentativ, Simina. Cu mîna cealaltă prinsese un pahar înalt pe fundul căruia mai rămăsese, ca un deget, o băutură ce părea a fi whisky.

Hugo van Dermeer ne-a invitat să ne aşezăm, unde şi cum ne simţim mai bine. Apoi i se adresă lui Sebastian, cuprinzîndu-i umerii într-o mişcare firească :

— Te-am aşteptat, — apoi corectîndu-se cu o înclinare a capului elegantă — v-am aşteptat, ca să putem asculta benzile promise. Dar, mai înainte, adăugă el, să vă servesc un coniac care, sînt convins, o să vă placă. Şi ocolind dezinvolt canapeaua în formă de L plasată în mijlocul camerei spaţioase, se îndreptă spre barul dreptunghiular din spatele acestei canapele. Era un bar destul de mare, cu cîteva uşi. Cînd deschise una din ele, am zărit un serviciu de pahare înalte, simple, cu picior,

boluri pentru cordiac, pahare de vin, de șampanie, un set de pahare din metal cromat, cilindrice, probabil pentru cocteiluri cu fructe. Cîteva sticle, pe jumătate golite de whisky, vermut, vin, șampanie. Altele erau împrăștiate pe o măsuță lungă, joasă, din fața canapelei. Cu același stil perfect în mișcări, deloc afectat, am remarcat, străinul luă două boluri în care turnă pe fundul paharului Courvoisier, după cum am citit pe etichetă, se apropiase cu sticla într-o mînă și paharele în cealaltă, de măsuța joasă din fața canapelei. Am luat bolul și am închinat în cinstea anilor tineri ai musafirilor săi. Străinul a sesizat cred, nuanța palidă de ironie pe care o strecurasem, a luat paharul, fără să răspundă, l-a ținut o clipă ridicat apoi a sorbit cîteva picături. Și-a cerut scuze, nu înainte de a spune că speră să avem prilejul, în decursul serii să vorbim și s-a îndreptat spre grupul Matei, Gabi. Cînd a păsit pe lîngă Simina, fata s-a prelins pur și simplu cu trupul, fără să se ridice, de-a lungul piciorului străinului, într-o unduire dizgrațioasă. Hugo van Dermeer a observat, dar s-a ferit cu un surîs. Observînd-o mai bine pe Simina, mi-am dat seama că nu-și desprindea privirile de pe străin și-l urmărea cu insistență, fără jenă, căutînd în mod foarte vizibil să-l atragă. Lîngă mine ședeau Daniel și Paula care făceau, mi s-a părut, o notă discordantă în tot acest anturaj prin puritatea și gravitatea cumpătată a vorbelor, a gesturilor. Aveau între ei un teanc de reviste. M-am uitat mai atent și am văzut că sînt reviste occidentale, cu poze de automobile, relatări de la saloanele internaționale și raliuri. Atunci mi-am reamintit de micul episod din jurnalul lui Luc, cînd Cuore a mers să fumeze o țigară în cămăruța de student a lui Daniel. Am simțit o atracție spontană pentru acești doi tineri și am vorbit cu ei. Într-adevăr, el, Daniel, era studentul de la politehnică, foarte interesat de automobile, cîștigătorul unui raliu regional. Fata de lîngă el, Paula, era tot studentă, la poli, dar la altă facultate. Urmau să se căsătorească foarte curînd, după cum mi-au spus. Priveau revistele și discutau cu mult interes. Mi-au zîmbit amîndoi, cald, uman și mi-au făcut loc lîngă ei. Am răspuns cu aceeași pornire sinceră, de la suflet la suflet. Mi-au plăcut. Daniel a

confirmat cele povestite de Luc, hotărîrea lui de a lucra într-o fabrică de automobile. Mi-a spus că a obținut recent și permisul de conducere auto pentru autocamioane cu remorcă și vrea să-l obțină și pe acela pentru autobuze. Am repetat remarca făcută de Luc, ori Cuore, și i-am spus că vorbește despre motoare cu pasiunea unui îndrăgostit și, glumind, am întrebat-o pe Paula dacă această pasiune nu afectează dragostea lor.

„O, nu, a răspuns fata, ne iubim foarte mult și îl înțeleg foarte bine pe Daniel. Am un interes asemănător, adevărat, nu atît de... acaparator, pentru automobile, dar facem loc comun și pe acest plan."

Daniel a roșit puțin și i-a cuprins, cu brațul lui puternic, umerii fetei. Le-am spus deschis că îmi plac foarte mult și că aș vrea să fiu printre cei dintîi care aveau să-l felicite pe Daniel pentru viitorul raliu pe care îl va cîștiga. I-am rugat să mă ierte și m-am dus înspre Matei și fata aceea brunetă, cu buze cărnoase și ochi codați. Cînd m-am așezat lîngă ei, veneam prin spatele lor, am auzit-o pe fată întrebîndu-l pe Matei :

„Hugo ți-a dat un răspuns pozitiv ?

„A zis să duc mai departe ce am început și în funcție de"...

Matei n-a mai continuat, mă văzuse. Afectînd o bună voioșie, vizibil forțată, m-a primit cu o exclamație de bucurie. Am simulat că n-am auzit nimic, i-am cuprins pe amîndoi cu brațele deschise și am vorbit despre proiectele lui Matei de a intra la institut. Fata, Gabi, și-a revenit mult mai repede decît Matei din clipa stînjenitoare și a zis că bine fac stimulîndu-l, ca își consacră eforturile tot în acest sens, să-l convingă să se pregătească în mod serios. Gestul lui Matei de a ridica paharul — „Johnny Walker, bătrîne, spuse" — a fost frînt la jumătate de izbucnirea lui Sebastian, care i-a zis cu glas răstit :

„Băiete, nu-mi miroase a bine ceva aici, simțul meu, al șaselea, mă anunță că vrei să clocești ouă de struț ! Dacă e așa, cu mine ai împuțit-o și te șterg din cartea mea de imobil", și arătă cu pipa întoarsă spre inimă.

„Ce, mă, ești beat ? a bîlbîit Matei vrînd să-și ridice șuvița de păr căzută pe ochi, dar în mișcare răsturnînd faimosul Johnny Walker pe pantalonii săi.

„Băieți, am zis, po oliți-vă, împărțiți în altă parte ce aveți de împărțit, nu aici, în casa acestui om. Nu uitați unde vă găsiți." Și i-am privit stăruitor și l-am luat pe Sebastian de braț, silindu-l să ne îndepărtăm de Matei și de Gabi. „Ce-ai vrut să spui" ? l-am întrebat pe Sebastian, care părea foarte indignat.

„Dane, mi-a zis, am încredere în tine, dă-mi puțin răgaz și aflu eu tot". Nu l-am auzit niciodată, de cînd îl cunoșteam, vorbind cu atîta seriozitate. Apoi Sebastian a continuat : „Dacă e ce bănuiesc, să știi că am nevoie de sfatul tău. Nu te voi ocoli".

N-am mai putut să-i răspund, pentru că străinul s-a apropiat de noi și ne-a întrebat dacă nu credem că putem asculta benzile aduse, pentru care ne-a invitat la el.

„Dar mai înainte, a mai spus, iată. Sebastian, darul meu, și i-a întins o cutie de metal, rotundă, pe care am citit „Erinmore Mixture" e cel mai indicat tutun pentru pipa Cigar Rox, pe care ți-am dat-o rîndul trecut".

A zîmbit politicos, Sebastian parcă a ezitat o clipă, i-am făcut discret semn să primească și, astfel, incidentul care abia se consumase, părea a fi trecut. Cel puțin, aceasta se vroia intenția străinului. Apoi el s-a depărtat, cu aceeași dezinvoltură de amfitrion desăvîrșit. I-am prins brațul lui Sebastian și ne-am așezat amîndoi lîngă Daniel și Paula. Străinul a zis să ne umplem paharele și să ia fiecare țigara preferată. Pe măsuța din fața canapelei în formă de L erau, în dezordine pahare, boluri, pachete de Kent, L M., Salem două-trei, scrumiere pline.

„Cine mă ajută să fac cafelele" ? a întrebat grațios străinul, rotindu-și privirea deasupra noastră.

A sărit îndată Simina de jos, unde sta în postura aceea, nu indecentă, dar provocatoare, s-a atîrnat de brațul lui Hugo van Dermeer, apoi Matei și Gabi. Am privit-o pe Luc. Aceeași atitudine pierdută, neverosimilă pentru mine, care o cunoșteam cu totul altfel. Mi-am zis că adevărul adevărat este că nu o cunoscusem, ori numai anumite arii interioare, și că acum mi se relevă într-o ipostază absolut nebănuită. Se juca pierdută cu brățara aceea metalică, filigranată cu motive chinezești. Brățara cu

pagode și dragoni. Am vrut să m-apropiu de ea, dar Sebastian m-a oprit.

„Las-o, a zis, observîndu-mi intenția, trebuie să-ți vorbesc despre ea. Și despre ea". L-am privit curios, firește, dar a zis că nu e clipa potrivită. Și-a înfundat pipa, înciudat parcă, din cutia aceea galbenă vacuumată, pipa lui faimoasă, pe care aflasem, puțin mai înainte, de unde o are. Am privit în jur. Pe un perete al camerei, o combină (Uher, mi-a explicat Sebastian, care mă urmărea), magnetofon, radio, pik-up. De-o parte și de alta a combinei, două boxe Lensing — difuzoare — iar pe combină, un televizor Telefunken. Un perete al odăii e liber complet, cu o copie foarte bine realizată după un Jackson Pollock (m-a informat tot Sebastian, care e cert acum, nu era prima dată în acest apartament). Pereții erau zugrăviți într-un ocru auriu foarte deschis. Pe partea opusă peretelui unde se afla combina erau două fotolii din piele neagră (ca și acela de lîngă combină), o lampă cu un picior înalt, în jurul căruia se unduia o spirală metalică din crom, cu un șir de becuri mici. Alături o bibliotecă, tot din metal cromat, cîteva rafturi numai, cu multe exemplare de Readers Digest, cîteva cărți de Francoise Sagan, Nourissier etc, reviste sexy, discuri și cîteva numere din „Le bridgeur".

În locul care era al Siminei, pe mocheta roșu englez, erau deschise niște reviste sexy. Cu larmă, au intrat, ținînd tăvi din metal pe care se găseau ceștile de cafea, Simina, Matei și străinul. Au așezat tăvile, cu greu, pe măsuța din fața canapelei în formă de L, printre sticle și pahare.

„Fiecare se servește", a zis, mereu gazdă desăvîrșită, Hugo van Dermeer.

Sebastian și-a urnit agale statura lui masivă, mi-a adus o ceașcă de cafea apoi, cerîndu-și scuze, le-a oferit și Paulei și lui Daniel, care, în chip aproape izbitor, arătau că nu se simt în largul lor în această ambianță și parcă nu așteptau decît un moment propice, ca să plece. Străinul zise, îndreptîndu-se spre combină, că propune să ascultăm pentru început cîteva imprimări recente ale lui Stan Getz, celebrul saxofonist.

„După aceea", strigă Simina, „te rog, Fletcher Henderson", și aproape se tîrî — dezgustător — spre străin.

„Desigur, domnișoară" — răspunde acesta — apoi Charles Mingus.

„Nu uitați", se auzi vocea lui Matei, răgușită de tutun și whisky, „nici Comunication 72 al lui Michel Legrand".

Era spre miezul nopții cînd am plecat. Între timp se serviseră senvișuri cu icre, pateuri cu pastă de ficat, unt, șuncă slabă și tot soiul de băuturi tari. Primii care s-au ridicat au fost totuși Paula și Daniel. I-am urmat, eu, Sebastian, Gabi ; Matei a rămas puțin și i-a vorbit străinului, Simina împotriva dorinței de a rămîne a fost condusă elegant de Hugo van Dermeer spre ușă. Căutind-o pe Luc, am constatat că dispăruse. L-am întrebat pe Sebastian și el mi-a zis că, probabil, plecase mai devreme. Ne-am luat rămas bun de la preaamabilul nostru amfitrion, care și-a exprimat dorința de a ne revedea, poate în zilele următoare. Toată lumea a fost de acord. Față de mine, străinul și-a exprimat regretul de a nu fi avut răgazul necesar unei discuții, care, spuse el, ar fi fost de natură să ne apropie. În stradă ne-am despărțit. Daniel, înainte de a-mi strînge mîna a zis :

„Mie tipul ăsta nu-mi place deloc. Nu știu de ce, dar instinctiv nu-mi place. Mi se pare fals din creștet în tălpi. Și oricîte reviste de automobile ar avea, și oricît sînt de mort după motoare, iertați-mă, eu îl dau în mă-sa și în casa lui nu mai calc în veci".

Sebastian zise :

„Dane, eu te însoțesc cîțiva pași. Salutare tuturor". și m-a prins de braț. Am strîns mîna celor două fete și lui Matei, care s-a străduit să mă privească fără ezitări.

După ce am rămas singuri, am făcut în tăcere cîțiva pași. Simțeam că Sebastian vrea să-mi vorbească. Băiatul ăsta mă uimea încă o dată. Părea de o gravitate care distona cu aerul lui boem, nonșalant uneori, zeflemitor de cele mai multe ori. Era o arie psihică nouă pe care mi-o dezvăluia. Eu însumi, firește, eram stăpînit de gînduri și sentimente nelimpezite încă, în urma situației create pentru misiunea mea, după acest prim contact cu Hugo van Dermeer. Dacă mai adaug și paginile citite (și neterminate) din jurnalul lui Cuore, segmentele de fraze

schimbate între Matei și Gabi, pe de o parte, iar apoi între Sebastian și Matei, precum și izbucnirea neașteptată a lui Sebastian și vorbele adresate mie, vestitoare de confesie, se poate, cred, lesne înțelege tot ce se petrecea în creierul meu.

Mergeam, așadar, eu și Sebastian, unul alături de altul, în acest adînc de noapte, cu gîndurile noastre, care simțeam că pe undeva se leagă. Ce vroise să spună în cuvintele repezite către Matei ? Ce urmărea acest băiat, cu psihicul lui atît de labil ? Ce răspuns aștepta de la străin și ce trebuia să continue la îndemnul acestuia ? Ce sesizase Sebastian ? Mergeam alături de el și îl priveam pe furiș. Călca îngîndurat, stăpînit de o stare neobișnuită, nouă, pentru mine.

— Sebastian, am spus, prinzîndu-i brațul și oprindu-ne în loc. De ce nu vorbești, prietene ? Nu simți, nu ești încredințat că trebuie, că poți avea încredere deplină în mine ? Uită-te la mine ! Nu merit încredere ?

Și ne-am privit bărbătește în străfundul ochilor, comunicînd de la suflet la suflet, de la om la om.

— Bătrîne, mi-a zis Sebastian, te cred. Nu chestia asta se pune în cumpănă. Apoi după o pauză, în care îl vedeam cum se frămîntă : Ți-am spus, lasă-mă o zi ori două, și-ți voi vorbi, crede-mă. Nu vreau însă afirmații gratuite. Nu vreau să scuip pe prietenia mea cu Matei. Îl iubesc, nenorocitul, dar sînt foarte hotărît, dacă e ceea ce bănuiesc, să nu-l las. Altcum nu i-aș fi prieten. Simt că e pe cale să se ducă dracului. Cu Gabi cu tot. N-am să-l las și de aceea am spus că am nevoie de ajutorul tău. Nu că ai fi grozav, dar două capete altfel judecă. O.K. ? Și-mi trase un pumn zdravăn în piept.

M-am clătinat, i-am întors pumnul și i-am zis :

— Bine, Sebastian. Așa să fie. Ce te rog însă, oricare ar fi concluziile la care vei ajunge, spune-mi-le și mie. De acord ?

— De acord, bătrîne, așa va fi. Peste două zile te sun. Și acum, noapte bună !

— Noapte bună, Sebastian. Te aștept.

Am ajuns acasă. Nu mă grăbisem. Liniștea nopții, a orașului adormit, aerul răcoros, le căutam. Tot drumul am

fost într-o stare de agitație interioară. Mersesem destul de mult timp printr-un parc cu arbori bătrîni. Îmi plac arborii. Măreția lor, coroanele verzi, largi ca niște stihare vegetale, îmi aduc un freamăt al timpului ca durată eternă. Mă calmează, nu știu cum să spun. Mă fac să văd lucrurile în adîncime, să aleg esențele.

Eram acum convins că în apartamentul distinsului domn Hugo van Dermeer se consumaseră fapte, se inițiaseră planuri cel puțin dubioase. Cîteva lucruri începuseră să prindă un contur clar. Băieții, Matei și Sebastian, îl cunoșteau pe acest om, nu de acum, ci de la precedenta sa venire în țară. Între ei trei existau relații destul de strînse. Cei doi adolescenți îl vizitaseră de mai multe ori, fără îndoială, și se întîlniseră cu el și în timpul șederii celeilalte pe pămîntul nostru. Străinul le făcuse diferite daruri — benzi de magnetofon, țigări, reviste, băuturi străine și cine știe ce alte fleacuri (probabil și lui Gabi), care pe acești tineri — nu știu cum să-i numesc, zăpăciți, atrași de un fals miraj al occidentului — îi încîntase. Îi încîntase ? Poate, pentru Matei (și Gabi) e prea puțin spus. Matei făcea străinului anumite servicii. (Deducție din frîntura de frază pe care am surprins-o pe cînd mă apropiasem în această seară de cuplul Matei-Gabi.) Care erau aceste servicii ? De ce natură ? Presupuneau o discreție absolută, probabil, din moment ce amîndoi au frînt fraza, fără s-o termine, la apropierea mea și apoi n-au mai reluat-o. Ce fel de servicii îi ceruse străinul lui Matei și acesta acceptase să le facă din moment ce era vorba de o *continuare* a lor ? De ce natură erau, încît simpla bănuială a lui Sebastian i-a stîrnit acestuia o reacție dură, atît de neașteptată ?

Sebastian trebuia exclus din această ecuație : Hugo van Dermeer, Matei (și poate și Gabi). Dezvăluirea unei laturi profunde a caracterului lui Sebastian (necunoscută mie pînă în această seară), reacție de care tocmai am amintit, și hotărîrea sa de a-mi vorbi despre tot ce provocase această stare, mă determinau să conchid că Sebastian era de o seriozitate neașteptată (poate intuită cumva, destul de vag, recunosc) și să-mi capteze încrederea. Mă impresionaseră deopotrivă la acest tînăr maturitatea de gîndire și

felul în care privea o relație de prietenie (mă gîndesc la prietenia sa, autentică ,fără îndoială, pentru Matei). Simțeam că Sebastian (dealtfel am mai afirmat undeva) era o verigă, să zic așa, deosebit de importantă. Pentru misiunea ce mi-o încredințase Maiorul R... Iată de ce așteptam întîlnirea fixată cu el ca pe un moment esențial în elucidarea unor prezumții, acum, e clar, foarte puternice pentru mine. Celelalte două fete, Luc și Cuore, alcătuiau o altă necunoscută, alături de Matei (și poate Gabi). Trebuia neapărat s-o întîlnesc pe Cuore. Cunoșteam foarte multe lucruri despre ea, cred că aproape tot atît de multe cîte cunoștea chiar Luc — dar personal nu o întîlnisem niciodată.

Să revin la Luc. Trebuie să recunosc că felul ei de a fi din ultima perioadă de timp mă deconcertase pînă la nedumerire. Credeam că o cunosc bine — atît cît poți afirma despre un om, despre o adolescentă, minus necunoscutele, inevitabile și în viața de toate zilele. Credeam. Acum însă, tot ce structurase această convingere, se dărîmase. Luc, ea era aceasta, îmi punea semne mari de întrebare. Nu exagerez dacă afirm că o palidă bănuială, un vag presentiment începuse să se infiltreze în creierul meu. Apăru stăruitoare, printre altele — vorbe, mărturisiri, aluzii, similitudini — imaginea lui Luc la brațul Doctorului P.... în parcul din vecinătatea marilor lacuri. Ajuns aici cu aceste constatări și deducții, rămînînd aici, un fel de neliniște m-a cuprins. O neliniște care se amplifică, în asemenea grad (poate nu e bine zis neliniște, dar n-aveam acum vreme să caut cuvinte), încît am iuțit pașii spre casă, hotărît să reiau lectura ultimelor pagini din jurnalul lui... Cuore, pe care o întrerupsesem la telefonul lui Sebastian. E posibil oare ?... Și am parcurs aproape în fugă ultimele zeci de metri pînă la mine. Am urcat scările cîte trei-patru trepte. Am aprins lampa, am smuls de pe jos filele împrăștiate, neclintite, și m-am trîntit într-un fotoliu aranjîndu-le în ordinea numerotării.

Am ucis o pasăre cîntătoare

Mai rămăseseră patru sau cinci file din jurnal. Primele două descriau, la acelaşi mod entuziast, întîmplări, fragmente de întîmplări trăite alături de Hugo von Dermeer. Aproape în fiecare cuvînt respira bucuria de a fi, bucuria de a fi renăscut la o altă viaţă, pe care aceea care se confesa nu înceta să o numească vîrstă a copilăriei pure, a descoperirii adolescenţei, a unui fir vital reluat după moartea mamei sale, datorită omului pe care îl întîlnise în împrejurări atît de umilitoare şi care, mărturisea ea, i-a redat demnitatea umană.

Fără îndoială, eram surprins de profunzimea ideii şi simţămîntului. Dar, dacă mă gîndeam la felul ei de viaţă, ce lăsase urme amare într-un suflet atît de sensibil, şi la momentul morţii mamei sale, care o smulsese dintr-o lume liniştită şi luminoasă, brutal o smulsese, credeam că găsesc o explicaţie. Începeam să întrevăd şi acuta ei nevoie de oameni, claustrată, constrînsă la singurătate prin izolarea tatălui ei de unicul copil.

Dacă se adeverea ceea ce începusem să bănuiesc numai cu foarte puţin timp înainte, cu cîteva ore numai, atunci îmi justificam teama pentru această făptură, teama pentru ceea ce ar fi putut să i se întîmple datorită unui alt seism, similar, pe alt plan, de bună seamă, momentului morţii mamei sale.

Deodată am tresărit.

„Azi Hugo m-a condus pînă acasă. L-am invitat să intre. La început nu a vrut. Spunea că plimbarea făcută în regiunea lacurilor i-a lăsat o amprentă puternică de reverie şi că nu se simte în stare să poarte o discuţie ori o

conversație formală cu aceia care locuiesc împreună cu mine. I-am răspuns că sînt ca și singură, tata nici nu știu cînd vine acasă, dacă vine, fiind foarte ocupat. S-a mirat foarte mult de ce i-am spus și nu-i venea să creadă că locuiesc singură în toată vila. Apoi m-a întrebat de ce tata este atît de ocupat. I-am spus că lucrează în domeniul medicinii la niște descoperiri, de care auzisem vag, că sînt foarte importante. A zis că trebuie să fiu mîndră pentru asta. Am stăruit să intre cîteva clipe, să vadă odăile mele și i-am mai spus că este singurul om care intră la mine. Trebuie să aprecieze faptul că îl las să pătrundă în micul meu univers. N-a mai obiectat și am intrat în vilă. L-am dus direct în odăile mele și i-am arătat ceea ce numeam, paradisul meu. I-au plăcut tablourile, măștile din Țara Vrancei, păpușile mele, ursulețul meu, apoi camera cu peretele de sticlă ce dădea înspre parc, florile puzderii și crengile și frunzele, unele veștejite. A zis că toate acestea confirmă sensibilitatea aparte pe care a intuit-o la mine și puterea mea de trăire interioară. Mărturisesc că eram foarte emoționată. Într-adevăr, era primul om, primul bărbat care îmi cunoștea acum tainele mele. Mai mi-a spus că toată atmosfera de aici respiră ceva esențial din ființa mea și dacă din întîmplare ar fi ajuns aici, fără să știe la cine se află, ar fi recunoscut, ar fi simțit că numai eu pot trăi în acest mediu intim. N-am înțeles prea bine ce vrea să spună, dar m-a emoționat mai mult. N-a vrut să rămînă, iar la plecare, după ce am coborît scara de lemn, oprindu-se în fața unei uși înalte, m-a întrebat ce este dincolo. I-am răspuns că sînt odăile în care lucrează și doarme tata. A vrut să intre, era curios să vadă cum arată locurile unde un mare savant pregătește cine știe ce descoperiri de importanță deosebită pentru omenire. Nu mai văzuse, și numai acest gînd îl făcea să trăiască o stare necunoscută. O, cît de mult aș fi vrut să-i fac această bucurie, dar știam că totdeauna tata încuie ușile și ia cheile cu el. A zis să încercăm totuși, că întîmplător are la el un mănunchi de chei. N-am avut nimic împotrivă și, într-adevăr, una din cheile lui Hugo s-a potrivit ușor, și am intrat în apartamentul tatii, necunoscut chiar mie. Trebuie să spun că nici nu avusesem această curiozitate pînă acum. Hugo, dragul de el, nici n-a

vrut să creadă. Într-una din camere era un birou imens, pe care erau împrăştiate o mulţime de foi. Ne-am apropiat, după ce Hugo privise în jur, cu atenţie, totul şi spunea că pare un sanctuar de o simplitate uimitoare. Cîtă recunoştinţă trebuia să purtăm cu toţii omului care îşi consacră viaţa binelui umanităţii. Hîrtiile de pe biroul tatii erau acoperite cu fel de fel de formule şi calcule. Lumina scăzută nu îngăduie să vadă prea clar, a zis Hugo, şi atunci a scos din buzunar un mic aparat, prin care, spunea el, poate să privească ciudăţeniile, pentru că, a zis, nu pricepea nimic. M-am amuzat şi, curioasă la rîndul meu, nu pentru acele formule şi calcule, m-am depărtat, căutînd în jur semne ale prezenţei tatii, pe care atît de rar îl întîlneam, încît uitam uneori şi trăsăturile chipului său. Un soi de duioşie necunoscută mi-a invadat inima şi un îndemn necunoscut mă îndemna să-l caut şi să-l văd pe tata. Şi aceasta datorită tot acestui om, care părea de o curiozitate copilărească. Micul aparat cu care cerceta filele acelea, aplecat peste birou, scotea din cînd în cînd un sunet slab, metalic. L-am strigat de cîteva ori pînă m-a auzit. Parcă a tresărit şi, punînd în buzunar acel aparat, a zis că e timpul să plece. Degeaba am zis să mai zăbovească, i-am oferit cafea şi fructe, dar n-a mai vrut să rămînă."

Urmau apoi un fel de reflexii despre starea, euforică de-a dreptul, trăită de această fată — începusem să ezit a o numi — după ce străinul, ce devenise atît de interesant, plecase. Nu mai există nici un dubiu că Hugo van Dermeer era omul bănuit de Maiorul R... „Micul aparat" nu putea fi altceva decît un aparat de fotografiat. Naivitatea revoltătoare a acestei fete punea în pericol iminent secretul cercetărilor Profesorului. Trebuia să-l înştiinţez de grabă pe şeful meu. Am privit cadranul ceasului. Era prea tîrziu, se apropiau zorii. Aveam să mai aştept cîteva ore şi să-l caut după aceea pe Maiorul R....

Ultima frază din acest nemaipomenit jurnal mi-a limpezit identitatea, cea adevărată, a lui Cuore.

„Am adormit, spunea ea, strîngînd în pumn brăţara cu pagode şi dragoni".

Maiorul R... mi-a ordonat să mă prezint la biroul său, la ora 6 dimineaţa. I-am raportat cu toate amănuntele cele descoperite de mine în ajun, începînd cu filele de jurnal, apoi vizita la Hugo van Dermeer, Matei, Sebastian, apoi iar Sebastian, lectura ultimelor file de jurnal ale presupusei Cuore.

Maiorul R... nu m-a întrerupt, decît arareori, pentru a-mi atrage atenţia că sînt foarte agitat şi e necesar să-mi stăpînesc nervii.

— Aşadar, am zis, aţi fost foarte îndreptăţit să nu renunţaţi la supravegherea lui Hugo van Dermeer. Acest tip inteligent, cult, rafinat, de prestanţă, este într-adevăr în serviciul unei reţele de spionaj străin. Congresul internaţional de genetică, articolele publicate de Profesor şi, mai ales, comunicările făcute la Congres, au precipitat evenimentele, cum se spune.

— Hm, da, aşa este, spuse Maiorul R... Deci Cuore este Luc, iar Luc este Cuore, fata Profesorului. Spionul a ştiut ce urmăreşte, sucindu-i capul acestei naive adolescente.

— Tovarăşe maior, am zis, departe de mine gîndul de a o apăra pe Luc, deşi ţin la ea, ca om, foarte mult. Gîndiţi-vă însă la modul de viaţă cu totul nefiresc trăit de această copilă în ultimii doi ani. Cred că nu e de mirare că întîlnirea cu acest spion, cu deosebite calităţi (sînt nevoit să remarc), care a ştiut să se apropie de ea în împrejurări dramatice în casa acelei proxenete din oraşul de frontieră, este privită de Luc cu atîta importanţă. El i-a redat ceea ce ea numeşte „încredere în oameni şi în viaţă".

— Spionul, zise Maiorul R..., a regizat întîlnirea cu Luc şi apoi tot ce a urmat, cu o rară inteligenţă. Van Dermeer i-a cunoscut în amănunţime viaţa. Şi-a dat seama că Luc reprezenta calea cea mai directă şi cea mai sigură spre furtul cercetărilor Profesorului.

— Dar Doctorul P... ? zisei.

— Îţi voi da, în continuare, să citeşti rapoartele locotenentului Mira M... Să vedem, continuă Maiorul R..., ce măsuri se impun. Trebuie să-l întîlneşti de urgenţă pe Sebastian. Băiatul ăsta e de nădejde... Să lămurim poziţia

lui Matei în acest angrenaj... Să vedem ce facem cu Luc...

— Da, nu avem prea mult timp în fața noastră. Trebuie să împiedicăm furtul cercetărilor Profesorului. Cine știe cît a reușit spionul să sustragă pînă acum.

Au urmat cîteva minute de tăcere. Din cînd în cînd ne priveam, fiecare cu gîndurile sale, dar pornind din aceeași situație creată atît de neașteptat.

În cele din urmă șeful meu zise :

— Caută-l pe Sebastian. După ce vorbești cu el, revino. Pînă atunci mă voi consulta cu superiorii mei și îți voi comunica tot ceea ce vom hotărî. E vorba de ore, ca să evităm pe mai departe furtul. Te aștept.

Am salutat și am părăsit biroul Maiorului R... și apoi clădirea instituției noastre. L-am căutat pe Sebastian la școală. Nu venise în ziua aceea. Nu l-am găsit nici acasă. Nu știam ce să fac. Să merg la atelierul lui Matei ? O clipă am fost tentat, dar renunțai, spunîndu-mi că, probabil, Matei se va feri să discute, mai ales că surprinsesem, în ajun, în apartamentul spionului, frîntura aceea de conversație, foarte elocventă acum, dintre el și Gabi. Da, trebuia să-l găsesc pe Sebastian, în primul rînd. Se făcuse ora prînzului și investigațiile mele erau fără un rezultat pozitiv. Am raportat șefului meu. Mi-a zis să-l caut pe Sebastian pînă îl găsesc. Vocea sa era iritată, cînd a adăugat să-l înștiințez din două în două ore. Mi-a mai spus că vila Profesorului și casa lui van Dermeer au fost puse sub supraveghere. Ce era să fac ? Unde să-l caut ? Am intrat în barurile de zi și în cafenelele pe care știam că le frecventează. Nu l-am întîlnit. Am vorbit din nou cu Maiorul R...

Am luat masa de prînz mai mult în fugă. Am urcat în garsoniera mea să mă adun și să-mi sistematizez gîndurile. Era ora două. Cînd îmi fierbeam cafeaua pe aragaz, a sunat telefonul. Am alergat și am ridicat receptorul.

— Bătrîne, ești acasă ? auzii vocea lui Sebastian. Slavă Domnului !

— Sebastian, unde-ai fost ? te-am căutat toată dimineața. Unde ești ?

— Nu departe de tine. Coboară să mergem undeva. Vreau să bem ceva. Sînt întors pe dos, vorbi el și mi-am dat seama că se petrecuseră lucruri deosebite.

Apoi continuă :

— Vreau să beau ceva tare. Dar nu Johnny Walker, nici Manhattan, nici Gin Fizz, nici mă-sa pe gheață sau cu gheață. Mi-e lehamite.

Am zis :

— Sebastian, vino la mine. Aici sîntem numai noi. Am o țuică bătrînă grozavă. Mi-au dat-o bunicii, o păstrez de vreo trei ani. Pentru tine o deschid.

— S-a făcut. În zece minute te calc.

Și, într-adevăr, peste zece minute Sebastian suna la ușă. L-am întîmpinat, a intrat și fără să-mi dea mîna, doar salutîndu-mă din privire, s-a dus și s-a trîntit într-un fotoliu.

— Lasă-mă cîteva clipe să-mi revin. Scoate țuica și dă-mi o țigară. Tare. De pipă m-am săturat.

N-am scos o vorbă, am adus cafelele, am destupat sticla în care țuica dobîndise o culoare aproape castanie, din cauza vechimii, și i-am întins acestui băiețandru, atît de sbuciumat, un pachet de țigări „Snagov". A golit păhărelul pe care îl umplusem, s-a scuturat de tăria țuicii, și-a aprins o țigară și m-a privit cu ochii lui mari, din care dispăruse orice scînteie de ironie, atît de caracteristică. L-am privit la rîndul meu. Părea răvășit. Trăsăturile feței deveniseră grave, gura lui frumoasă era rigidă. Mi-amintesc că m-am speriat.

— Nu mă întreba nimic, bătrîne, a zis el, îți povestesc tot. Am fost la Matei toată dimineața, de aceea nu m-ai găsit. Sînt nemîncat ca un cîine, dar nu mi-e foame. Mai lasă-mă cîteva clipe, doar.

„Cînd am intrat la Matei, mi-am dat seama că era singur. Taică-său la slujbă, mamă-sa la piață, iar soră-sa la școală. Nu părea încîntat de vizita mea. A vrut să rămînem în sufragerie, dar eu am trecut pe lîngă el și am intrat direct în odaia lui. Ca de obicei dezordine : reviste străine împrăștiate pe jos, patul răvășit, hainele aruncate pe scaune, birouașul plin cu pensule, cartoane, schițe prăfuite. Casetofonul urla. Doar florile din fereastră, multe, roz, albe,

mov (pe care idiotul le îngrijește ca pe niște ființe) atenuau atmosfera îmbîcsită de tutun, stătută. I-am aruncat țoalele de pe scaun și m-am așezat în fața lui.

— Nenorocitule, ce vrei să faci ? i-am zis.

— Ce vrei, mă ? Nu-nțeleg ce spui.

Nu-l slăbeam din ochi. Era uscat, cu obrajii palizi, supți, cu părul lui negru, frumos, căzut pe ochi. Era doar într-un sleep ce imita pielea de leopard. Îmi ocolea privirea și răsucea o șurubelniță între degete. (Probabil avea de gînd să strice și casetofonul ăsta.)

— Ce nu-nțelegi ? Ce te faci că nu înțelegi ? Știi foarte bine ce vreau să spun.

— Știu pe dracu, mi-a răspuns Matei, schițînd un zîmbet forțat.

— Uite ce e, cu mine nu-ți merge. Și ca să-ți arăt că știu tot, află că Hugo mi-a spus...

— Ce ți-a spus Hugo ? a tresărit Matei — și mi-am dat seama că nimerisem ținta.

Am rîs ironic și am oprit casetofonul.

— Vezi că te-am prins ? Vezi că nu-ți merge ? Apoi nu l-am cruțat : Crezi c-o să reușești ? Nu vezi că te-mbeți cu apă chioară ?

— Știi ce ? a zis Matei, nu vrei să te duci dracului și să mă lași în pace ? V-ați pus toți în cap să mă distrugeți ?

— Ce vorbești, mă, cretinule ? Nu știam că suferi în halul ăsta de... mania persecuției... toată lumea e rea, numai tu ești bun... și Gabi, desigur. Voi sînteți buricul pămîntului...

Și m-am ridicat de pe scaun, îndreptîndu-mă spre fereastră. Trebuia să trec pe lîngă birouașul lui. M-am sprijinit cu mîna de lemnul maroniu, dar, se vede treaba, Matei a avut impresia că vreau să iau un anumit lucru de pe birou. A sărit ca ars, m-a împins și a smuls un obiect — nu mi-am dat seama ce — de pe birou și l-a ascuns într-un sertar, pe care l-a încuiat foarte nervos. Știam că Matei nu are secrete față de mine. Sîntem buni prieteni. Cu toate răutățile mele, recunosc, țin la el mult. Am rămas nedumerit. De obicei se ferea de mine cînd desena, ori picta. Nu putea fi însă vorba de așa ceva, acum. Obiectul ascuns era mult mai mic. N-am mai stat pe gînduri, l-am luat în brațe ca într-un clește, l-am trîntit pe pat și i-am

luat cheia. Uite ce am găsit în sertar, și Sebastian îmi întinse un obiect foarte mic, ce părea să fie un aparat de fotografiat. Ce zici de asta ?

— Deocamdată nimic. Vreau să mă uit la el.

M-am îndreptat spre fereastră. L-am cercetat.

— Da, cred că este un aparat de fotografiat. Povestește-mi mai departe, Sebastian.

— Ce să mai întind ața ? Matei a vorbit cu Hugo și ăsta i-a promis să-l treacă granița, într-o țară din occident. De mult bătea cîmpii cu astfel de gînduri. Credeam că n-o ia în serios, dar, uite, s-a îngroșat gluma.

După o pauză :

— Bătrîne, trebuie să facem ceva, să-l salvăm pe nenorocitul ăsta. Distinsul domn Hugo van Dermeer, i-a zăpăcit capul — frumosul lui cap — cu băuturi și discuri și reviste și mă-sa mai știe cu ce.

Am tăcut cîteva clipe. Îmi spuneam că Maiorul R... trebuie imediat înștiințat. Stau în cumpănă, ce să fac cu Sebastian. Apoi i-am spus :

— Sebastian, cred că povestea cu Matei e mult mai gravă decît îți închipui tu.

— Ce vrei să spui ? a zis băiatul acesta voinic, cu suflet curat, căruia îi plăcea să afecteze și să mimeze atitudini și ticuri de om matur. Ce vrei să spui ? și s-a ridicat pe jumătate din fotoliu, privindu-mă cu ochii dilatați.

— Sebastian, trebuie să anunț pe cineva. Trebuie să mă sfătuiesc cu cineva. Deocamdată nu pot să-ți spun mai multe. Te rog ai încredere în mine și mai departe. Și eu am încredere în tine. Nu mai vorbi nimănui de tot ce știm. Și tu mi-ai cerut să-ți dau un răgaz. La rîndul meu îți cer un răgaz, nu de o zi, sau două, ci numai de cîteva ore. Uite, îți propun o întîlnire în seara asta. Fii acasă, te sun neapărat.

— Bătrîne, mă uimești. Începe mintea să-mi lucreze, dar nu sînt în stare să admit.

— Sebastian !

— Bine. S-a făcut. Sînt convins că nici tu nu vrei răul lui Matei. Altfel m-ai decepționa cumplit.

— Îți repet să ai încredere în mine. Ne vedem astă seară. Îți promit.

— Te cred, bătrîne. Să mergem. Văd că toată chestia asta nu suferă întîrziere.

I-am relatat Maiorului R... ce îmi povestise Sebastian. I-am dat și aparatul acela. Maiorul R... l-a cercetat o clipă, apoi, apăsînd pe unul din butoanele din stînga biroului său, a zis :

— Să vedem dacă are un film înăuntru și dacă a fost utilizat.

Îndată ușa se deschise, intră un coleg de la resortul tehnic. Maiorul R... îi întinse aparatul și îi spuse :

— Să fie developat filmul de îndată și să mi-l aduci imediat.

Ofițerul îl luă, salută și zise :

— Am înțeles, tovarășe maior.

— Pînă ne lămurim ce este cu filmul acesta, se impune să-l aducem pe Matei aici.

Și Maiorul R... ordonă în acest sens. Maiorul R... n-a mai vorbit. Tăceam amîndoi. Lucrurile se precipitaseră. Mă gîndeam la Matei, mă gîndeam la Luc. De ea mi-era teamă. Eram aproape convins că destrămarea acelei stări de falsă liniște, de fals echilibru lăuntric, pe care îl credea mai real decît lumina zilei, îi va produce un șoc foarte puternic. Mă întrebam dacă va fi în stare să-i reziste. Îmi spuneam că va trebui să fim foarte atenți cu ea, îmi spuneam că acela dintre noi care îi va dezvălui adevărul va trebui să o facă prudent, cu multă prudență, cu multă căldură și înțelegere. Oarecum mă temeam că acela voi fi eu, deși doream să fie așa.

Ofițerul de la resortul tehnic intră în birou, nici nu auzisem bătaia lui în ușă, îi întinse filmul șefului nostru și spuse :

— Tovarășe maior, filmul a fost utilizat și nu se văd altceva decît cifre și formule.

Maiorul aproape i-l smulse din mînă, îl cercetă foarte atent. Sprîncenele lui frumoase erau strînse într-un singur arc, iar maxilarele i se încleștaseră.

— Cred că este ceea ce presupuneam amîndoi, mi se adresă el. Va trebui să ne convingem. Așteaptă-mă aici, mai spuse, și ieși grăbit din birou.

Nu știu cît timp trecuse, cînd ușa se deschise și Matei fu invitat să intre și să aștepte. Era palid. Cu o mișcare nervoasă își înlătură șuvița neagră, lungă, ce îi aluneca peste obraz. Nu m-a zărit decît după cîteva clipe. A tresărit, și parcă s-a bucurat.

— Dan ! Și tu ești aici ?

— După cum vezi, Matei. Șezi, i-am spus, arătîndu-i locul din fața mea.

— Ce vor ăștia cu noi ? m-a întrebat, după ce s-a lăsat greu în fotoliu.

— Nimic altceva decît să spui adevărul, Matei.

— Adevărul ? Ce adevăr ? făcu el, mimînd o falsă nedumerire. După care zise : Să știi că ne-a turnat Sebastian pe amîndoi.

— Te înșeli, Matei.

M-a privit pieziș.

— Pot să fumez ?

— Bineînțeles. Ai țigări ?

— Mărturisesc că nu. M-au luat ca din oală.

— Nu-i nimic, îți ofer eu. Dar să știi că n-am nici Kent, nici Dunhill. Numai Snagov lung. Dorești ?

Și la semnul său afirmativ, i-am întins pachetul. Luă o țigară, o aprinse și trase cîteva fumuri. Zise :

— Pe tine te-au luat la refec ?

— Nu, Matei. Eu n-am dorit și nici nu doresc să fug în occident. Îți mărturisesc că doresc să văd occidentul, sînt lucruri interesante de văzut și oameni interesanți de cunoscut, dar doresc să rămîn și să trăiesc în țara asta, care este și a mea și a ta.

— Nu mai spune !

— Da, Matei, așa e. Iubesc această țară, de care mă leagă și cerul și pămîntul și sîngele morților mei. Și ai tăi, dacă vrei.

— Ai de gînd să mă prelucrezi, să-mi ții o lecție politică ? făcu el cu ironie forțată.

— Nu. Nu am de gînd și nici nu spun asta. Tu m-ai întrebat și eu ți-am răspuns. Atîta tot.

L-am lăsat să-și fumeze țigara.

— Matei, ce limbi străine cunoști ?

— ? ! ?

— Te întreb din curiozitate.

— Engleza, și se foi în fotoliu.
— Bine ?
— Ei, spuse stînjenit, cît se face în școală.
— Și crezi că e de ajuns ?
— Pentru ce ?
— Așa, mă gîndeam cum te-ai descurca în occident, dacă mister Hugo van Dermeer, prin absurd, și-ar fi ținut promisiunea. Și mai mă întrebam — dă-mi voie, nu mă întrerupe — cum ai fi trăit, pentru că, după cît știu, în afară de școala aceea de un an de vitrinieri nu ai nici o calificare, în nici o meserie.
— Ce grijuliu ai devenit !... Mai bine spune-mi ce cauți aici.
— Uite, Matei, eu sînt acela care începe să pun întrebări. E vremea s-o știi.
Matei mă privea cu ochii dilatați.
— Da, Matei. Și acum te rog să-mi spui de cîte ori ai fost în casa Profesorului, în prezența sau absența lui Luc, ce ai fotografiat, ce discuții ai avut cu Hugo van Dermeer.
— Dane !
— Nu, Matei, nu glumesc. Nu uit nici o clipă că au fost ore frumoase, da, frumoase, pe care le-am petrecut cu voi. Îți fac și o confesie, ia-o cum vrei, continui să te simt aproape, ca pe un prieten.
— Și vrei să mă ajuți, nu ? spuse el, departe însă de a izbuti să fie ironic.
— Bineînțeles. Și îți voi da dovezi suficiente de această prietenie. Dacă încerci să fii puțin lucid, nu-ți va trebui prea mult timp să recunoști această realitate. Față de tine însuți, asta e important. Eu sînt împăcat în conștiința mea, în ceea ce privește sentimentele mele pentru tine.
— Și ce vrei de la mine ?
— Ți-am spus. Și să mai știi un lucru. Ori cu tine, ori fără tine, tot vom afla ce știe acest străin, care v-a amețit ca pe niște naivi. Dar, poate, mai întîi, am să-ți vorbesc despre el.

Și vreme de aproape o jumătate de oră i-am vorbit despre Profesor, despre importanța cercetărilor și realizărilor lui pentru noi toți, pentru omenire, despre ceea ce

s-ar fi putut întîmpla dacă rețeaua de spionaj străin ar fi reușit să intre în posesia datelor. I-am vorbit de la om la om, de la suflet la suflet. Aveam impresia că începe să mă înțeleagă. Dar n-a fost așa. În fața probelor evidente n-a avut ce spune, dar a refuzat să vorbească. Maiorul R..., care între timp revenise și pe care l-am informat, a dispus ca Matei să fie reținut. M-am despărțit de el cu strîngere de inimă. Dar nu am pierdut licărul de încredere în substanța lui sufletească, bună, în sensibilitatea lui deosebită.

După ce a fost scos din birou, Maiorul R... a spus :

— Da. Filmul reproduce file din calculele și cercetările Profesorului. Hugo van Dermeer este, așadar, un agent al spionajului străin. S-a folosit de Matei pentru a fotografia aceste file. Deocamdată nu vrea să vorbească. Îi vom lăsa această noapte să reflecteze, apoi mîine dimineață îl voi chema aici. Vei fi și tu de față. Va trebui să vedem ce a reușit să transmită lui van Dermeer pînă acum, în afară de ceea ce a fotografiat el personal, după cum a reieșit din jurnalul lui Luc. Sebastian e în afară de orice bănuială, evident. Mai trebuie să discutăm și cu fata Profesorului.

— Tovarășe maior, îngăduiți-mi să vă reamintesc, această făptură este într-o stare psihică extrem de primejdioasă pentru ea. Cunoașteți ultimii ei ani de viață.

— Știu, Dan. Desigur, se impune extraordinar de multă pricepere, să evităm un șoc violent. Vom vedea. Înclin să cred că tot tu vei fi acela care îi vei vorbi. Te cunoaște, o cunoști foarte bine, am deplină convingere că vei ști cum să procedezi. Pînă mîine voi mai reflecta. Te gîndești și tu, mă voi gîndi și eu.

— Tovarășe maior, credeți că vom avea curînd probe suficiente să-l arestăm pe van Dermeer ?

— Nu te pripi, Dan. Învață să adîncești mai mult lucrurile și să nu pierzi din vedere, niciodată, perspectiva. La momentul propice, vom hotărî. Poate că probele se vor dovedi insuficiente ; poate vom acționa altcum. Nu te pripi, repetă șeful meu, calm, stăpîn acum pe nervii săi, după ce apele tulburate parcă începeau să se limpezească.

— Uneori, continuă el, e nevoie de o încîlcire a firelor, ca să poţi descurca ghemul, fără să-l rupi, nici măcar, într-un singur loc.

— Dar doctorul P... ?, zisei.

— Deocamdată situaţia e neschimbată. Lasă-l în seama locotenentului Mira M... Tu ocupă-te de van Dermeer, de Luc, de Matei. Nu-l uita pe Sebastian, care, cine ştie, te-ar mai putea ajuta.

Cîteva minute de tăcere.

— Îmi permiteţi, am reluat, nu credeţi că Profesorul trebuie să fie încunoştinţat de toată situaţia creată ? Ar fi normal...

— Şi în ceea ce îl priveşte, răspunse Maiorul R... povestea este tot atît de delicată cum este a fetei lui. Din alt unghi şi pe alte planuri. Mă întreb dacă aflînd totul în momente hotărîtoare pentru cercetările lui... E greu de prevăzut reacţia unui astfel de om...

— Şi totuşi...

— Şi totuşi vom vedea. Ţi-am spus să nu te grăbeşti. Gîndeşte-te la cele discutate mai înainte şi ocupă-te de oamenii tăi. Şi încă ceva, mai vorbi şeful meu, tocmai cînd intenţionam să cer permisiunea să plec, aş dori să te gîndeşti de o atare manieră, încît să consideri că nu avem probe suficiente ca să luăm o măsură categorică împotriva lui van Dermeer. Stărui foarte mult să reflectezi în acest sens. Ne vedem mîine dimineaţă, la prima oră, dacă nu mai intervine ceva neprevăzut. Cu bine.

Am salutat şi am plecat din clădirea instituţiei noastre. Puţin timp după aceea am intenţionat să-l mai văd pe Matei, dar am renunţat. *La nuit porte conseille*. Maiorul cunoştea acest dicton.

Se înserase. M-am îndreptat spre casă. Mergeam agale, gînditor. Ce vroise să spună maiorul în privinţa probelor ? Se aştepta poate ca Matei să fie la prima lui tentativă de sustragere a filelor din cercetările Profesorului ? Nu era exclus. Hugo van Dermeer să fi fotografiat o singură dată în odaia de lucru a Profesorului ? Eram dispus să admit acest punct de vedere. Luc ar fi pomenit în jurnalul ei,

dacă s-ar fi repetat. Dar cît de „la zi" este jurnalul acestei teribile copile ? Greu de afirmat. Se impunea deci o discuție cu Luc, după aceea cu Matei. Dacă aceste prezumții se confirmau : spionul să fi fotografiat o singură dată, iar Matei să fi fost la prima tentativă, maiorul avea dreptate, probele păreau a fi insuficiente. Atunci ? Era deasupra oricărui dubiu că Hugo van Dermeer era un spion și că acest spion urmărea furtul cercetărilor și descoperirilor Profesorului. Trebuiau, pentru a se dispune arestarea lui și deferirea instanțelor de judecată, probe și iar probe, toate concludente. Cum le-am fi putut obține, dacă prezumțiile conturate se adevereau ? Cum ? Cum ?

Ajunsesem la ușa garsonierei mele. Am intrat, am aprins lumina în hol, apoi în odaie și am zărit măsuța cu ceștile de cafea, paharele de țuică și sticla de țuică. Mi-am adus aminte de Sebastian, de făgăduiala de a-l întîlni astă seară. I-am telefonat. Mi-a răspuns îndată, parcă ar fi stat de veghe lîngă telefon și mi-a zis că în cel mult trei sferturi de oră va sosi.

Pînă atunci am făcut ordine pe măsuță, am pregătit două cafele și am schimbat paharele de țuică, lăsînd sticla pe tavă. M-am așezat în fotoliu, după ce m-am schimbat, mi-am aprins o țigară și eram în așteptarea lui Sebastian.

Dacă probele erau insuficiente — continuam să mă frămînt — dacă probele nu erau suficiente, trebuiau adunate. Cum ? Cum ?... Simplu, m-am trezit strigînd cu glas tare. Simplu. Spionul trebuia să primească, în continuare, filme. Filme false. Asta e. Filme cu date false. Dar cine să i le transmită ? Matei ?... Nu. Atunci cine ? Luc ? Exclus. Sebastian... De ce nu ? Cunoscînd toată conjunctura, cunoscînd caracterul lui ferm, nemaleabil. Cred că da. Dar nu e prea dur în structura sa, deloc transigent ?

Atunci se auzi soneria de la ușă. M-am repezit și am deschis. Era Sebastian. A intrat direct și s-a așezat în același fotoliu în care stătuse cu cîteva ore mai înainte.

— Ce e cu Matei ? m-a întrebat dintr-un răsuflet. Am aflat că a fost ridicat. E adevărat ? și mă privi scrutător.

— E adevărat, Sebastian.

— Bătrîne, ce-ai făcut ? și s-a ridicat furios în picioare, dispus să mă înfrunte. M-am ridicat și eu, i-am prins

umerii cu amîndouă mîinile și ne-am privit direct, fără ascunzișuri, pînă ce am simțit un fluid cald trecînd de la unul la celălalt.

— Sebastian, ia loc și ascultă-mă. Fără idei preconcepute. Fă un efort și ascultă-mă, te rog fă un efort și ascultă-mă, ca și cînd tot ce îți voi spune nu ne privește direct pe amîndoi. Deși ne privește foarte direct. Poți ? Ai încredere în mine ? Totală ? am accentuat.

A tăcut un timp, îl simțeam cum se agită lăuntric, apoi a zis :

— Dan, te ascult. Nu e ușor ce îmi ceri, dar mă voi strădui să te ascult. Dă-i drumul !

Am adus întîi cafelele și am turnat în pahare din țuica veche.

Timp de două ore i-am povestit totul, în esență totul. Despre Profesor, despre importanța cu totul deosebită a cercetărilor sale, despre Hugo van Dermeer, despre spionajul străin, despre Luc, despre Matei, despre el, despre mine.

M-a ascultat fără să mă întrerupă, măcar o singură dată nu m-a întrerupt. Asculta, fuma mult și sorbea din cînd în cînd din cafea și din păhărelul de țuică, pe care abia l-a golit. Apoi a tăcut. Mult a tăcut. I-am respectat această îndelungată nevoie de reflexie. Apoi a vorbit.

— Bătrîne, a zis, îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap.

— De ce, Sebastian ? Pentru Matei ? Oarecum te înțeleg. Pînă la o limită doar. Altfel, cum îți explici propria ta revoltă împotriva lui Matei și reacția, chiar dacă inconștientă, de a-l smulge din toată țesătura abilă a lui Hugo ? Crezi că îl așteaptă o soartă fericită în occident — așa cum îl cunoști, cu sănătatea șubrezită, lipsit de voință, și ce să mai înșir toate celelalte pe care le știi mai bine decît mine. Asta prin absurdul absurdului, pentru că, fii convins, cînd ar fi simțit că se strînge lațul în jurul gîtului său, pentru că, fii convins, s-ar fi strîns, van Dermeer ar fi căutat să dea bir cu fugiții, uitînd de toți și de toate. Acest om face parte din categoria celor fără scrupule, pentru care altceva decît scopul urmărit, cu o perseverență diabolică, nu are preț. Gîndește-te la Luc. Cu cîtă perfidie

s-a apropiat de ea ; pozează în salvatorul ei, apoi, cunoscîndu-i pînă în cele mai mici taine viața, caută să-i creeze un fals paradis, tocmai pentru a pătrunde direct în — ca să zic așa — laboratorul marelui savant. Și cu voi a căutat să simuleze o prietenie, știind că unii dintre voi, adolescenții, vă lăsați prinși în mreaja poleită a unor lumi de carton. Matei a fost cel mai slab. De ce nu ți-a propus ție să-i faci jocul ? Fin psihologic, van Dermeer și-a dat seama că nu vei accepta niciodată. Să recunoaștem că nu s-a înșelat.

— Totuși, Matei...

— Matei e așa cum ai spus, cînd mi-ai vorbit prima dată despre el, ți-aduci aminte ? Eram în barul acela. Știi cum l-ai caracterizat : brînză bună în burduf de cîine. Ai avut dreptate. Matei, dacă ar fi continuat și nu l-am fi prins decît tîrziu, să zicem într-o fază finală, ar fi înfundat pușcăria pentru mult timp.

— Crezi ?

— Sebastian, nu fi copil. Știu ce vorbesc.

— Dar așa, în situația asta..., abia își contura el gîndul.

— În situația asta, Sebastian, povestea lui nu e simplă, dar e mai puțin gravă. Timpul a fost prea scurt, ca să fi putut eu să gîndesc, să găsesc o soluție pe care s-o propun șefului meu.

— Crezi că ar fi posibil ?

— Sînt convins, Sebastian. Mai lasă-mă cîteva zile. Trebuie să fie ceva.

M-am ridicat și am mai făcut o cafea. În vreme ce îi vorbisem lui Sebastian, mi-am dat seama că mai departe nu mă poate ajuta. Era nevoie să găsesc o altă variantă.

Tocmai puneam ceștile pe tavă, să le aduc în odaie, cînd m-am pomenit cu Sebastian năvălind, aproape să-mi răstoarne tava.

— Dan, a spus, vreau să vorbesc eu cu Matei. Te rog. Chiar acum aș vrea, în noaptea asta.

Am rămas uimit.

— Bătrîne, trebuie ! E spre binele lui, crede-mă. Dacă îi ești prieten cu adevărat...

L-am împins ușor, mi-am făcut loc să trec, am pus tava pe măsuță și după un timp am spus :

— Bine. Sebastian. Dar e necesar să cer aprobarea şefului meu. Şi am format numărul de telefon al Maiorului R... I-am transmis intenţia lui Sebastian şi am rugat să-mi dea încuviinţarea necesară. Maiorul R... a tăcut, mi s-a părut că va refuza cererea mea, dar m-am înşelat. I-am auzit glasul hotărît în receptor :

— Sînt de acord. Voi dispune în acest sens. Vei lua însă măsurile ce se impun.

— Am înţeles, tovarăşe maior. Vă mulţumesc.

Sebastian nu-şi desprinsese privirea de pe chipul meu. Îmi urmărise fiece reacţie.

— Să mergem, Sebastian. Am obţinut aprobarea.

L-am auzit respirînd, de parcă ar fi lepădat de pe umeri o imensă greutate.

— Bătrîne, a spus, am lăcrimat. Apoi, cu glas strangulat : Crezi că trebuie să ducem ceva ?

— Nu, Sebastian. Nu e nevoie.

— Ţigări ?

— I-am lăsat la plecare.

Cînd am intrat pe uşa instituţiei noastre, Sebastian m-a rugat, dacă e cu putinţă, să-l las singur cu Matei. Firesc, i-am făgăduit. Chiar în noaptea aceea, Matei a dat declaraţia prin care arăta că era a doua oară cînd filmase file din lucrările Profesorului. Primul film îl transmisese spionului cu cîteva zile înainte de a merge, cu Sebastian, în locuinţa lui van Dermeer, iar al doilea îl interceptasem cu ajutorul lui Sebastian. Spionul îi făgăduise într-adevăr, în schimbul acestor filme, să-i înlesnească plecarea într-o ţară din occident. Întrebîndu-l pe Matei cum a crezut că ar fi fost posibil, a tăcut.

Ne-am despărţit de Matei — era palid, cu faţa supţă şi cu ochii lui frumoşi, negri, încercănaţi — tîrziu, după miezul nopţii.

Sebastian era foarte emoţionat, cum nu mi-aş fi închipuit. M-a condus pînă acasă, l-am invitat să intre, să rămînă peste noapte la mine, dar n-a vrut.

— În momente de natura asta, e bine să fii singur, mi-a spus. Bătrîne, m-ai cîştigat definitiv. Sînt convins că vei

face pentru Matei tot ce îţi va sta în putinţă. N-am să te uit niciodată.

Am vrut să-i răspund, dar mi-a apăsat palma lui rece pe gură şi a mai spus, cu o voce pe care n-am s-o uit niciodată :

— Ştii ce senzaţie groaznică am ? De parcă eu, Matei şi Luc am fi ucis o pasăre cîntătoare.

Epilog

Stăm pe terasa unei cabane din munții din apropierea orașului Brana. Sînt cu Val, prietenul și colegul meu. Trecuseră vreo două luni de la întîmplarea pe care tocmai sfîrșisem s-o povestesc lui Val. Este o dimineață frumoasă, cu lumină răcoroasă. Șirul sinuos al munților se desenează limpede pe cerul albastru. Stăm pe terasa cabanei, suspendată parcă peste spații, în șezlonguri confortabile. Și eu și Val rămăseserăm cu privirile pierdute, rătăcitoare peste întinderi. Adia o briză ușoară. Îl simțeam pe Val foarte impresionat. Este un om sensibil, de o cultură rară, cu amplă deschidere interioară pentru omenesc. Intransigent, în același timp, pentru tot ce vizează alterarea sufletului. Știam că tăcerea sa înseamnă reluare a momentelor pe care le considera esențiale din ceea ce povestisem. Știam, îl cunoșteam bine, nedumeririle aveau să ia forma unor întrebări puse sieși, ori mie. Cerul era limpede, aerul tare al muntelui cu sonorități de cristal parcă la fiece mișcare. Stam singuri pe terasă. Cei care veniseră la cabană plecaseră de cu vreme spre piscurile munților.

— Dan, l-am auzit într-un tîrziu, te rog să-mi vorbești mai departe despre finalul acestei întîmplări, despre tinerii tăi prieteni, care parcă au devenit și ai mei, atît mă simt de implicat în destinul lor. De pildă, continuă prietenul meu, întorcîndu-și chipul său frumos, bronzat, spre mine (avea părul lung, cărunt, contrastant pentru toată înfățișarea lui tinerească), de pildă ce s-a întîmplat cu Matei ? Băiatul ăsta (și eu cred că are o substanță psihică de calitate, dar extrem de labilă) îmi închipui că e traumatizat.

— Traumatizați sînt toți, i-am răspuns. Cel mai mult a suferit Luc.

— Despre ea aș vrea să-mi vorbești la urmă. Înțelegi pentru care motive.

— Înțeleg foarte bine, Val... Să continui. Îți spuneam că probele — așa cum anticipase Maiorul R... — erau insuficiente pentru a lua măsuri împotriva spionului. Îți amintești că în ultimele ore, după reținerea lui Matei, mă frămîntam să găsesc o modalitate de transmitere a unor filme false lui Hugo van Dermeer. Îți amintești că înlăturasem primul gînd, care se oprise la Sebastian.

— Ei bine ? făcu Val, văzînd că tăcusem.

— Ei bine, am găsit o soluție, pentru care șeful meu m-a felicitat. Realizarea ei însă necesita acordul lui Matei.

— Acordul lui Matei ? Cum așa ? !

— Vei vedea. După cîteva zile și după ce i-am expus Maiorului R... planul meu, acesta a obținut consimțămîntul superiorilor săi, în ceea ce privește situația lui Matei. Astfel că, la ora actuală, van Dermeer e încîntat de felul în care a știut să-și organizeze rețeaua în țara noastră.

— La ora actuală, izbucni Val, ridicîndu-se pe jumătate din șezlong. Ce vrei să spui ?

— Stai liniștit, i-am răspuns zîmbind. Toate la timpul lor. Așadar, Matei se află acum într-o unitate de la frontieră, satisfăcîndu-și obligațiile militare.

— Trebuie să recunosc că ideea a fost ingenioasă, zise Val sincer încîntat. Nu m-aș fi gîndit la așa ceva.

După o pauză, în care Val se ridicase și apropiindu-se de balustrada terasei privea depărtările albastre și verzi :

— Dar doctorul P... Ce s-a întîmplat cu el ?

— Doctorul P... Știi că revenise colegei mele supravegherea lui. A fost așa cum l-a descris ea. Un cvasiratat, plin de ambiții nejustificate, înfumurat, complexat și strivit, aș zice, de personalitatea uriașă a Profesorului. A fost transferat de la Institutul de cercetări genetice. N-am idee cum se va împăca acolo, nici nu-mi bat capul cu asta. Se pare că nu e un om chiar normal, psihic vorbind.

— Dar banda de magnetofon găsită la institut ?

— A fost prima și ultima. Toate cercetările făcute de colegii mei au dus la concluzia că, maniac fiind și suferind și de ceea ce se cheamă „mania persecuției", se gîndise,

probabil, să pătrundă, pe această cale, în cercetările Profesorului. Suferea cumplit că Profesorul îl ținea deoparte. Ca și cînd ar fi fost obligat să-l asocieze marilor săle descoperiri... Dar, oamenii își au curiozitățile lor, pe care noi le respectăm, atîta vreme cît nu vatămă pe alții, ori liniștea noastră, a tuturor.

— Ai dreptate, bătrîne ! Vorba lui Sebastian.

— Sebastian ! Un om cu totul deosebit...

— Te mai vezi cu el ?

— Desigur. Sîntem foarte buni prieteni.

În această clipă năvăli pe terasa cabanei un puști de vreo opt ani, cu ochi foarte inteligenți, păr castaniu, cu trupul firav.

— Ce faci, Sorinel ? Nu te-ai dus cu ceilalți ? l-a întrebat Val.

— Nu. Mi-a spus cabaniera că aseară a fost văzută o ursoaică. Avea pui. Știu că e periculoasă ursoaica dacă are pui.

— Asta așa e, a zis Val. Unde ai fost pînă acum ?

— Am înotat în pădurea de jnepeni.

— Ai înotat ? Cum așa ? Știam că numai în apă se poate înota.

— Da. Dar și în pădurea de jnepeni. Parcă e o apă verde. Cam țepoasă, dar se poate înota. Tu ai văzut jnepenii ?

— I-am văzut. Nu te-ai rătăcit în încrîngăturile lor ?

— Nu, înotam pe margine.

Atunci intră pe terasă tatăl lui Sorinel, un bărbat înalt, distins, între două vîrste. Se scuză pentru fiul său și îl luă cu vorbă blîndă, chemîndu-l să-i facă un arc și săgeți. Puștiul ne făcu semn cu mîna și se îndepărtă.

Soarele era în crucea bolții albastre, care devenise neîncăpătoare piscurilor. Sus, sus de tot, plana un vultur, ca într-o baie de liniște atotstăpînitoare.

Val îi urmări un timp zborul, apoi zise :

— Dar Luc ? Ce face Luc ?

— Dacă vrei, coborîm într-una din zile s-o cunoști. Este în apropiere, la un sanatoriu de nevroze. I-am promis, dealtfel, că trec s-o văd.

Val mă privi lung, insistent, ori numai așa mi s-a părut, pentru că, la un moment dat, parcă nu mă mai vedea.

Întinse mîna peste brațul șezlongului, culese ochelarii de soare de pe jos, îi potrivi la ochi și cercetă adîncul cerului, poate în căutarea acelui vultur singuratic.

— Profesorul știe unde este copila lui ?

— Da, acum știe. La început se hotărîse ca să nu fie tulburat în cercetările lui finale. Cînd însă Luc a suferit un șoc psihic destul de serios și a trebuit să fie internată, i s-a spus totul.

— Și ?

— Și cred că s-a petrecut ceva în sufletul lui. Vine în fiecare sîmbătă s-o vadă pe Luc în sanatoriu.

După îndelungă tăcere, Val :

— Fantastică făptură. Mă gîndesc la tot jocul ei — Cuore-Luc.

— Joc, făcui nedumerit. De-ar fi fost numai atît...

— Ei, nu în sensul propriu al cuvîntului. Dedublarea aceasta, poate nu tocmai exact spus, e o nevoie de trăire în normal, în firescul vîrstei, dincolo de impuritățile fizice și morale. Cred că e „un caz" și pentru medicii care o tratează.

— Hm, da, așa se pare.

Ne-am revăzut seara tîrziu, pe aceeași terasă. Era tot liniște, dar o altfel de liniște. Cerul acum era o puzderie de stele. Se puteau urmări constelațiile, vizibile în această lună în emisfera noastră. Aerul era destul de rece. Nu știu de cît timp ședeam unul alături de celălalt, în șezlonguri. Val îmi vorbise îndelung despre ceea ce credea el că se petrecuse cu Luc. Încerca să-și explice firul delicat, dar atît de sinuos, al vieții ei puține. Încerca să întrevadă cum va ieși din sanatoriu, cum va fi viața ei mai departe. Ar fi vrut, cu obstinație, adăugase el, ca șocul suferit, cu toate implicațiile, să o readucă pe o linie normală de existență. Atitudinea din ultimul timp a Profesorului, tatăl ei, putea fi un indiciu în acest sens.

Știam că Val nu e un om care să renunțe ușor la o retrăire a unei situații care îl solicita din plin, cum era aceasta povestită de mine.

M-am ridicat și am pornit spre marginea terasei, suspendată parcă deasupra unui abis. Ședeam rezemat de

balustradă și cercetam adîncurile de sub mine, căutînd să desprind contururi. Eram fărat de liniștea nopții alpine. Undeva, în fața mea, iradiau ciudat pereții de stîncă ai unui masiv. Nu știu cînd Val s-a apropiat de mine. L-am auzit doar întrebîndu-mă :

— Pe van Dermeer cum l-ați arestat ?

Eram convins că răspunsul meu îl va deconcerta și mă amuzam cu anticipație, cunoscînd reacția. Apoi i-am spus :

— Vei rîde, dar nu l-am arestat ?

— Dan, glumești ?

— Nu, deloc. Și am izbucnit în rîs.

— Bătrîne, nu sînt chiar într-o stare ca să-ți savurez calambururile.

— Val, îți spun drept : nu l-am arestat. Și de-asta am venit să discut cu tine, de la coleg la coleg.

— Aha !

— Van Dermeer va sosi în curînd aici, la munte, și bănuiesc are să te intereseze. Am să-ți explic totul detaliat. Așa s-a hotărît. Cunoșteam cine e spionul, cunoșteam ce urmărește, ce relații își făcuse. Dacă l-am fi arestat și l-am fi trimis, firește, în judecată, crezi că rețeaua străină de spionaj ar fi renunțat la scopurile urmărite ? Nu, fii convins. Ar fi trimis pe altcineva, un alt Hugo van Dermeer, iar noi ar fi trebuit să-l depistăm, să-i aflăm identitatea, oamenii cu care lucrează și tot ansamblul de cercetări și măsuri ce se impun. Nu crezi că asta ne-ar fi luat nu numai timp, dar ar fi putut constitui și un risc ? Cine știe dacă, pînă la descoperirea lui, nu ar fi reușit să intre în posesia unor date extrem de valoroase pentru noi ? Trebuie să-ți mai spun că indicativul faimosului Ford mustang roșu era fals. Automobilul nu era înmatriculat în Olanda. Astfel că domnul Hugo van Dermeer este un om netulburat, chiar mulțumit de sursa sa de informații, iar cînd trece frontiera, ai noștri îl salută, îi urează drum bun și îl invită să revină.

— Dane, e un final formidabil pentru o povestire de spionaj ! Dacă aș fi citit toată întîmplarea asta într-o

carte, greu aș fi acceptat-o ca verosimilă. Dar, spuse el, și glasul îi redeveni adumbrit, acești adolescenți, povestea acestor adolescenți este foarte tristă. Îi văd maturizați înainte de vreme. Nu m-aș încumeta să afirm cîți ani le vor trebui ca să șteargă orice urmă a acestei, aproape nefirești, întîmplări.

Într-un tîrziu, cerul dobîndise o transparență neobișnuită și un zumzet cosmic ne înconjurase

Cuprins

Mustangul roşu 3
Luc (dintr-un jurnal imaginar) 20
Strania necunoscută din Poiana Soarelui 28
Pe cînd ascultam discuri cu versuri de Verlaine 55
O bandă de magnetofon cu mai puţină poezie 75
Confesiunile unei tinere fete în floare . 88
Misiunea locotenentului Mira M... şi o întîlnire neaşteptată 97
Brăţara cu pagode şi dragoni 127
Am ucis o pasăre cîntătoare 151
Epilog 169